

Αναρχία

Αρ. φύλ. 11, 3ος χρόνος, 100 δρχ.

Απρίλης 1989

Ταχ. θυρ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΕΙΝΑΙ Η ΥΠΑΡΕΞΗ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Τους τελευταίους μήνες η ελληνική κοινωνία έχει γίνει μάρτυρας σε μιά άνευ προηγουμένου αποκάλυψη των εσωτερικών διεργασιών που συναντώνται στα κορυφαία επίπεδα της ντόπιας οικονομικής-πολιτικής εξουσίας και των διαχειριστών της. Η συνηθισμένη μέθοδος της άρχουσας τάξης να ιδιοποιείται τον μόχθο των εργαζομένων, επιχειρείται να εμφανιστεί απ' αυτήν την ίδια σαν ένα μεμονωμένο γεγονός μίας διεφθαρμένης κλίκας πολιτικών και οικονομικών διαχειριστών.

Φυσικά για μας, «σκάνδαλα» υπήρχαν και θα υπάρχουν όσο θα διατηρήται το κράτος και το κεφάλαιο, όσο θα διατηρήται το κυρίαρχο κοινωνικό σκάνδαλο της εκμετάλλευσης, ανθρώπου από άνθρωπο. Πέραν όμως απ' αυτήν την διαπίστωση, κυρίαρχη της κριτικής μας για την κοινωνία, υπάρχει το ερώτημα του πώς τα απόκρυφα της εξουσίας συγκαλυμένα κάτω από το σκοταδιστικό μανδύα της δημοκρατίας και της αντιπροσώπευσης, ήρθαν στο φως της δημοσιότητας, υπάρχει το ερώτημα του πώς ο πολίτης αυτής της χώρας αντιδρά, (και αν αντιδρά), αφού μέ-

χρι σήμερα η μοναδική συμμετοχή του είναι στην εκλογή κάθε τέσσερα χρόνια αυτών που τον ληστεύουν. Σε αυτά τα ερωτήματα θα επιχειρήσουμε να δώσουμε απαντήσεις.

1) Διάρθρωση της κυρίαρχης τάξης

Για να μπορέσουμε να απαντήσουμε στο πρώτο μας ερώτημα είναι απαραίτητο να σκιαγραφήσουμε την φυσιογνωμία της κυρίαρχης τάξης στην χώρα μας, στο οικονομικό, πολιτικό και κοινωνικό γενικό-τετα χώρο της δράσης της. Είναι σίγουρα γνωστός ο χαρακτή-

ρας των διαχειριστών των διαφόρων εξουσιών που βρίθουν από καιρό στον τόπο μας. Χαρακτήρας που σε συντομία μπορεί να εκφραστεί στο επίπεδο της οικονομίας μέσα από μια λούμπεν μικροαστική τάξη που καταλήστευε το κοινωνικό χρήμα διαμέσου ζημιόγων βιομηχανιών με

την συμμετοχή του κράτους, αμείβοντας με ψίχουλα τους εργαζόμενους. Σε πολιτικό δε και κοινωνικό επίπεδο εκφράστηκε με την κυριαρχία της κλασσικής συντήρησης, της δεξιάς και του κέντρου, με μιά αριστερά περισσότερο να προσπαθεί να «νομιμοποιεί» παρά να επαναστατεί. Και όλα αυτά στην μέχρι πριν την μεταπολίτευση καπιταλιστική κυριαρχία. Με την μεταπολίτευση το ντόπιο κεφάλαιο και μπροστά στις παγκόσμιες επιταγές και στρατηγικές για εκσυγχρονισμό και περισσότερη κοινωνική διαχείριση, αναγκάζεται να υιοθετήσει εκσυγχρονιστικές διαδικασίες για να προ-

συν. σελ. 4

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ανδρέας Παπανδρέου: Μύθος και Πραγματικότητα
- Η «ανεξαρτησία» της αστικής δικαιοσύνης, αποτελεί άλλοθι για τα εγκλήματά της.
- Στον αστερισμό της ενσωμάτωσης της Αριστεράς.
- Αλληλεγγύη στον Νίκο Τσουβαλάκη.
- Τα γκάλλοπ σαν μέσο κοινωνικού ελέγχου.
- ΚΛΟΦΕΝ: ένας ισόβιος δολοφόνος.
- Ενάντια στην ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ του Πιερλεόνε Πόρκου.
- Η.Λ.Π.Α.Π. (τρώλει) — Ταξική ενότητα εργαζομένων.
- Απεργία πείνας των αγωνιστών της R.A.F.
- Η σύλληψη του Άλφρ. Μπονάνο και του Τζιουζ. Σταζι.
- Νέα από τον Διεθνή Επαναστατικό αγώνα.
- Πολωνία. Η επιστροφή ενός ριζοσπαστικού συνδικαλισμού.
- Η Ρωσία, πρώτη υποψήφια στην Κοινωνική Επανάσταση (συνέντευξη του Κ. Καστοριάδη).
- Βιβλιοπαρουσίαση.
- «Οι εκτελεστές» του Γ. Σκούρτη.

Από την Καλογρέζα στον Κορυδαλλό κι από κει στην «ελευθερία»

Τα γεγονότα της Καλογρέζας είναι σε όλους γνωστά. Σήμερα, 19 μήνες μετά, όντας χρονικά πλέον αποστασιοποιημένοι από το γεγονός και ύστερα από την προσωρινή εκτόνωση της υπόθεσης με την πρόσφατη δικαστική απόφαση για τον Κλέαρχο Σμυρναίο και τον Χριστόφορο Μαρίνο θα επιχειρήσουμε κάποιες διαπιστώσεις αναφορικά με τα συγκεκριμένα γεγονότα.

Κύριος στόχος του ΠΑΣΟΚ μετά τον ερχομό του στην εξουσία, ήταν η διαχείριση και ο εκσυγχρονισμός όλων των φορέων και θεσμών έτσι ώστε να είναι ικανό να ευθυγραμμιστεί ανεμπόδιστα με τις επιταγές του παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας. Η οργάνωση του

κεφαλαίου σε παγκόσμιο επίπεδο επιβάλλει τη διεθνοποίηση της καταστολής, τον εναρμονισμό των κρατών της Δυτικής Ευρώπης με την αμερικάνικη

κυριαρχία (διεθνοποιημένο σχέδιο καταστολής ΤREVΙ), με τελικό στόχο τον πλήρη έλεγχο του ανθρώπου.

συν. σελ. 2

από σελ. 1

Έτσι βλέπουμε ότι μόλις το ΠΑΣΟΚ αναλαμβάνει τη διαχείριση του κεφαλαίου στην Ελλάδα κινητοποιούνται ταυτόχρονα, όλοι οι μηχανισμοί καταστολής για να πνίξουν όλα τα μέτωπα αντίστασης και να αφανίσουν σταδιακά κάθε κοινωνική ομάδα που γίνεται εμπόδιο στα σχέδιά του της απόλυτης κυριαρχίας και του ολοκληρωτισμού. Η κατασταλτική αυτή μέθοδος αρχίζει από το 1981 με τον αφανισμό του κινήματος αλληλεγγύης στους φυλακισμένους, συνεχίζεται με τις επιθέσεις των ΜΑΤ στα Εξάρχεια, με τη δολοφονία του Μ. Καλτεζά στο Πολυτεχνείο του 1985, την ποινικοποίηση των κοινωνικών αντιτάσεων, την κατασκευή σκευωριών (περίπτωση Τσιτσιλιάνου-Μπερχάκη, Ιατροπούλου, κλπ.) και αυτά συμβαίνουν, ενώ τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό δυναμώνει ολοένα η πίεση για παραγωγή αντιτρομοκρατικού έργου. Από τη μια μεριά στο εσωτερικό, η συνεχής δράση των ένοπλων οργανώσεων επί μια 15ετία και η απόδοση ευθυνών από τη μια μεριά της δεξιάς αντιπολίτευσης στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για υποθάλψη των «τρομοκρατών» κάνει επιτακτική την ανάγκη για παρουσίαση μιας επιτυχίας στον τομέα της πάταξης της τρομοκρατίας. Η ίδια αναγκαιότητα γίνεται πλέον επιτακτική όταν και οι Αμερικάνοι εγείρουν τις ίδιες αξιώσεις μετά τα αλληπάλληλα χτυπήματα εναντίον αμερικάνικων αξιωματούχων και στόχων.

Έτσι, σαν αποκορύφωμα του κατασταλτικού έργου, έρχεται η δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα, η βίαιη σύλληψη των 4 αναρχικών και η κατασκευή της σκευωρίας που καταγράφηκε σαν «η υπόθεση της Καλογρέζας».

Η δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα, ήρθε να στείλει το μήνυμα ότι «όποιος δεν αφομοιώνεται φυλακίζεται ή εκτελείται». Ότι στην κοινωνία της παραγωγής και της κατανάλωσης, της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης όποιος αμφισβητεί έμπρακτα το πρότυπο του παραγωγικού-κοινωνικού ανθρώπου (με βασικά χαρακτηριστικά τον συμβιβασμό, τον φιλοτομαρισμό, το σεβασμό της κοινωνικής ιεραρχίας, την τυφλή υπακοή στους νόμους και την παθητική αποδοχή της εκμετάλλευσης σαν τρόπο επιβίωσης) είναι καταδικαστέος απέναντι στο κοινωνικό σύνολο.

Η δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα ήρθε να πείσει τους φιλήσυχους «αντικειμενικούς» πολίτες όσους με τη σιωπηλή συναίνεσή τους βοηθούν στη νομιμοποίηση των επιλογών της εξουσίας, ότι το κράτος επαγρυπνεί και τους αμφισβητούντες ότι είναι πανίσχυρο, καθιερώνοντας έτσι την παθητικότητα και το μάταιο της αντίστασης. Γι' αυτό και ακολουθήσε, σε μια προσπάθεια άμβλυνσης των άσχημων εντυπώσεων και εντυπωσιασμού της κοινής γνώμης, μια σειρά «επιτυχιών» από πλευράς της ασφάλειας («γιάφκα», όπλα, εξάρθρωση ένοπλων οργανώ-

σεων κλπ.)

Η ποινικοποίηση της έμπρακτης εκδήλωσης της κοινωνικής αλληλεγγύης και η ταυτόχρονη ποινικοποίηση των ανθρώπινων σχέσεων, εντάσσεται στα πλαίσια μιας προσπάθειας νομιμοποίησης της κατάδοσης και κοινωνικοποίησης του χαφιεδισμού, με παρά πέρα στόχο την απομόνωση των καταζητούμενων. Ο στόχος αυτός του κράτους, υλοποιείται τόσο με τη νομοθετική ρύθμιση (διάταξη περί υπόθαλψης του Π.Κ.) όσο και με τους ιδεολογικούς του μηχανισμούς (Σχολείο, Τύπος, Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης), που είναι οι φορείς των κυρίαρχων αξιών. Έτσι η νοσηρή διόγκωση του ποινικού μηχανισμού έχει στόχο τον ηθικό εθισμό στην καταστολή των ποινικοποιημένων μορφών συμπεριφοράς, την διαπαιδαγώγηση του κοινωνικού συνόλου και τη διαμόρφωση του προανατολισμού του. Ταυτόχρονα η αποπολιτικοποίηση και ποινικοποίηση των κοινωνικών αντιτάσεων στοχεύει στον περιορισμό του πολιτικοκοινωνικού χώρου και τη νομιμοποίηση της βίας της εξουσίας με ποινική επένδυση.

Σήμερα που η υπόσταση του κράτους έχει αναγορευτεί σε υπέρτατο έννομο αγαθό προβάλλονται σαν υπέρτατες αξίες η δημόσια τάξη και ασφάλεια, η εθνική ομοψυχία, η κοινωνική συνοχή και ομοιομορφία, ενώ παράλληλα προμοδεύεται ο ωχαδελφισμός, ο καταναλωτισμός, ο κοινωνικός καθωσπρεπισμός και βέβαια ο χαφιεδισμός σαν υπέρτατο κοινωνικό καθήκον. Η προβολή των χαφιδών (Καρνής) από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης έχει στόχο την αναγωγή τους σε πρότυπα προς μίμηση στα πλαίσια μιας προσπάθειας νομιμοποίησης του ρόλου τους και μεταβολής της κοινωνίας σε συνάθροιση καταδοτών.

Η επιλογή των ενόχων από τον αναρχικό χώρο έγινε γιατί είναι ο μόνος χώρος που έμπρακτα και συνειδητά αμφισβητεί τις όποιες κρατικές επιλογές. Και γιατί η έλλειψη οργάνωσης και συγκρότησης τον καθιστούν περισσότερο ευάλωτο, έτσι ώστε εύκολα να δοκιμάζονται πάνω του οι κατασταλτικοί μηχανισμοί, με προοπτική να επεκταθούν στη συνέχεια ολόκληρη την κοινωνία.

Από τον Οκτώβριο του 1987 η «επιτροπή αλληλεγγύης και πληροφόρησης» συμπαραστέκεται ενεργά στους 4 φυλακισμένους αναρχικούς. Κατά τη διάρκεια των 18 μηνών η συμπαράσταση αυτή διευρύνθηκε και σε άλλους πολιτικούς και κοινωνικούς χώρους. Αποτέλεσμα των ενεργειών αυτών ήταν η παραπέρα δημοσιοποίηση των γεγονότων, ο περιορισμός των διαθέσεων της αστυνομίας για διεύρυνση του κύκλου των «ενόχων» και εφαρμογή της αρχής της συλλογικής ευθύνης, η μαζικοποίηση του κινήματος συμπαράστασης.

Κάτω από τις συγκεκριμένες συνθήκες, φτάνουμε στη δίκη του Μάκη Μπουκουβάλα και της Βαγγελιώς Βογιατζή, όπου κάτω από την πίεση του κινήματος συμπαράστασης και την

μεγάλη δημοσιότητα αποδεικνύεται η συρραφή διαφορετικών στοιχείων με στόχο την κατασκευή ενόχων και η σκευωρία καταρρέει.

Ακολουθεί η δίκη του Κλέαρχου Σμυρναίου και του Χριστόφορου Μαρίνου όπου παρά τις προσπάθειες των επικεφαλής των αντιτρομοκρατικών υπηρεσιών και των πολιτικών προϊσταμένων τους διαφαίνονται τα ελαττώματα της αστυνομικής προανάκρισης που συγκέντρωσε καταθέσεις αντιφατικές και σε ορισμένες περιπτώσεις κατασκευασμένες εκ των υστέρων από τον αξιωματικό της ασφάλειας Σουλιώτη, γνωστό για τους θασανισμούς αγωνιστών στην περίοδο '70-'72, όταν ήταν προϊστάμενος του «τμήματος προστασίας του πολιτεύματος». Έτσι έρχεται σα φυσική συνέπεια η άρση της προσωρινής κράτησης και η αντικατάστασή της με περιοριστικούς όρους, πράγμα που αποδυναμώνει το κατηγορητήριο και αποδεικνύει την έκταση της σκευωρίας.

Οι αποφάσεις αυτές του δικαστηρίου ήρθαν σαν αναγκαία συνέπεια της διεύρυνσης του κινήματος συμπαράστασης και της δημοσιότητας που αυτό πήρε, παράγοντες που καθιστούν σαν αδύνατη την όποια κοινωνική συναίνεση σε μια ενδεχόμενη καταδικαστική απόφαση.

Ταυτόχρονα σε μια περίοδο παρακμιακής αποσύνθεσης αξιών και θεσμών σε μια ατμόσφαιρα διάλυσης και σήψης, όπου η δικαιοσύνη ανέλαβε να «ξεκαθαρίσει» το όλο θέμα γύρω από τα σκάνδαλα, έρχονται οι συγκεκριμένες αποφάσεις να αποδείξουν ότι η δικαιοσύνη υπάρχει και απονέμεται, ότι το κράτος δικαίου λειτουργεί, το φταίξιμο αποδίδεται στην ασφάλεια, η δικαιοσύνη αναβαπτίζεται, ανακτώντας και εδραιώνοντας το κύρος της.

Γνωρίζουμε ότι τα περί ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης είναι φληναφήματα, είναι το άλλοθι που εξυπηρετεί την απρόσκοπτη λειτουργία της που στόχο έχει την υπεράσπιση-προάσπιση των συμφερόντων των εκάστοτε διαχειριστών της εξουσίας, ότι η ποινική «προστασία» είναι όργανο της πολιτικής εξουσίας που κατέχει και ορίζει τους ροχλούς, τις συνισταμένες της κατεστημένης τάξης, ότι η δικαιοσύνη-υπηρετής των συμφερόντων του καθεστώτος, είναι η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος της θεομοποιημένης βίας, της νόμιμης εκμετάλλευσης, του νόμιμου ελέγχου κάθε πτυχής της ζωής μας.

Δεν έχουμε την αυταπάτη ότι η ιστορία αυτή τέλειωσε. Εκκρεμεί ακόμη η δίκη των Κλέαρχου Σμυρναίου - Χριστόφορου Μαρίνου, ενώ στις 12 Μάη γίνεται η δίκη των Μάκη Μπουκουβάλα - Βαγγελιώς Βογιατζή για την υπόθεση της κλοπής των όπλων της Ραφήνας.

Ενώ, παραμένουν ακόμα καταζητούμενοι ως «τρομοκράτες» και υποψήφιοι δολοφονημένοι οι Αβραάμ Λεσπέρουγλου και Γιώργος Μπαλάφας.

Γνωρίζουμε ότι αν αυτή τη φορά οι μηχανισμοί καταστο-

Λίγα λόγια...

Η ANAPXIA στα προηγούμενα 10 φύλλα κυκλοφορίας της δε χρειάστηκε να έχει κάποιο σημείωμα για να αιτιολογήσει (ως συνηθίζεται) την έκδοσή της ή τον χαρακτήρα των γραπτών της, γιατί αυτά γίνονταν φανερά από το ίδιο το περιεχόμενό της.

Απεναντίας σ' αυτό το τεύχος υπάρχουν λίγα λόγια λόγω της επ' αρκετό χρόνο μη κυκλοφορίας της από τον Νοέμβριο του '88.

Η ANAPXIA βρίσκεται ήδη στον 3ο χρόνο της και στη διάρκεια αυτών των χρόνων πολλές υπήρξαν οι διαφοροποιήσεις στον τρόπο έκδοσής της και κυκλοφορίας της.

Το πρώτο φύλλο συνέπεσε με τα πολύ σημαντικά γεγονότα της Καλογρέζας, που οδήγησαν στην δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα και την σύλληψη των δύο συντρόφων μας Κλέαρχου Σμυρναίου και Χριστόφορου Μαρίνου, που είχαν συμβάλει σημαντικά στην πρώτη εκείνη έκδοση και στις διαδικασίες δημιουργίας της Ένωσης Αναρχικών.

Αυτά τα γεγονότα σημάδεψαν τόσο τις επόμενες εκδόσεις μας όπως και την πορεία της Ένωσης Αναρχικών.

Οι ποικιλότροπες ανάγκες υπεράσπισης των τεσσάρων φυλακισμένων και λόγοι τεχνικοί-οικονομικοί κατέστησαν σχεδόν αδύνατη την έκδοση της ANAPXΙΑΣ για 4 και πλέον μήνες.

Βέβαια, στο διάστημα αυτό οι σύντροφοι της Ένωσης Θεσ/νίκης έκδοσαν το «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ» (ήδη κυκλοφόρησε σε 5 φύλλα), αναπληρώνοντας τρόπον τινα τη μη έκδοση της ANAPXΙΑΣ.

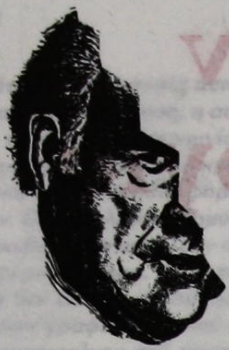
Σήμερα ξαναρχίζοντας την εκδοτική μας προσπάθεια θέλουμε να τονίσουμε ότι η ANAPXIA:

1. Αποτελεί το μέσο για την κοινοποίηση των ιδεών μας, των αποψεών μας και των πράξεων άμεσης επαναστατικής δράσης στην Ελλάδα και παγκόσμια.
2. Δεν «κάνει πολιτική» με την έννοια ότι δεν προσπαθεί να επιβάλλει τις απόψεις της (με κάθε μέσο) πάνω στους άλλους (στοιχεία αναγνώστες πρωταρχικά) και να τους καθοδηγήσει. Δε σημαίνει βέβαια αυτό ότι αρνούμαστε την άμεση ενεργοποίηση όλων των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεσμένων στα «κοινά», γιατί ίσα-ίσα την θεωρούμε τον σημαντικότερο παράγοντα για την ανατροπή της καθεστηκυίας τάξης πραγμάτων.
3. Θεωρούμε απαραίτητο για την συνέχεια και τον εμπλουτισμό — ποιοτικό και ποσοτικό — της έκδοσης, την αποστολή κειμένων, πληροφοριών, σκίτσων, και την οποιαδήποτε τεχνική και οικονομική βοήθεια του κάθε συντρόφου, που νομίζει ότι η ANAPXIA συμβάλλει στην προώθηση των αναρχικών απόψεων και δραστηριοτήτων.

λής έμειναν εκτεθειμένοι, αποτυγχάνοντας να πραγματοποιήσουν τις επιδιώξεις τους, μόνη εγγύηση ότι στο μέλλον θα μπορούμε να ορίζουμε και να καθορίζουμε τις επιλογές μας είναι η επαγρύπνηση και η εγρήγορση των συνειδήσεων, η οργάνωση της κοινωνικής αντίστασης ενάντια στην ολοκληρωτική εκμηδένιση, ενάντια στον οργουελικό εφιάλτη που μας προετοιμάζουν κράτος-κεφάλαιο.

• Βούλευμα που τον παραπέμπει με βαριές κατηγορίες βγήκε σε βάρος του φοιτητή Κ. Γρίβα, πούχε συλληφθεί τον Σεπτέμβριο του 1988 στα Εξάρχεια ως ύποπτος ρίψης μολότωφ σε τράπεζα της περιοχής. Είχε παραμείνει 3 μήνες προφυλακισμένος παρά το γεγονός ότι μόνο στοιχείο σε βάρος του είναι ότι περπατούσε σε δρόμο κοντά στην τράπεζα που δέχτηκε την επίθεσή.

Ανδρέας Παπανδρέου: ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Τα πρόσωπα-σύμβολα, οι αρχηγοί, είναι άνθρωποι με ιδιότητες μεταφυσικές, μαγικές, γιατί πρέπει να ενσαρκώνουν τις προλήψεις και δεισιδαιμονίες της λαϊκής μάζας. Σε παλιότερες εποχές μάλιστα, στους βασιλιάδες «έδιναν» και διαφορετικό χρώμα αίματος. Οι ανήμποροι άνθρωποι ταυτίζονται με τον αρχηγό-σύμβολο, ιδέα — τον επιμερίζουν μέσα τους και έτσι ο καθένας γίνεται ένας μικρός αρχηγός, επιλύοντας μ' αυτόν τον τρόπο τις όποιες φιλοδοξίες - επιθυμίες του για μια θέση στην κοινωνική και πολιτική ιεραρχία.

Στην μεταπολιτευτική Ελλάδα πολλές συζητήσεις έγιναν και συνεχίζουν να γίνονται για το πρόσωπο του **Ανδρέα Παπανδρέου**. Πολλοί μέσα από το πλήθος μένουν άφωνοι στη θέα του Αρχηγού, και άλλοι ουρλιάζουν σοκαρισμένοι. Οι πιο ψυχράιμοι προσπαθούν να ανακαλύψουν τις μυστικές ικανότητες της επιτυχίας του, τα ταλέντα του, τις μαγικές του ιδιότητες, ενώ δεν είναι λίγοι εκείνοι που προσπαθούν να τον ερμηνεύσουν από την ψυχαναλυτική σκοπιά.

Όπως όμως και νάχουν τα πράγματα δεν πρέπει να κάνουμε εκτιμήσεις για πρόσωπα και πράγματα χωρίς να **εντοπίσουμε τις ιστορικές κοινωνικές συνθήκες** που δημιουργούν έναν Βοναπάρτη, έναν Χίτλερ, έναν Στάλιν, ή στη δική μας περίπτωση έναν Βενιζέλο, έναν Καραμανλή, έναν Ανδρέα Παπανδρέου.

Ο Ανδρέας Παπανδρέου στην Ελλάδα ενσαρκώνει τις επιθυμίες, τις φιλοδοξίες, τις προλήψεις, τα στερεότυπα, και τις δεισιδαιμονίες της ανήμπορης μικροαστικής τάξης. Όμως δίχως την ύπαρξη και ανάπτυξη του ΠΑΣΟΚ δεν θα υπήρχε ο Ανδρέας όπως καί δίχως την **μεγάλη μικροαστική μάζα** δεν θα υπήρχε το ΠΑΣΟΚ.

ΠΡΙΝ

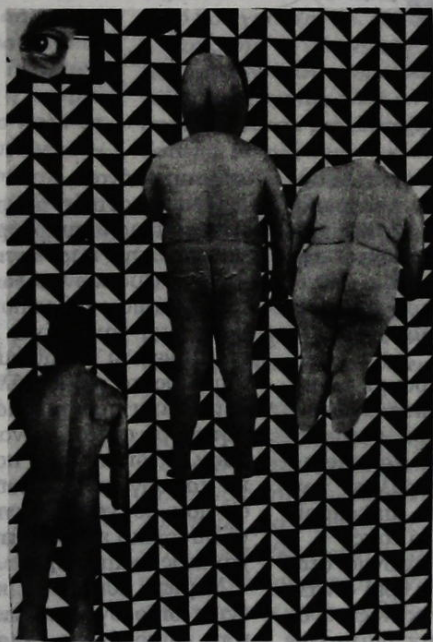
Η καθυστερημένη ανάπτυξη του καπιταλισμού στην Ελλάδα μαζί με τις αντιφάσεις του κάνουν έκδηλη την παρουσία τους ευθύς μετά τον πόλεμο.

Η καταστροφή της μικροϊδιοκτησίας στον πόλεμο ήταν ιδανική συνθήκη για την μετέπειτα εκβιομηχάνιση της ελληνικής οικονομίας. Όμως η απουσία εθνικής αστικής τάξης που θα αναλάμβανε την οργανική ανέλιξη του καπιταλισμού ήταν μία από τις αιτίες να αναβλάλλεται συνέχεια ο εκσυγχρονισμός. Άλλη αιτία ήταν η απουσία κρατικού επενδυτικού προγράμματος. Έτσι λοιπόν όλη η οικονομική δραστηριότητα στρέφεται στις τριτογενείς απασχολήσεις με αποτέλεσμα την παθολογική διάγκωση του τομέα των υπηρεσιών. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την διεύρυνση της μικροαστικής τάξης. Ενώ παγκοσμίως η μεσαία τάξη συρρικνώνεται, η Ελλάδα είναι η χώρα με την μεγαλύτερη μικροαστική τάξη.

Η μεσαία τάξη που δημιουργείται στη δεκαετία του '50 μπαίνει ορμητικά στο προσκήνιο τη δεκαετία του '60, και απαιτεί θέσεις στην πολιτική και κοινωνική ιεραρχία μιας και είναι η απόλυτη πλειοψηφία και η κοινωνική βάση του καθεστώτος. Πιέζει για εκσυγχρονισμό και συσπειρώνεται γύρω από το πολιτικό αστικό σχήμα μιας Ένωσης Κέντρου.

Όμως το κράτος εξακολουθεί να ελέγχεται από δοσίλογους, μαυραγορίτες, αυλοκόλακες, αντικομμουνιστές.

Παρ' όλη τη νίκη της Ε.Κ. στις εκλογές του '64 οι όποιες προσπάθειες εκσυγχρονισμού που επιχείρησε ο Γ. Παπανδρέου προσκρούουν στα καθυστερημένα τμήματα της εξουσίας και δημιουργούν τη **ρήξη**. Σε κοινωνικό επίπεδο η **ρήξη** εκφράζεται με τα Ιουλιανά όπου εκδηλώνεται ένα είδος ριζοσπαστικοποίησης της μικροαστικής τάξης. Αυτή τη ριζοσπαστικοποίηση των μικροαστών εκμεταλλεύεται ο Ανδρέας Παπανδρέου και εμφανίζεται στο πολιτικό προσκήνιο σαν **τάση** κεντροαριστερής απόκλισης που τη θεωρητική της θεμελίωση θα τη βρούμε στο περιοδικό του «ΝΕΟΙ ΔΡΟΜΟΙ» όπου το Γενάρη του '67 γράφεται το εξής: «Τα συμφέροντα των εργατών, αγροτών και ενός σημαντικού τμήματος της μεσαίας τάξεως είναι μάλλον συμπληρωματικά στο σύνολό τους παρά ανταγωνιστικά (!!!) ... Μ' αυτή την έννοια η κεντροαριστερά είναι κέντρο εφ' όσον εκπροσωπεί πολίτες με κεντρώα φρονήματα, αλλά αριστερά αιτήματα».

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΡΕΙΑ

Η δικτατορία θα ανακόψει αυτές τις διαδικασίες αλλά ταυτόχρονα θα τις υποβοηθήσει με τον τρόπο της. Οπωσδήποτε όμως θα τις αναβάλλει. Ο Ανδρέας δεν βιάζεται. Αναλαμβάνει «τουριστική» αντίσταση δημιουργώντας το γελόιο ΠΑΚ περισσότερο για να δημιουργήσει «αγωνιστές» που θα τους χρησιμοποιήσει στο κοντινό μέλλον. Παράλληλα με το δισάκι του ζητιάνου μαζεύει από παντού ιδεολογίες. Εθνικισμούς, σοσιαλισμούς, τριτοκοσμικές ιδεολογίες, γιουγκοσλαβικές αυτοχειρήσεις, πρώιμους μαρξισμούς, και ό,τι είναι δυνατόν, για να «μαζέψει» όσο το δυνατόν περισσότερους αφελείς την κατάλληλη στιγμή.

Η δικτατορία καταρρέει, δημιουργώντας ταυτόχρονα εκείνο το **γλωιώδες στρώμα των αντιστασιακών** που θα παίξει κυρίαρχο ρόλο στο πολιτικό παιχνίδι της μεταπολίτευσης.

Ο Ανδρέας έρχεται στην Ελλάδα με μεγάλες φιλοδοξίες και συνεχίζει αυτό που άφησε στη μέση λόγω δικτατορίας. Θέλει το ζήτημα της **συγκρότησης του ΠΑΣΟΚ**. Η κρίση της παραδοσιακής Δεξιάς και η ανυπαρξία της αριστεράς είναι θετικές προϋποθέσεις για την επιτυχία των σχεδίων του Ανδρέα Παπανδρέου.

Αντιστασιακοί, καθηγητές, διανοούμενοι, επαγγελματίες πολιτικοί, δηλωσείς κομμουνιστές, τροτσκιστές, συσπειρώνονται και δημιουργούν ένα μωσαϊκό το ΠΑΣΟΚ. Αυτοί οι κύριοι είναι που δίνουν την απαιτούμενη αίγλη για να εισχωρήσει το ΠΑΣΟΚ στην κοινωνία.

Αφού χωρίζουν την κοινωνία σε προνομιούχους και μη προνομιούχους και με τις ταμπέλες **Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία, Κοινωνική Απελευθέρωση, Σοσιαλισμός** ανοίγουν «το μαγαζί» —προσφιλής χώρος μικροαστικής αποχαύνωσης — και εισρέουν μαζί οι μέχρι πρότινος εφθουχασμένοι πολίτες. Η «σοσιαλμανία» γίνεται σημαία όχι μόνο των μικροαστικών στρωμάτων αλλά και μερικών τμημάτων της άρχουσας τάξης. Αυτή η **σοσιαλμανία** είναι που καθαγιάζει και νομιμοποιεί τον άπληστο χαρακτήρα των μικροαστών και τις στέλνει κατά κύματα στην αγκαλιά του ΠΑΣΟΚ. Έτσι λοιπόν ο χονδρέμπορας, ο εργολάβος, ο περιπτεράς, ο θυρωρός, ο δημόσιος υπάλληλος, όλοι αυτοί που νομίζουν ότι αρκεί να φορέσουν φράκο και χρυσή αλυσίδα για να αλλάξει η ζωή τους, αισθάνονται πλέον και μη προνομιούχοι και σοσιαλιστές.

Δίχως να χρειαστεί να αλλάξει ρόλους και αξίες αυτό το μεσαίο κοινωνικό στρώμα δίνει το στίγμα για τις μετέπειτα εξελίξεις του ΠΑΣΟΚ. Ο Ανδρέας που αφουγκράζεται τα ένστικτά τους γίνεται ο κύριος και μοναδικός εκπρόσωπος τόσο της πολιτικής τους όσο και της ηθικής τους.

ΣΤΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ — ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΡΕΥΣΗ

Το κράτος της δεξιάς, της καταστροφής, του αντικομμουνισμού, της αστυνομοκρατίας υποχωρεί μπρος στην ορμητική άνοδο των μικροαστικών στρωμάτων που απαιτούν την ΑΛΛΑΓΗ.

Ο «σοσιαλιστικός σουρεαλισμός» του ΠΑΣΟΚ γρήγορα μεταβάλλεται σε «σοσιαλιστικό ρεαλισμό», αφ' ότου ο Ανδρέας ανέλαβε τη διαχείριση του Κράτους. Το αίτημα για εκσυγχρονισμό πέρανε αναγκαστικά τόσο μέσα από τη σύγκρουση με την παρασιτική αστική τάξη όσο και μέσα από τη ρήξη με τους μικροαστούς και τις συντεχνίες.

Το ΠΑΣΟΚ ως κόμμα της εξουσίας και της τάξης δεν ήταν διατεθειμένο για συγκρούσεις με τα αφεντικά. Δεν ήταν όμως δυνατόν να έρθει και σε ρήξη ούτε με την εκλογική και κοινωνική του βάση με τις συντεχνίες των μικροβιοτεχνών, μικρεμπόρων, υπαλλήλων.

Προς τούτο επιχείρησε τον ιδεολογικό έλεγχο της κοινωνίας. Μέσα από την επιβολή «κοινωνικοποιήσεων» και «αυτοδιαχειρίσεων» προσπάθησε να πείσει τους εργαζόμενους ότι τα «αγαθά» ανήκουν στους ίδιους μακροπρόθεσμα.

Στους μικροαστούς συνέστησε τους Συνεταιρισμούς για να τους συγκεντρωποιήσει — μια μορφή συλλογικής ευθύνης απέναντι στις Τράπεζες δηλαδή — και αφού απέτυχε προώθησε το επιχειρηματικό πρότυπο Λούβαρη-Κοσκωτά, Στη νεολαία προσπάθησε να «στήσει» τς υπουργείο του Λαλιώτη. Απέτυχε η προσπάθεια ιδεολογικού ελέγχου σε όλους τους τομείς.

Αρχίζει, ο Ανδρέας με την κλίκα του, το ξεκαθάρισμα στους κόλπους του ΠΑΣΟΚ και τη **διαγραφή όλων** εκείνων των «αφελών» που νόμιζαν και πίστεψαν ότι τα συνθήματα είναι ικανά να αλλάξουν τις τύχες των ανθρώπων. Διώχνονται όλοι αυτοί που έδωσαν την αίγλη στο ΠΑΣΟΚ και συγκρότησαν την ιδεολογία του. Καράγιωργας, Φίλιας και άλλοι αφελείς αισθάνθηκαν «απατημένοι» από τον Ανδρέα και ένιωσαν ότι οι συγκλητικοί απέναντι στον Καλιγούλα.

Η ιδεολογική κυριαρχία της αριστεράς και της άκρας αριστεράς διευκολύνουν την πορεία του ΠΑΣΟΚ και τα σχέδια του Ανδρέα Παπανδρέου. Τόσο η Αριστερά όσο κι η άκρα αριστερά αποδεχονται το ΠΑΣΟΚ. Προκειμένου να βγουν από τον τάφο οι αριστεροί (από το ΚΚΕ ως το ΕΚΚΕ) απλώνουν χέρι συνεργασίας με το ΠΑΣΟΚ. Εύκολα πράγματα για τους Παπανδρείδες.

Με τό σύνθημα «στις 18 σοσιαλισμός» και με την «Διακήρυξη της 3ης Σεπτεμβρίου» κολακεύει και τους πιο φαντασμένους επαναστάτες. Έτσι καλύπτει τα **αριστερά** του νύτα ο Ανδρέας. Προς τα **δεξιά** ο Ανδρέας θα παίξει στους γνώριμους ρόλους της πατριωτικής πολιτικής. Ο ομιχλώδης αντιαμερικανισμός, τα 12 μίλια στο Αιγαίο, η πλειοδοσία στις στρατιωτικές δαπάνες, το *βυθίσατε το χώρα*, είναι η πολιτική που θα σαγηνεύσει όλους από τον πιο ΕΑΜίτη έως τον πιο ΕΠΕΝίτη.

Απογυμνώνεται το παπανδρεικό ΠΑΣΟΚ και αναφύεται το πραγματικό του πρόσωπο χωρίς τη μάσκα της ιδεολογίας. Προωθεί τα τελευταία αποθέματα που έχει στο οπλοστάσιό του και αυτά είναι οι αξίες του καταναλωτισμού, του ατομισμού, του εκχρηματισμού, του πλουτισμού, όπου όλος ο μικροαστικός εθνικός κορμός τις αποδέχεται πανηγυρικά.

Αυτές οι αξίες δεν βρήκαν καμιά κοινωνική απάντηση. Εξ άλλου οι απεργίες ή οι αντιπολιτευτικές διαθέσεις των άλλων κομμάτων δεν ξεπερνούσαν αυτό το πλαίσιο των αξιών. Μόνο συνολικά —ΟΛΙΚΑ— θα μπορούσαν να συμβλητηθούν. Και αυτό έγινε από ένα τμήμα της νεολαίας με αναρχικές - αντιεξουσιαστικές κατευθύνσεις.

Αποχαυνωμένη και αδιάφορη η υπόλοιπη κοινωνία **ξαναδίνει** τη σκυτάλη διαχείρισης στο ΠΑΣΟΚ.

Ο Ανδρέας μόνος κυρίαρχος. Η αλαζονεία και η απληστία ολόκληρης της μεσαίας τάξης προσωποποιούνται στον Ανδρέα και στο ΠΑΣΟΚ. Κυρίαρχες αξίες τώρα στο ΠΑΣΟΚ γίνονται τα έθιμα της Αυριανής και του Κουτσόγιωργα συνεπικουρούμενοι από τους Λαλιώτη-Ματζουράνη και άλλους.

Δίχως τη δυνατότητα να ελέγχουν ιδεολογικά την κοινωνία, και με το πάγιο φόβο μη χάσουν την εξουσία (μόνιμος φόβος των κάθε λογής εξουσιαστών) εξυφαίνουν καινούργια σχέδια ελέγχου του λαού μέσα από το πέπλο, την παραπληροφόρηση, την προπαγάνδα, την

από σελ. 1

φυλαχθεί και να προλάβει τις επερχόμενες κρίσεις από αυτές τις ίδιες τις αντιφάσεις του. Διαδικασίες που έξω είχαν ήδη περάσει στο στάδιο της ωρίμανσης και της παρακμής τους, στην χώρα μας ξεκινούν με τον «σοσιαλισμό» του ΠΑΣΟΚ.

Μια ψεύτικη κοινωνική πολιτική, μία διόγκωση του κρατικού μηχανισμού και μία προσπάθεια να αναδειχθεί αυτός ο τελευταίος σε κυρίαρχη κοινωνική λειτουργία, μία γενικευμένη χειραγώγηση και καταστολή χαρακτηρίζουν τον βίο και την πολιτεία των νέων διαχειριστών. Εκσυγχρονισμός του συστήματος σημαίνει άσκηση της κατάλληλης στρατηγικής για την όσο το δυνατόν καλύτερη εκμετάλλευση των κοινωνικών δυνάμεων. Σημαίνει για μας ανάδειξη νέων επιχειρηματιών στον οικονομικό τομέα, αυτονομία και αταξικότητα της πολιτικής, σύμπτωση

των διαφόρων εξουσιών σε μια αλληλονομιμοποίηση των αυθαιρεσιών τους. Σημαίνει ισοπέδωση του κοινωνικού ιστού μέσα από αξίες και αρχές που ευνοούν την υτόπια κυριαρχία.

Έτσι ο νέος εξουσιαστικός πόλος που αναδύθηκε για την διακυβέρνηση του συστήματος έτεμνε και διεκδικούσε προς όλες τις δυνατές διευθύνσεις, τις καινούργιες αλλά και πολλές από τις παλιές εξουσίες. Μ' αυτήν την έννοια οι κομματικές και πολιτικές εξουσίες από την μία πλευρά, η οικονομική και της πληροφόρησης από την άλλη εξουδετέρωσαν τις βασικές αντιθέσεις τους, διατηρώντας τους μόνο σε θεαματικό επίπεδο, ομογενοποιήθηκαν σχεδόν, σε μία προσπάθεια της νέας κυρίαρχης τάξης που αναδύθηκε για την εξάλειψη των κοινωνικών αντιθέσεων και την αποδοχή και συναίνεση της διακυβέρνησής της.

2) Ανταγωνισμοί στους κόλπους της κυρίαρχης τάξης

Προφανώς οι εξελίξεις αυτές δημιούργησαν ανταγωνισμούς και συγκρούσεις μέσα στους κόλπους της κυριαρχίας, αποτέλεσμα των οποίων ήταν η δημοσιοποίηση των λεγόμενων σκανδάλων στην κοινωνία. Οι ανταγωνισμοί και οι συγκρούσεις αναπτύχθηκαν κύρια σε δύο επίπεδα.

— **Οικονομικοί ανταγωνισμοί.** Οι παλιοί κλέφτες-διαχειριστές μετά από μία σύντομη υποχώρησή τους μπροστά στην νεο-ανερχόμενη διαχειριστική τάξη, επαναπροσδιορίζουν τις δυνάμεις τους, συνδιαλέγονται και ισορροπούν μεταξύ τους, και ανταγωνίζονται όταν κινδυνεύουν οι άμεσα βιωτικοί της χώροι, χρησιμοποιώντας τις εξουσίες που είναι με το μέρος τους για να κτυπήσουν τους αντιπάλους τους.

— **Ανταγωνισμοί εξουσιών:** Έτσι οι ανταγωνιστικές διαθέ-

σεις στις επιμέρους εξουσίες του συστήματος υποκινούμενες από τους αντίπαλους διαχειριστικούς σχηματισμούς, αυτονομούνται, εκμεταλλεύονται πάντα την εσωτερική τους ανάγκη για ανάδειξη και επιβολή. Είτε στα χέρια των αντιπάλων ομάδων είτε αυτόνομες προσπαθούν να ηγεμονεύσουν απέναντι στις άλλες, αναδεικνύοντας σαν κυρίαρχη την δικιά τους εξουσία. Η δικαστική εξουσία και η εξουσία του τύπου με τα γεγονότα των τελευταίων καιρών προχώρησαν μπροστά από τις υπόλοιπες στην ιεραρχία του συστήματος. Και η δημοσιοποίηση της κοπριάς του κρατικού καπιταλισμού μπορεί να ενταχθεί ακριβώς στον πόλεμό τους για την ηγεμονία, έναν πόλεμο όπου κυριαρχεί ο θάνατος, η απάτη, η γενικευμένη κλοπή.

3) Σκάνδαλα και κοινωνία

Η παθητικοποίηση της κοινωνίας όπως αυτή επιτεύχθηκε στα χρόνια της Πασοκικής διαχείρισης ήταν ο απαραίτητος όρος για να φτάσουμε στα τελευταία γεγονότα. Έτσι έχουμε μπροστά μας ένα μοναδικό φαινόμενο: Μία καταληστευμένη κοινωνία να παρακολουθεί αδιάφορη τους καυγάδες των ληστών της για το μοίρασμα των κλοπιμαίων, ή και σε ποιά προωθημένες περιπτώσεις να παθιάζεται και να πολεμά στο πλευρό

του ληστή της αρεσκειάς της ή της κομματικής της τοποθέτησης.

Σε αυτήν την κατάσταση σημαντική ήταν και είναι η συνεισφορά της αριστεράς που κατόρθωσε να μετατρέψει το λαό σε μία στρατιά παθητικών αφισκοκλητών και ψηφοφόρων. Που κατάφερε το επαναστατικό όραμα να το μετατρέψει σε αγώνα για την απλή αναλογική. Που ακόμη και αυτήν την στιγμή κόπτεται για την κάθαρση μέσα

από τις εκλογές, αποκρύπτοντας την μόνη δυνατή διέξοδο από τον λαό: την κάθαρση μέσα από την ένταση των κοινωνικών αγώνων.

Πιστεύουμε πιά ότι η κοινωνία πρέπει να πάψει να αποδέχεται τους μύθους που διαχωρίζουν τους πολιτικούς και τους διαχειριστές σε έντιμους και ανέντιμους, και να αγωνιστεί για να κατακτήσει την γνώση πως η πολιτική της καπιταλιστικής εξουσίας είναι απάτη. Να πάψει να αποδέχεται ειρηνιστικά μηνύματα από τους εμπόρους όπλων. Να πάψει να αποδέχεται τα χυ-

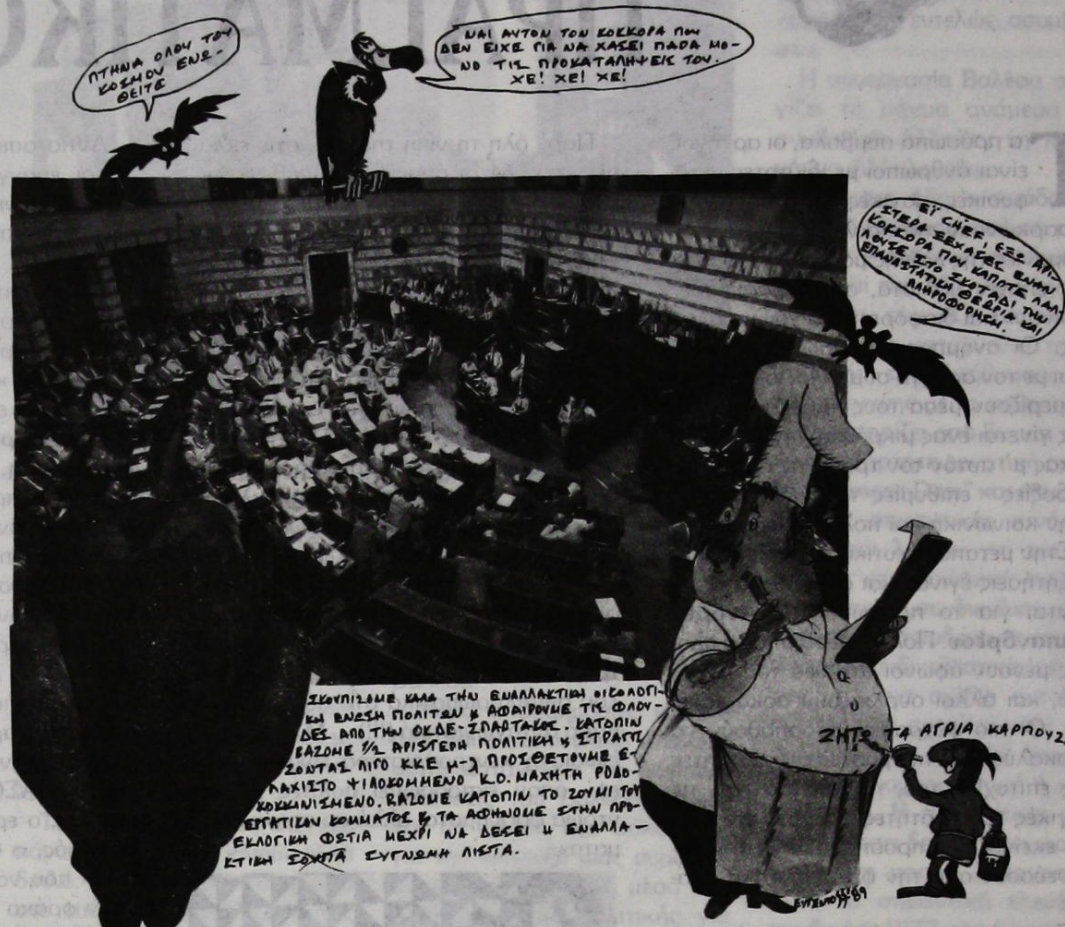
δαία φασιστοειδή σαν τον Τόμπα και τον Κουρή.

Εμείς οι αναρχικοί δηλώνουμε πως:

— Δεν μας ξεγελά η διαφαινόμενη ρωγμή στο μπλοκ της εξουσίας. Ξέρουμε πως όταν τελούν αντιμέτωποι με τον λαό η ενότητά τους θα είναι αρραγής.

— Δεν μας ξεγελά ο μύθος των έντιμων πολιτικών, των αδιάφθωρων δικαστών, των ανεξάρτητων δημοσιογράφων. Ξέρουμε ότι όλοι τους είναι ένοχοι στον βαθμό που είναι ολοκληρωτικά ενταγμένοι στους ρόλους της εξουσίας.

Ενάντια στην Οικολογία

Η οικολογία έχει γίνει το σημαντικότερο κοινωνικό φαινόμενο σε μαζικό επίπεδο στις χώρες που βρίσκονται στη μεταβιομηχανική φάση. Έχει γίνει επίσης υπόθεση του αιώνα για το κεφάλαιο και το Κράτος.

Πρέπει να εξετάσουμε τι σημαίνει ο οικολογικός αγώνας, τόσο γι' αυτούς που συμμετέχουν σ' αυτόν όσο και για το Κράτος και το κεφάλαιο που δουλεύουν για να υπερασπίσουν τα συμφέροντά τους.

Ο οικολογικός αγώνας στόχευε μέχρι τώρα να βρεί «εναλλακτικές» λύσεις ικανές να αποκαταστήσουν την διαταραγμένη – από την καταστροφική σχέση του ανθρώπου με τη φύση – ισορροπία, και να σταματήσουν τη λογική της τεχνολογικής ανάπτυξης που βασίζεται στη λεηλασία και την ερήμωση της φύσης.

Παρόλο που οι φιλοδοξίες των οικολόγων είναι σωστές, καμμία απ αυτές δεν αμφισβητεί τη δομή της εξουσίας, αλλά αντίθετα της είναι χρήσιμες, καθώς της δίνουν τη δυνατότητα να παρουσιάζεται με ένα ελκυστικό, προσωπείο και κριτικό. Όταν διαχωρίζεται από το ζήτημα της κοινωνίας, η οικολογία γίνεται μια μεγάλη ευκαιρία για την Εξουσία να κάνει μεγαλεπήβολα σχέδια για κοινωνική ενσωμάτωση, εκμεταλλευόμενη τη συναίνεση των προλεταριακών μαζών προς

τους οικολόγους.

Ο οικολογικός ανθρωπισμός αυτόν που διαμαρτύρονται ενάντια στην παράλογη σπατάλη των φυσικών πόρων ενώ εκατομμύρια άνθρωποι πεθαίνουν από την πείνα, καθόλου δεν θίγει τα μεταβιομηχανικά συμφέροντα του κεφαλαίου. Γίνεται στην πραγματικότητα κίνητρο γι' αυτά για να βελτιώσουν το ίδιο τους το παραγωγικό και οργανωτικό τους επίπεδο που συχνά μένει πίσω από τα συνολικά επίπεδα της βιομηχανικής ανάπτυξης.

Μήπως λοιπόν το κεφάλαιο έγινε οικολογικό; Αντίθετα με τους οικολόγους, πιστεύουμε ότι η απάντηση είναι ναι. Στην παρούσα φάση το κεφάλαιο ψάχνει νέες τεχνολογίες για να ξεπεράσει την έλλειψη ισορροπίας που ακόμα υπάρχει στην επεξεργασία των πρώτων υλών, διαμέσου μιας αυξανόμενης αναδιάρθρωσης των μέσων παραγωγής. Έτσι αναμφίβολα θα μπει φρένο στην οικολογική καταστροφή του πλανήτη, με τη βελτίωση της εκμετάλλευσης των φυσικών πόρων και την ανακύκλωση των απορριμμάτων που μένουν αχρησιμοποίητα.

Οι τεχνολογικές προηγμένες χώρες έχουν προχωρήσει πολύ προς αυτήν την κατεύθυνση, δημιουργώντας μια παγκόσμια αγορά σχετική με την ελαφρά τεχνολογία και την οικολογία η οποία αποτελεί νέους ορίζοντες

για το κεφάλαιο.

Στις ανεπτυγμένες βιομηχανικές χώρες είναι το ίδιο το Κράτος που ξεκινάει μεγάλες καμπάνιες για τα οικολογικά προβλήματα, καθώς μπορεί να αντλήσει μεγάλα πλεονεκτήματα από τις βιομηχανίες που παράγουν μέσα για τον περιορισμό της μόλυνσης. Επιπλέον μ' αυτό τον τρόπο το Κράτος μπορεί να εγγυηθεί ευρύτερο έλεγχο πάνω στην κοινωνία, επειδή η κοινωνική συμμετοχή μεγάλων μαζών περιορίζεται στην ενασχόληση μόνο με περιβαλλοντολογικά προβλήματα.

Η ανάπτυξη μιας οικολογικής σωστής τεχνολογίας γίνεται ένα μέσο για τα πιο αναπτυγμένα Κράτη να μεγαλώσουν την εξάρτηση των οικονομικά ασθενέστερων χωρών και να επηρεάσουν τη μελλοντική ανάπτυξή τους.

Απ' αυτό προκύπτει η αναγκαιότητα για το Κράτος και το διεθνές κεφάλαιο να επενδύουν εκατομμύρια δολάρια στη χρηματοδότηση οικολογικών προγραμμάτων.

Οι οικολογικές καμπάνιες δημιουργούν μια πραγματική οικολογική κουλτούρα, ακόμα και στα σχολεία όπου υπάρχουν σήμερα, ειδικά μαθήματα πάνω στο θέμα. Είναι οι πιο προοδευτικοί και ευαίσθητοι πολιτικοί που υποστηρίζουν αυτό το πρόγραμμα και δεν χά-

— Δεν μας ξεγελούν οι κραυγές της αριστεράς (κοινοβουλευτικής, εξωκοινοβουλευτικής) για κάθαρση. Ξέρουμε ότι είναι κραυγές διαμαρτυρίας για το μικρό κομμάτι συμμετοχής τους στην μοίραση της εξουσίας.

Εμείς οι αναρχικοί ξέρουμε πως καμιά βουλή, κανένα κόμμα, κανέναν δικαστή, καμιά εξεταστική επιτροπή και απλή αναλογική δεν θα μας απαλλάξει από την σάπιλα που μας περιβάλλει. Η κάθαρση δεν είναι δυνατή παρά σαν αποτέλεσμα του αγώνα για κοινωνική απελευθέρωση.

συν. σελ. 5

από σελ. 4

νουν ποτέ την ευκαιρία να υπογραμμίζουν τη συμμετοχή τους και να τονίζουν τους σκληρούς κοινοβουλευτικούς αγώνες που διεξάγουν εναντίον των συντηρητικών.

Οι περιβαλλοντολόγοι δίνουν χέρι βοήθειας στο κεφάλαιο και το Κράτος. Οι Πράσινοι όσο καλά κάνουν το τελετουργικό των διαμαρτυριών, το ίδιο καλά κάνουν εποικοδομητικές προτάσεις βασισμένες σε «εναλλακτικές λύσεις». Μ' αυτό τον τρόπο παίζουν το ρόλο της «νόμιμης αντιπολίτευσης» στο σύστημα, χωρίς να συνειδητοποιούν ότι γίνονται στοιχεία προώθησής του. Η δράση τους εξυπηρετεί την κυριαρχία. Παρ' όλο που παρουσιάζονται ότι έχουν ανώτερες κοινωνικές αξίες, πάντοτε φροντίζουν για την πολιτική αποκατάσταση των ακραίων τάσεων της αντίθεσης στο καθεστώς.

Οι Πράσινοι θέλουν να δώσουν στην κυριαρχία ένα ανθρωπινό πρόσωπο. Έτσι πιστεύουν ότι είναι σωστό τα προγράμματά τους να χρηματοδοτούνται από το Κράτος ή από τις ίδιες τις δομές που καταστρέφουν τη φύση. Τώρα μπηγαν και σε τοπικά συμβούλια με αποτέλεσμα το Κράτος να έχει τη δυνατότητα να επεκτείνει την κυριαρχία του σε περισσότερους περιφερειακούς χώρους.

Ποιοι θα είχαν συμφέρον από μια προοπτική που στοχεύει στο να κάνει το κεφάλαιο να εγκαταλείψει την παράλογη ανάπτυξη του προς τον τομέα της ονομαζόμενης «βαριάς» (επικίνδυνης) τεχνολογίας, αντικαθιστώντας την με την «ελαφρά» (ακίνδυνη) οικολογική τεχνολογία, αν όχι αυτοί που θέλουν να διατηρήσουν το υπάρχον κοινωνικό σύστημα;

Δεν ενδιαφερόμαστε αν η ανάπτυξη του κεφαλαίου είναι επικίνδυνη ή ακίνδυνη. Ενδιαφερόμαστε μόνο για την καταστροφή του κεφαλαίου σαν σύστημα και του μηχανισμού του Κράτους, που το στηρίζει, σ' όλο τον κόσμο.

Το οικολογικό θέαμα μας ζητά να συμμετέχουμε σ' αυτό το σύστημα, προσπαθώντας να μας καθλώσει σε μια συνεχιζόμενη κατάσταση επιβίωσης. Υποτασσόμαστε και αδρανούμε όταν υποστηρίζουμε οικολογικούς αγώνες ενάντια στην επικείμενη καταστροφή του πλανήτη.

Είναι απαραίτητο να γίνει κάτι παραπάνω απ' αυτό. Η βίαιη ρήξη με την καθεστηκυία τάξη είναι μια ζωτική αναγκαιότητα για μας. Μ' αυτή την έννοια προτείνουμε την τοποθέτηση του οικολογικού αγώνα σε εξεγερσιακή βάση.

Η οικολογία είναι σημαντική μόνο αν γίνεται κατανοητή μέσα σε μια ριζοσπαστική προοπτική μετασχηματισμού, καθώς είναι ο μόνος τρόπος να χρησιμοποιηθεί για την επίταχυνση του τέλους αυτής της κοινωνίας της κυριαρχίας.

Έχουμε επομένως δύο δρόμους. Ο πρώτος αρχίζει από την καταστροφή της σχέσης με την εξουσία ώστε να φτάσουμε σε μια κοινωνία ισότητας, ελευθεριακή και οικολογική. Ο δεύτερος περιορίζεται στο να σωθεί ο πλανήτης από την ολοκληρωτική καταστροφή. Αν διαλέξουμε τον πρώτο δρόμο θα βρούμε συντρόφους που θα μας υποστηρίξουν. Αν διαλέξουμε το δεύτερο, αυτοί οι σύντροφοι θα μας αντιμετωπίσουν σαν εχθρούς.

Είμαστε και εμείς υπέρ της οικολογίας και ενάντια σε κάθε μορφή μόλυνσης αλλά θέλουμε τον οικολογικό αγώνα μέσα σ' ένα πλαίσιο που απαιτεί την ολοκληρωτική ανατροπή όλων των σχέσεων και αξιών, πάνω στις οποίες βασίζεται το σύστημα.

PIERLEONE PORKU

ΚΛΟΦΕΝ: Ένας ισόβιος δολοφόνος

Στις 7 Φεβρουαρίου 1988 ο διοικητής μιας στρατιωτικής μονάδας, ονόματι Καρπαθάκης, διέταξε να θαφτεί το ισχυρό τοξικό δηλητήριο Κλοφέν σε ένα εγκαταλειμμένο νταμάρι στην περιοχή Αγίου Πέτρου Διονύσου πίσω από το ΙΓΜΕ (Ινστιτούτο Γεωλογικών Μεταλλευτικών Ερευνών).

Το Κλοφέν είναι συνθετικό λάδι ψύξεως μετασχηματισμού υψηλής τάσης και χρησιμοποιείται στα καλοριφέρ, στα κλιμακοστάσια και από την ΔΕΗ. Ανήκει στην κατηγορία των πετροχημικών, γνωστών σαν πολυχλωριωμένα διφαινυλικά και περιλαμβάνεται στην ομάδα των χλωροδιφαινυλίων (P.C.B.). Είναι ισχυρό δηλητήριο και από τη φύση του αδιάλυτο, ενώ η διάρκεια ζωής του υπολογίζεται σε 100 ως 150 χρόνια, δηλαδή δεν αφομοιώνεται από το περιβάλλον.

Μετά από λίγες μέρες, αρκετές για να διαπεράσει και να «ποτίσει» το έδαφος σε μεγάλο βάθος, συνεργεία του στρατού μάζεψαν 19 βαρέλια χύμα με Κλοφέν (750 κιλά) από την περιοχή όπου είχε αφεθεί εκτεθειμένο. Όμως το κακό είχε γίνει. Το Κλοφέν βρισκόταν σε βάθος πιο μεγάλο απ' την επιφάνεια του εδάφους, απ' όπου οι στρατιωτικοί ισχυρίζονται ότι συλλέχθηκε, επειδή το χύμα ήδη είχε απορροφήσει το υγρό που χύθηκε πάνω του. Η ανομολογία αλλά κι η μεγάλη διεισδυτικότητα του Κλοφέν συντείνουν στο να έχει απορροφηθεί το δηλητήριο από το χύμα σε αρκετό βάθος.

Μετά από ανησυχία των κατοίκων και για αποφυγή πανικού, οι «αρμόδιοι» δήλωσαν ότι το υπέδαφος του Διονύσου έχει αργίλλικο στρώμα, που είναι αδιαπεράστο από κάθε υγρό και θα συγκρατήσει την ουσία. Όμως στην πραγματικότητα το πρόβλημα μεγαλώνει γιατί οι άξονες διευθύνσεως των διακλάσεων και ρηγμάτων της περιοχής είναι Νοτιοανατολικά-Βορειοανατολικά και Ανατολικά, δηλαδή προς τη Νέα Μάκρη και το Μαραθώνα, ενώ το αργίλλικο στρώμα είναι μόνο 2 εκατοστά σε πάχος. Έτσι αν το Κλοφέν έχει προσβάλει συστήματα διακλάσεων τώρα θα έχει φτάσει στον υδροφόρο ορίζοντα της Νέας Μάκρης και του Μαραθώνα. Επιπλέον τα πετρώματα του Διονύσου είναι ασβεστολιθικά. Ο ασβεστόλιθος, λόγω της χημικής του σύστασης, διαβρώνεται εύκολα από το νερό. Αν και το Κλοφέν δεν είναι ευδιάλυτο στο νερό, είναι εκλεκτικά προσροφώμενο κατά 90%, δηλαδή το νερό μπορεί να χρησιμεύσει ως μεταφορέας του στο σύνολο σχεδόν της ποσότητάς του, οπότε φανταστείτε τι ζημιά θα κάνει αν έχει μολυνθεί μια υδροφόρα ρίζα και στη συνέχεια ένας υδροφόρος ορίζοντας. Επειδή, λοιπόν, το Κλοφέν δεν αφομοιώνεται από το περιβάλλον, θα περιμένει «αιώνια» μέχρι τα νερά να βρουν πέρασμα από τον ασβεστόλιθο. Το νερό μπορεί να βρει διέξοδο είτε μέσω κάποιου ρήγματος (ως γνωστόν στην τεκτονική μετακίνηση του υπεδάφους οφείλεται η άνοδος προς την επιφάνεια ή η κάθοδος των υπογείων

νερών) είτε μέσω της ενσωμάτωσης υπογείων θυλάκων νερού με «ενεργά» περάσματα διαφυγής νερού, όπως πηγές, υπόγειοι ποταμοί κτλ., συνεχίζοντας έτσι το δολοφονικό του έργο.

Οι κρατικοί παράγοντες ανακοίνωσαν ότι παρακολουθούνται τα νερά κάποιων παρακείμενων πηγών και ότι δεν παρατηρήθηκαν σοβαρά ίχνη Κλοφέν. Με δεδομένο, όμως, ότι η περιοχή Διονύσου - Νέας Μάκρης - Μαραθώνα αποτελείται από ασβεστόλιθους έντονα τεκτονικούς, υπολογίζεται ότι σε μια βδομάδα από τη ρίψη του Κλοφέν η μόλυνση έχει ήδη εξαπλωθεί σε βάθος 100-150 μέτρων και σε ακτίνα 10-15 χιλιομέτρων. Έτσι μια μελλοντική σταγονορροή νερού μολυσμένου με Κλοφέν από μια ρωγμή εδάφους μπορεί στο πέρασμά της να μολύνει όλο το οικοσύστημα της περιοχής (ζώα, φυτά, έντομα, χύμα που θα έρθουν σε επαφή μαζί του). Φανταστείτε τι πρόκειται να γίνει αν ξεχυθεί με τη μορφή ρυακιού ή αν αναμιχθεί με το κοντινό φράγμα του Μαραθώνα.

Τα «μέτρα» που πήραν οι κρατιστές καθώς και οι διαβεβαιώσεις για δήθεν έλεγχο του Κλοφέν ανακοινώθηκαν μόνο για την αποφυγή πανικού και το κουκούλωμα της υπόθεσης, γιατί είναι αδύνατο να παρακολουθούνται για πάντα τα νερά των υπαρχουσών πηγών, που άλλες αδειάζουν και άλλες εμφανίζονται. Καθώς επίσης είναι αδύνατο να προβλεφθεί το σπάσιμο μιας υδροφόρας ρίζας ή κάποιου υδροφόρου ορίζοντα. Δηλαδή, μπορεί το μολυσμένο νερό, που έχει προσβάλει μια υδροφόρα ρίζα, να εμφανιστεί σε λίγες βδομάδες, αλλά μπορεί να κάνει και χρόνια ή να μείνει κλεισμένο για πάντα σε υπόγειους θύλακες που έχουν δημιουργηθεί ανάμεσα σε «αδιάβροχα» αδιαπεράστα από το νερό πετρώματα. Και στην τελευταία, όμως, περίπτωση ο κίνδυνος είναι μεγάλος. Μια τεκτονική μετακίνηση, άσχετα από το πόσο ισχυρή είναι, μπορεί να δημιουργήσει σπάσιμο των πετρωμάτων και διαρροή σε άλλες υδροφόρες ρίζες εν ενεργεία ή μη. Δηλαδή το μολυσμένο από το Κλοφέν νερό, χύμα ή σπογγώδες άλλο είναι ένα ισόβιος δολοφόνος, διότι μπορεί να αλλάξει η οργανική σύσταση του χύματος ή του νερού κτλ., αλλά το Κλοφέν — όντας πετροχημικό — παραμένει αμετάβλητο στο πέρασμα του χρόνου.

Το μεγάλο ψέμα της υπόθεσης ήταν οι μετρήσεις. Μετρήσεις που δεν μπορούν να είναι αντικειμενικές, διότι δεν είναι δυνατόν να εμφανιστούν μολυσμένα νερά αμέσως, παρά μόνο σε ιδανικές συνθήκες, δηλαδή αν είχε μολυνθεί μια πηγή με μεγάλη παροχή νερού. Αυτές οι συνθήκες δεν υπάρχουν σήμερα στο Διόνυσο, γιατί λόγω της ανομβρίας όλες οι πηγές βρίσκονται σε λανθά-

νουςα κατάσταση ή έχουν στερέψει και δεν υπάρχει καμία πηγή με μεγάλη παροχή νερού ώστε να γίνει αντικειμενική μέτρηση της μόλυνσης. Σημαντικός πάντως σύμματος μιας μόλυνσης είναι οι υπόγειες μετακινήσεις του νερού, αφού το μολυσμένο νερό μπορεί μέσω ενός υπόγειου ποταμού να διανύσει χιλιόμετρα ολόκληρα και να βγει σε μέρος που δεν μπορεί να ορίσει κανείς, μια και τα καρστ (υπόγειες κοιλιότητες) του Διονύσου - Νέας Μάκρης - Μαραθώνα ενώνονται. Έτσι το Κλοφέν είναι ένα αιώνιο δηλητήριο, καθώς δεν έχει βρεθεί αντίδοτο και τα αποτελέσματα της μόλυνσης θα φανούν μετά από χρόνια.

Το Κλοφέν είναι ισχυρά τοξικό και προκαλεί καρκινογενέσεις, νεοπλασμάτα, τερατογενέσεις. Οι επιπτώσεις του στα έμβια όντα και στο περιβάλλον είναι οι εξής:

1. Αλλοιώσεις του δέρματος ώστε να γίνεται ευάλωτο στις μολύνσεις, συμπτώματα ναυτίας, απώλεια ορέξεως, μυική ατονία, πεπτικές διαταραχές, αιματουρία, επιπλοκές στο ήπαρ που αποβαίνουν θανατηφόρες.
2. Με την θερμική αποσύνθεση (ηλιακή κτλ.) εκλύεται φωσγένιο (χλωριούχο οξείδιο), που σε αντίδραση με τον αέρα είναι ισχυρό δηλητήριο.
3. Δύο έως δέκα γραμμάρια της ουσίας μπορούν να νεκρώσουν ένα υδροφόρο ορίζοντα σε ακτίνα 2,5 χιλιομέτρων.
4. Ένα μόνο मिलीग्राम νεκρώνει το οικοσύστημα μιας περιοχής πέντε τετραγωνικών χιλιομέτρων.

Το Κλοφέν είναι μια τοξική ουσία που μπορεί να προκαλέσει περιβαλλοντολογική μόλυνση της τάξης που προκαλεί το DDT, γι' αυτό και έχει απαγορευθεί σε πολλές χώρες. Έχει χρησιμοποιηθεί στο Βιετνάμ για καταστροφή και μόλυνση των τροφών των Βιετκόγκ και πρόσφατα στον πόλεμο Ιράν-Ιράκ. Στην Αττική, εκτός από τον Διόνυσο, Κλοφέν υπάρχει εγκαταλειμμένο στον υποσταθμό της ΔΕΗ στο Νέο Φάληρο καθώς και στη Μάντρα Αττικής μέσα σε διαβρωμένα βαρέλια, που είναι στο έλεος του καιρού.

Φυσικά, ο διοικητής Καρπαθάκης, πιστό σκυλί του κράτους, δεν τιμωρήθηκε, αλλά και δεν περιμένει κανείς την τιμωρία από τους ηθικούς αυτουργούς και συνενόχους του, το κράτος και την εξουσία. Α' λο ένα έγκλημα θα μείνει ατιμώρητο, καθώς οι εφησυχασμένοι το έχουν κιόλας ξεχάσει.

Εν κατακλείδι: Πόσα ακόμα Κλοφέν και κάθε είδους τοξικά μολύνουν τον πλανήτη χωρίς να το ξέρουμε; Είναι καιρός να πάρουμε τις τύχες μας στα χέρια μας και να δώσουμε στους κρατιστές να φάνε το Κλοφέν που προσπάθησαν να μας τσίψουν.

ΟΧΙ

ΣΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΧΑΜΝΤΑΜ!

Η υπόθεση της έκδοσης του Παλαιστίνιου αγωνιστή, δεν έχει αντιμετωπιστεί μέχρι σήμερα με την δέουσα σοβαρότητα.

Πολλοί είναι αυτοί, που η όποια ενασχόλησή τους με την υπόθεση αυτή συναρτάται ΕΙΤΕ με την άποψη ότι είναι διακρατικό ζήτημα, οπότε το ΠΑΣΟΚ θα το «λύσει» και δεν χρειάζεται κίνημα αλληλεγγύης, ΕΙΤΕ - στην καλύτερη περίπτωση - με την εναντίωση στην κατάργηση του πολιτικού ασύλου.

Αγνοείται λοιπόν απ τους περισσότερους, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων, η ουσιαστική διάσταση αυτής της ιστορίας.

Η προκλητική και θρασύτατη απαίτηση των βορειοαμερικανών να εκδοθεί ο Χαμντάμ, καθιστά πασιδήλη την αμερικανική επικυριαρχία στην Ελλάδα. Ο Χαμντάμ συνελήφθη καθ' υπόδειξη των Αμερικάνων, κρατείται, φυλακίζεται και το Εφετείο αποφασίζει την έκδοσή του με μοναδικά «στοιχεία» ανεπικύρωτες φωτοτυπίες και παλιόχαρτα, με μοναδική «εγγύηση» τη διαταγή του Υπουργού των Εξωτερικών των ΗΠΑ, Σουλτς;

«ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΠΑΡΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ».

Δεν χρειάζεται λοιπόν ανάλυση για να καταλάβουμε το ποιος αποφασίζει όχι μόνο για το ΠΩΣ θα ζούμε, αλλά για το ΑΝ θα ζούμε σ αυτόν τον τόπο.

Χρόνια τώρα, πολλοί είναι αυτοί που μιλάνε για τον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Θέτοντάς τον μάλιστα, ως βασικό σημείο του πολιτικού τους αγώνα. Σήμερα όμως, που με το ζήτημα της έκδοσης του παλαιστίνιου αγωνιστή, ο Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός γίνεται ορατός και επικίνδυνος, επιλέγεται η ανέξοδη καταγγελία και ο στρουθοκαμηλισμός.

ΕΜΕΙΣ που κατανοούμε ότι το σύγχρονο ολοκληρωτικό κράτος δεν μπορεί να επιβληθεί στην ελληνική κοινωνία,

ΧΩΡΙΣ τον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό,

ΧΩΡΙΣ τη συμφιλίωση με τις συνθήκες αποικιοκρατίας που επιβάλλει η παρουσία των Αμερικάνικων βάσεων,

ΧΩΡΙΣ τη συμφιλίωση με το φόβο για μια νέα ταξιδιωτική οδηγία,

ΧΩΡΙΣ την αποδοχή του Αμερικάνικου τρόπου ζωής, της κυριαρχίας του ΧΡΗΜΑΤΟΣ, του ΚΕΡΔΟΥΣ και του ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ, της αδιαφορίας και της ΑΝΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ, της παθητικοποίησης και του ατομισμού, της γενικευμένης νάρκωσης και λήθης θεωρούμε καθήκον μας,

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΕΚΔΟΘΕΙ Ο ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ Μ. ΧΑΜΝΤΑΜ.

Σαν ένα μικρό δείγμα αλληλεγγύης στον Νίκο Τσουβαλάκη δημοσιεύουμε το κείμενο, που μας δόθηκε από την Επιτροπή συμπαράστασης.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ Ν. ΤΣΟΥΒΑΛΑΚΗ ΜΕ ΤΑ 2/3 ΤΗΣ ΠΟΙΝΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 105-110 Π.Κ.

ΠΡΟΣ ΚΑΘΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟ ΑΝΘΡΩΠΟ.

Ο Ν. Τσουβαλάκης κατάγεται από τα Χανιά Κρήτης. Γεννήθηκε τον Αύγουστο 1952 στην φτωχογειτονιά της Νίκαιας Πειραιώς όπου, έμεινε μέχρι τα 18 του χρόνια στις τρισάθλιες εργατικές πολυκατοικίες μαζί με την πάμπωχη οικογένειά του.

Έχει άλλα 5 αδελφια.

Όταν τελείωσε το γυμνάσιο με έξοδα της Νονάς του αποφάσισε να μπαρκάρει στο Εμπορικό Ναυτικό μη αντέχοντας άλλο την εξαθλίωση και μιζέρια που ήταν γεγονός στην οικογένειά του. Μπάρκαρε με το πλοίο Κίνι από το Αμβούργο για την Αμερική με 20 λίρες μισθό.

Γρήγορα κατάλαβε ότι η μισθωτή εργασία ήταν ένα άλλο μέσο συγκριτικής μιζέριας.

Αποφάσισε ν' αφήσει το πλοίο.

Εγκαταστάθηκε πια στην Αμερική. Δουλεύοντας εκεί κατάφερε να σπουδάσει χημικός τεχνολόγος στον Έλεγχο Τροφίμων στην MASS. U.S.A.

Γύρισε στην Ελλάδα μετά έτη παραμονής, στις ίδιες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες καταναγκαστικής επιβίωσης.

Μη αντέχοντας άλλο αποφάσισε μαζί με τον αδελφό του Θεόδωρο να ληστέψουν την Γενική Τράπεζα της Νίκαιας στις 19 Αυγούστου 1977. Μετά περιπετειώδη κατα-

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟ ΝΙΚΟ ΤΣΟΥΒΑΛΑΚΗ

12 ΧΡΟΝΙΑ ΦΥΛΑΚΗΣ ΦΘΑΝΟΥΝ ΠΙΑ. ΟΙ ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ Μ' ΕΠΙΚΕΦΑΛΗΣ ΤΟΝ Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΞΩ. ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΔΕΚΤΗ Η ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ. ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕ ΤΑ 2/3 ΤΗΣ ΠΟΙΝΗΣ ΤΟΥ. ΚΑΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΟΙ ΔΙΩΞΕΙΣ ΣΤ' ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ. ΑΡΚΕΤΑ ΨΗΦΙΖΕΤΕ.

ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ Ν. ΤΣΟΥΒΑΛΑΚΗ

διώξη συνελήφθησαν.

Ο Νίκος καταδικάστηκε σε 20 χρόνια φυλακής και σε 7 χρόνια ο αδελφός του.

Δικάστηκαν και καταδικάστηκαν σε πρώτο και τελευταίο βαθμό χωρίς έφεση, χωρίς αναίρεση, χωρίς δικηγόρους.

Μέσα στην φυλακή εξελίχθηκε σ' ένα θαυμάσιο καλλιτέχνη και διοργάνωσε διάφορες εκθέσεις πινάκων μαζί μ' άλλους συγκρατούμενους του κερδίζοντας μάλιστα και το Α' Βραβείο στην Α' Πανελλήνια έκθεση της Αθήνας.

Παράλληλα συμμετείχε συνεχώς στο κίνημα φυλα-

κών για την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Αυτό του στοίχισε μερικές μεταγωγές. Πέρασε σε σκληρή απομόνωση και στην Κέρκυρα.

Τον Σεπτέμβρη 1986 κατέρχεται σ' απεργία πείνας στις φυλακές Αλικαρνασσού Ηρακλείου Κρήτης με αίτημα την αποφυλάκισή του. Εγγίζοντας τα όρια του θανάτου η Κυβέρνηση κάτω από πίεση ατόμων και ομάδων του διακόπτει 2 μήνες την ποινή και τον μεταφέρει στο Τζάνειο, παράλληλα του μειώνει κατά δύο χρόνια την ποινή του υπογραφόμενη διαδοχικά από τρεις Υπουργούς επί της Δικαιοσύνης κ.κ. Μαγκάκη, Κακλαμάνη, Βερυβάκη.

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας δεν δέχεται να υπογράψει.

Αυτή τη στιγμή ο Ν. Τσουβαλάκης συμπλήρωσε τα 2/3 της ποινής του στις Ελληνικές φυλακές.

Ήδη υποβάλλει αίτηση στο Συμβούλιο Πλημ/κών Χανίων Κρήτης για την αποφυλάκισή του.

Εμείς, σαν επιτροπή συμπαράστασης, έχουμε συγκεντρώσει εκατοντάδες χιλιάδες υπογραφές ανωνύμων και επωνύμων πολιτών για την αποφυλάκισή του.

Την αποφυλάκισή του έχουν ζητήσει: η επιτροπή Θεολόγων, ο σύλλογος κοινωνικών Λειτουργών Ηρακλείου Κρήτης, 45 δικηγόροι Ηρακλείου Κρήτης, ο Π. Αντιδήμαρχος Ηρακλείου Ευριτάκης, η Παιδαγωγική Ακαδημία Λαμίας, η Κίνηση για την υπεράσπιση Κοινωνικών και Πολιτικών δικαιωμάτων, οι Πράσινοι (Grael) Ευρωβουλευτές με σχετική επερώτηση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, η Αναεωτική Αριστερά και μ' ερώτηση στην Βουλή του Α. Κύρκου.

Καλλιτέχνες και δημοσιογράφοι μ' επικεφαλής τον φίλο του Γ. Βότση.

Αυτή τη στιγμή με βάσει τα πιο πάνω άρθρα ζητούμε από την Ελληνική Δικαιοσύνη να εφαρμόσει και στην περίπτωση του Ν. Τσουβαλάκη την ίση μεταχείριση και να τον αποφυλακίσει αμέσως διότι συντρέχουν όλες οι νόμιμες προϋποθέσεις για την υφ' όρου απόλυσήν του.

Ευελπιστούμε στην ηθική συμπαράστασή σας.

Η Επιτροπή συμπαράστασης

Η «ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ» ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΟ ΑΛΛΟΘΙ ΓΙΑ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ

«ανεξαρτησίας» της δικαιοσύνης αποτέλεσε το άλλοθι για την κατασταλτική επέμβασή της στην κοινωνία. Παράλληλα η άμβλυση των κοινωνικών συγκρούσεων, η αφομοίωση από το πασοκικό κράτος και η παραιτήση απ' τους ταξικούς και κοινωνικούς αγώνες ενίσχυσαν το ρόλο των μηχανισμών καταστολής, άρα και της δικαιοσύνης και με την προσπάθεια αποϊδεολογικοποίησης και αποπολιτικοποίησής τους ως αυτόνομων μηχανισμών του κράτους αύξησαν το κύρος τους.

Η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη συμμετέχει ενεργά στην καταστολή όσων αντιστέκονται στις κυρίαρχες επιλογές. Απαγορεύει συγκεντρώσεις, φυλακίζει αναρχικούς, διώκει απεργούς, απαγορεύει απεργίες, διώκει έντυπα και κάνει ότι μπορεί να ενισχυθεί ο ρόλος της ως κατασταλτικής εξουσίας. Ταυτόχρονα ο κοινωνικός κατακερματισμός, ο φιλοτομαρισμός και το βόλεμα, ο ρεφορμισμός ευνοεί την επέμβαση της δικαιοσύνης στα κοινωνικά προβλήματα. Ας θυμηθούμε πόσες φορές οι εργατοπατέρες συνδικαλιστές έτρεχαν στο δικαστήριο για να βρουν το «δίκιο» τους. (Ως γνωστόν στις διαδηλώσεις των εργατών βέ-

βαια μαθαίνουμε ότι νόμος είναι το δίκιο του εργάτη). Με λίγα λόγια η ίδια η κοινωνία, για διάφορους λόγους παραχωρεί τα βασικά της δικαιώματα στους μηχανισμούς της εξουσίας.

Για μας η αστική δικαιοσύνη δεν είναι ταξική επειδή απλά αθώνει τους Τσάτσους, το Μελίστα, το Νάσιουτζικ, αποκλείει τους συνταξιούχους απ' τη ΓΣΕΕ και δεν απονέμει σωστά τη δικαιοσύνη, αλλά γιατί είναι ένας θεσμοποιημένος μηχανισμός καταστολής της εξουσίας για τη διατήρηση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης.

Αν σήμερα γίνεται προσπάθεια να ξεπεραστεί η κρίση της διαχείρισης με την επέμβαση της αστικής δικαιοσύνης και τη συγκυριακή έκφραση του κράτους των δικαστών είναι για μας το ίδιο αποκρουστικό, όπως το κράτος των πολιτικών, των συνταγματαρχών και του αστυνομικού κράτους.

Όταν ο πρόεδρος της ένωσης δικαστών και εισαγγελέων ισχυρίζεται σε συνέντευξη ότι δεν κινδυνεύουμε από ένα κράτος δικαστών αλλά από την αμφισβήτηση του κράτους των δικαστών, δηλαδή την αμφισβήτηση της δικαιοσύνης και της δημοκρατίας τότε πρέπει να κατανοήσουμε τί σημαίνει η ενίσχυση του ρόλου του μηχανισμού της δικαιοσύνης.

Για τους αναρχικούς το έγκλημα της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, η ύπαρξη του κράτους και των μηχανισμών ελέγχου της κοινωνίας δεν μπορούν να παρουσιάζονται απλά ως προβλήματα διαχείρισης του συστήματος όταν ο αγώνας της λήθης ενάντια στη μνήμη είναι ο αγώνας της εξουσίας σήμερα.

Η «ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ» ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΟ ΑΛΛΟΘΙ ΓΙΑ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ

Ο θεσμοποιημένος μηχανισμός της δικαστικής εξουσίας έχει αναλάβει στη σημερινή συγκυρία πρωτεύοντα ρόλο στην πολιτική κρίση και το σκάνδαλο Κοσκωτά. Η ενίσχυση του ρόλου της αστικής δικαιοσύνης και η αυξανόμενη επέμβασή της στα κοινωνικά-πολιτικά ζητήματά μας ενδιαφέρει κατά κύριο λόγο σ' αυτό το άρθρο. Γιατί για τους αναρχικούς η δικαστική εξουσία είναι πάντα ένας κατασταλτικός μηχανισμός, που στρέφεται ενάντια σε όσους αντιστέκονται στις επιλογές του κράτους.

Στη σημερινή περίοδο της πολιτικής κρίσης απ' το σκάνδαλο Κοσκωτά και τις αντιπαραθέσεις των διάφορων μηχανισμών της εξουσίας για τον έλεγχο της διαχείρισης του συστήματος και της κοινωνίας, προβάλλεται απ' τον αστικό τύπο και από τους αντιμαχόμενους μηχανισμούς, ο ρόλος της δικαιοσύνης ως μηχανισμού ικανού να παρέμβει για να ξεπεραστεί η κρίση.

Δεν είναι η πρώτη φορά που ένας μηχανισμός της εξουσίας, αναλαμβάνει να παίξει κυρίαρχο ρόλο στα κοινωνικά δρώμενα. Στη δεκαετία του εξήντα ανέλαβε ο στρατός να στηρίξει τη συνοχή του συστήματος, όταν το αστυνομικό κράτος της «αντικομμουνιστικής» δεξιάς και του κέντρου απέτυχε. Η δικαστική εξουσία συμμετείχε άμεσα και συμπληρωματικά με το στρατό στη διαχείριση του συστήματος, με τα γνωστά επακόλουθα για όσους αντιστάθηκαν.

Μετά τη μεταπολίτευση η πολιτική εξουσία ανέλαβε τον έλεγχο της κοινωνίας και του συστήματος και οι μηχανισμοί του στρατού και της δικαιοσύνης παραμερίστηκαν από κυρίαρχα σε συμπληρωματικά σώματα.

Το ΠΑΣΟΚ με την άνοδό του στην εξουσία ενίσχυσε τους κατασταλτικούς μηχανισμούς για να μπορέσει να επιβάλλει την πολιτική του. Η επίκληση της

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Γράφω αυτό το άρθρο, όχι τόσο για να καταφανεί η ορθότητα των απεργιακών αιτημάτων, όσο να καταδειχθούν και να απομυθοποιηθούν όλα αυτά που συνδέονται με τον λεγόμενο συνδικαλιστικό αγώνα των εργαζομένων. Και αυτό γίνεται για να φανεί η σημερινή πλέον αισθητή κατάσταση της αδρανοποίησης, του αποπροσανατολισμού και της αναποτελεσματικότητας των απεργιακών συνδικαλιστικών αγώνων για την διεκδίκηση των στόχων και των αιτημάτων.

Η αναφορά μου αυτή, θα σταθεί στη διαρκή (τρίμηνη) απεργία των έκτακτων εκπαιδευτικών των ΤΕΙ Ελλάδας, που σαν στόχο είχε να απαιτήσει την καλύτερη αποκατάστασή μας σε κάθε εκπαιδευτική βαθμίδα, με άλλα λόγια το έκτακτο προσωπικό να ενταχθεί στο μόνιμο.

Η απόφαση της απεργίας πάρθηκε από την Ομοσπονδία των έκτακτων εκπαιδευτικών. Οι εργαζόμενοι αποδέχτηκαν παθητικά την απόφαση της Ομοσπονδίας αν και ήθελαν την απεργία, αν και συμφωνούσαν με τα αιτήματα. Η αδράνεια και η παθητικότητα εκφραζόταν με τη συνολική στάση των εργαζομένων στις κινητοποιήσεις που ακολούθησαν. Σε κάθε κινητοποίηση από τις Γενικές Συνελεύσεις μέχρι την κατάληψη, ήταν αισθητή η έλλειψη ενεργητικής συμμετοχής των άμεσα ενδιαφερομένων, των εργαζομένων δηλαδή.

Οι μορφές αγώνα μετά από πολλές συγκεντρώσεις και πορείες, έφτασαν μέχρι την κατάληψη του 7ου ορόφου του Υπουργείου Παιδείας, χωρίς βέβαια η μορφή αυτή να ήταν το αποτέλεσμα, ή το αποκορύφωμα των συνδικαλιστικών κινητοποιήσεων. Αυτό φυσικά δεν ήταν τυχαίο, εφόσον έλλειπε τόσο η προοπτική όσο και η προσωπική διαμαρτυρία του κάθε εργαζομένου - απεργού, όπου τα πάντα είχαν παραχωρηθεί παθητικά στις οποιοδήποτε επιλογές των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου.

Έτσι βλέπουμε σήμερα, την κάθε μορφή αγώνα να έχει χάσει το πραγματικό της περιεχόμενο και προσανατολισμό, με αποτέλεσμα ανώτερες μορφές πάλης, όπως η κατάληψη, να μην είναι ο πόλος αντίστασης ενάντια στην εργοδοσία και το κράτος. Αλλά και οποιαδήποτε απεργιακή κινητοποίηση συνδυάζεται με το λιγότερο χάσιμο του μεροκάματου, ή στην επιλογή των ημερών απεργίας να παίρνονται υπόψη οι αργίες και τα Σαββατοκύριακα, ώστε οι απεργοί-εργαζόμενοι να κάνουν πιο άνετα τις εκδρομές τους. Δηλαδή και «η πίττα ολόκληρη και το σκυλί χορτάτο».

Η απεργία λοιπόν των έκτακτων εκπαιδευτικών των ΤΕΙ, αλλά και κάθε απεργία από όποιον χώρο κι αν προέρχεται, όταν έχει αυτά τα χαρακτηριστικά είναι καταδικασμένη από τη γέννησή της, όπως συνέβη και στον αγώνα μας που κατέληξε σε πλήρη αποτυχία των στόχων που είχαν τεθεί από την αρχή μέχρι το τέλος της απεργίας.

Στην μη ολοκλήρωση των αιτημάτων μας η Αριστερά έπαιξε και αυτή το ρόλο της για μια ακόμη φορά. Η Αριστερά συμμετοχος στην κρατική διαχείριση, μέσα από ρεφορμιστικούς οδούς και ρόλους δεν είχε κανένα πρόβλημα να θυσιάσει και αυτή την απεργία,

Το γκάλοπ, ως μέσο κοινωνικού ελέγχου

Ο έλεγχος της κοινωνίας αποτελεί βασική φροντίδα της εξουσίας για να μπορεί να υποτάξει τον άνθρωπο στις επιλογές της και να διασφαλίσει τη κυριαρχία της.

Τη βίαιη και ωμή καταστολή έρχεται να συμπληρώσει ο προληπτικός έλεγχος, και ένας τρόπος για να πραγματοποιηθεί αυτός, είναι η συγκέντρωση πληροφοριών για τις γνώμες, τις αντιλήψεις, τις πεποιθήσεις, τις αξίες, τις συνήθειες, ανθρώπων που ανήκουν σε διαφορετικές κοινωνικές τάξεις, το γνωστό γκάλοπ.

Ελέγχεται προληπτικά με το γκάλοπ κατά πόσο συνολικά η κοινωνία έχει αφομοιώσει τις επιταγές του κράτους και του κεφαλαίου, για να προωθήσει τις επιλογές του και να κατευθύνει τη κοινωνία σε σχέση μ' αυτές.

Έτσι για παράδειγμα στις λεγόμενες «αθώες» έρευνες αγοράς που γίνονται για τη «βελτίωση ενός προϊόντος» δε δίνουμε απλά πληροφορίες, πάνω στις οποίες θα βασιστούν οι επενδύσεις και τα κέρδη του κεφαλαίου όταν πλυσσάρει στην αγορά μ' επιτυχία το επόμενο «επαναστατικό» προϊόν, αλλά τις πληροφορίες για να προωθήσει τη κατανάλωση και την αποχώνωση σαν τρόπο ζωής. Οι πληροφορίες, που ζητούνται σε τέτοιες έρευνες σχετικά με τη διαφήμιση, έχουν σκοπό να την κάνουν πιο αποτελεσματική σα μέσο για την άλωση των επιθυμιών και των ενστίκτων του ατόμου και άρα πιο αποτελεσματική στην πλήρη εγκεφαλική στο να το κατευθύνει στις αξίες της «καλοπέρασης», του καταναλωτισμού, του πρόσκαιρου «ευδαιμονισμού», της θεαματικής πραγμάτωσης των ονείρων.

Οι έρευνες και στατιστικές που γίνονται για γενικά θέματα έχουν σκοπό να κωδικοποιήσουν τις στάσεις μας γύρω από αυτά τα θέματα για να μπορέσουν να τις κατευθύνουν με τρόπο που να εξυπηρετεί τις επιλογές της εξουσίας, να κωδικοποιήσουν τις προκαταλήψεις μας για να τις διευρύνουν ανάλογα με τις επιδιώξεις τους και να τις παρουσιάσουν κατόπιν σαν γενικά αποδε-

κτές αξίες.

Επιδιώκουν να πληροφορηθούν την κοινή γνώμη, στην ουσία μια ψευδή γνώμη που αποτελείται από ένα συνοθύλευμα προκαταλήψεων, απόψεων γενικευμένων ή απλουστευμένων, και να τη χρησιμοποιήσουν σαν αναφορά για να δικαιολογήσουν την επιβολή της τάξης και της κυριαρχίας. Εδώ τα μέσα μαζικής εγκεφαλοδιαμόρφωσης, τύπος, τηλεόραση, ραδιόφωνο παίζουν το ρόλο τους για τη προσαρμογή των ανθρώπων στις νέες συνθήκες αλλοτρίωσης.

Το γκάλοπ δίνει τις πληροφορίες γύρω από τη προσωπική και κοινωνική ζωή των ανθρώπων, που το σύγχρονο κράτος και το κεφάλαιο χρειάζεται για να επεξεργαστεί και να συνθέσει σε ελάχιστο χρόνο με τη βοήθεια της πληροφορικής και να πετύχει τον απόλυτο και ολοκληρωτικό έλεγχο πάνω στην κοινωνία. Οι στατιστικές και οι σφυγμομετρήσεις είναι το πρώτο βήμα στις προσπάθειες του κράτους να ασκεί προληπτικό έλεγχο, γεγονός που αποδεικνύεται από το επόμενο βήμα, τον έλεγχο στην πράξη, με την επιβολή θεσμών, κανόνων, νόμων που η εφαρμογή τους προϋποθέτει τη καταστολή των παρεκλίσεων μέσα από βίαιες μεθοδεύσεις. Για παράδειγμα ο νόμος για τον ΕΚΑΜ που θα περιέχει όλες τις πληροφορίες για τη δημόσια και ιδιωτική ζωή του καθενός προωθεί τη σύγχρονη μέθοδο φακελώματος που σκοπό του έχει να ελέγξει τη δράση των ατόμων, να τη περιορίσει σε πλαίσια νόμιμα και να την αφομοιώσει.

Οι επενδύσεις του κεφαλαίου και κράτους για τη τελειοποίηση μορφών ελέγχου όπως οι στατιστικές και τα γκάλοπ αποτελούν ένα μέρος των επενδύσεων που κάνει συνεχώς στον τομέα της πληροφορικής και των νέων τεχνολογιών και κάνουν φανερό ότι ο κίνδυνος για την επιβολή της απόλυτης κυριαρχίας πάνω στη κοινωνία μπορεί να μετατραπεί σε εφιαλτική πραγματικότητα αν δεν υπάρξει αντίσταση σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο.

στο βωμό του Συνασπισμού και των εκλογών. Έρθε και αυτή να παίξει το κομματικό της παιχνίδι. Έχοντας στην αρχή της απεργίας ένα αγωνιστικό προσώπιο, με σκοπό να κερδίσει πολιτικούς πόντους, κατέληξε, να ξεπουλήσει τις κάποιες ευαισθητοποιημένες συνειδήσεις, για χάρη του προεκλογικού αγώνα, με την απόφασή της να σταματήσει την απεργία μας.

Κάτω λοιπόν από την σημερινή κοινωνική και πολιτική κρίση που τα πάντα διέπονται από τους νόμους της οικονομίας, του ατομικού συμφέροντος και τις παραταξιακές πολιτικές σκοπιμότητες, βλέπουμε την σύγκρουση του εργαζομένου με τον εαυτό του, την πλήρη αλλοτρίωση και ταύτιση του με τους θεσμούς και τις δομές του κράτους.

Η απεργιακή αυτή κινητοποίηση ήρθε να δείξει για μια ακόμη φορά το βαρύ πολιτικό και προσωπικό κλίμα της εποχής μας. Όπου κάθε μορφή αγώνα έχει χάσει το νόημά της, το περιεχόμενό της σαν πράξη ενεργητική, ικανή να διεκδικήσει τους συνδικαλιστικούς της στόχους. Η απεργία, η κατάληψη ή η οποιαδήποτε διαμαρτυρία από πλευράς εργαζομένων, κατάντησαν να έχουν μόνο θεαματικό ή δημοσιογραφικό χαρακτήρα και δεν λειτουργούν σαν μέτωπα πάλης ικανά να κρατούν την οντότητά τους, τείνοντας να κατακτήσουν τους στόχους που οι εργαζόμενοι διεκδικούν.

Σήμερα, η τάξη των εργαζομένων έχει λησμονήσει τις ρίζες της, την ιστορικότητά της, την εναντίωσή της στα κάθε αφεντικά της. Λησμόνησε τους αγώνες που εδραίωσαν και θεμελίωσαν την ταξική πάλη, τις κοινωνικές αξίες και κοσμοθεωρίες.

Συνθήματα όπως «Δικαίωμα στην τεμπελιά», «κατάργηση της μισθωτής εργασίας», «αυτοδιαχείριση και αυτοδιεύθυνση» των χώρων δουλειάς, έχουν υποκατασταθεί από τους ίδιους τους εργαζόμενους με συνθήματα όπως «Δικαίωμα στην εργασία» και λατρεία της παραγωγικότητας με οποιουδήποτε όρους.

Ας αναλογισθούμε λοιπόν όλοι μας και ας νοιώσει ο καθένας συνυπεύθυνος σε ποιάν κατάσταση οδηγούμαστε.

Πρώην απεργός εκπαιδευτικός

ΑΝΤΙ-ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ

1. Κατά τη γνώμη σου υπάρχουν σχέσεις μεταξύ μεταρρύθμισης (ρεφορμισμού) και οργανωμένης βίας (κρατικής κ.λπ.);
2. Πιστεύεις πως στους καιρούς μας η μεταρρύθμιση έχει προκαλέσει σοβαρές ζημιές στις πολιτικές δυνάμεις της κοινωνίας;
3. Είναι ποιον χρειάζεται η μεταρρύθμιση;
4. Είναι σωστό κατά τη γνώμη σου πως ο Τύπος ή Τ.Β. μιλούν συνέχεια για τη μεταρρύθμιση. Είσαι υπέρ ή ενάντια σε ένα black-out πληροφόρησης πάνω σε αυτήν;
5. Υπάρχει κατά την γνώμη σου κίνδυνος να καμφθούν οι κοινωνικοί αγώνες από τους μεταρρυθμιστές;
6. Κατά την άποψη σου είναι αναγκαίες οι απεργίες και οι εκδηλώσεις μετά από τις τόσες επεμβάσεις που έχουν κάνει μέχρι τώρα στις συνθήκες της ζωής σου, η κυβέρνηση, το κράτος, οι μεταρρυθμιστές, οι εργοδότες;
7. Έχεις συμμετάσχει σε απεργίες εκδηλώσεις ή οτιδήποτε άλλο ενάντια στην μεταρρύθμιση;
8. Αισθάνεσαι την ανάγκη να πληροφορηθείς καλύτερα πάνω στην μεταρρύθμιση και τους μεταρρυθμιστές;
9. Γνώριζες ποτέ άμεσα την πρακτική των μεταρρυθμιστών (καταδόσεις, ύποπτα συνδικάτα κ.λπ.) στο χώρο όπου κατοικείς, εργάζεσαι ή σπουδάζεις;
10. Έχεις να κάνεις προτάσεις σχετικές με τον αγώνα ενάντια στην μεταρρύθμιση;
11. Ειδικά, έχεις ερωτήσεις ή απόψεις που αφορούν την δράση των πράσινων, των ερηνιστών, των οικολόγων, των αριστερών, των αριστεριστών κ.λπ.; Έχεις προτάσεις που να εμποδίζουν την μεταρρυθμιστική δράση;

Τέλος για να μας επιτραπεί μια καλύτερη επεξεργασία σας παρακαλούμε να μας στείλετε τα παρακάτω προσανατολιστικά στοιχεία.

ΗΛΙΚΙΑ:

ΦΥΛΛΟ:

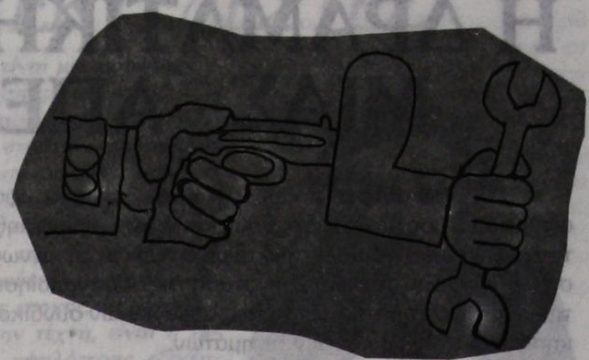
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ (κρατούμενος, επαναστάτης, punk, φεμινιστής, σπουδαστής, τυφλοπόντικας των υπουργείων, άνεργος, οργανωμένος, συνδικαλιστής σε κρίση, δραστήριος αντιμilitarιστής, οεισμόπληκτος σε αναμονή, τρελλός σαμποτέρ, συνταξιούχος, πρώην επαναστάτης με άτυχο γάμο, εργαζόμενος σε εναλλακτικό βιβλιοπωλείο, δάσκαλος του δημοτικού, αλκοολικός κ.λπ.).

Μπορεί φυσικά να γραφεί και το οποιοδήποτε άλλο επάγγελμα.

(Μετάφραση από την Rivista Anarchica)

Απριλίου 1989

ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ-ΑΝΟΙΞΗ ΤΟΥ 1989

ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΗΛΠΑΠ (ΤΡΟΛΕΥ)
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ-ΑΝΟΙΞΗ ΤΟΥ 1989

Η πολιτική κατάσταση σήμερα και τα ύπουλα παιχνίδια των υπαρκτών κοινοβουλευτικών κομμάτων, μας δείχνουν ξεκάθαρα πως η δράση τους καμιά σχέση δεν έχει με τα ταξικά συμφέροντα του εργαζόμενου λαού.

Αντίθετα, μάχονται με λύσσα για την εξαπάτηση και την αποδιοργάνωσή του.

Έχουμε δηλώσει κι άλλες φορές πως αν η εργατική τάξη δεν απομονώσει τις εταιρείες μεσιτείας-κομματικές παρατάξεις και δεν αποφασίσει να πάρει η ίδια την υπόθεση στα χέρια της θα βρίσκεται σε συνεχή αποδιοργάνωση και διαρκή ψευδαίσθηση σε ότι αφορά το κυρίαρχο ταξικό της ζήτημα που είναι η απελευθέρωση από την εκμετάλλευση και καταπίεση.

Η καθημερινή πρακτική των παραπάνω εταιριών με τις παρεμβάσεις τους στους χώρους δουλειάς (κομματικοποιημένα σωματεία), στα δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια όργανα με τις διορισμένες διοικήσεις σε κοινή συναίνεση με τα κρατικά αστικά δικαστήρια, ανεξάρτητα από τις υποτιθέμενες ευκαιριακές διαφωνίες τους, μας αποδεικνύουν πως στόχο έχουν και συμφωνούν όλοι σ' αυτό, την ποινικοποίηση των ταξικών εργατικών δικαιωμάτων.

Η καθημερινή πρακτική των παραπάνω εταιριών με τις παρεμβάσεις τους στους χώρους δουλειάς (κομματικοποιημένα σωματεία), στα δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια όργανα με τις διορισμένες διοικήσεις σε κοινή συναίνεση με τα κρατικά αστικά δικαστήρια, ανεξάρτητα από τις υποτιθέμενες ευκαιριακές διαφωνίες τους, μας αποδεικνύουν πως στόχο έχουν και συμφωνούν όλοι σ' αυτό, την ποινικοποίηση των ταξικών εργατικών δικαιωμάτων.

Οι παραπάνω εξουσιαστικές συγκεντρωτικές παρατάξεις, μας ξεκαθαρίζουν πως είναι αποφασισμένες με τον ίδιο ζήλο να συνεχίσουν τις αντιεργατικές και αντιδραστικές τους μεθόδους, για να διαιωνίσουν την αποδιοργάνωση και την αδράνεια προκειμένου να έχουν τον πλήρη έλεγχο στα χέρια τους και να μπορέσουν να συνεχίσουν την μεσιτεία για κομματικά και προσωπικά οφέλη με την άρχουσα τάξη.

Παράλληλα προσπαθούν να συντηρήσουν την ψευδαίσθηση πως είναι οι μόνοι ικανοί και ειδικόι προστάτες των συμφερόντων μας, και με διάφορα τεχνάσματα όπως διάσπαση-ένωση και ξανά διάσπαση συνεχίζουν την εξαπάτησή μας.

Είναι αυτοί που με συντηρητικό μοντέλο οργάνωσης και λογικής, έχουν κομματίσει την εργατική τάξη σε κλαδικά κομματικά σωματεία, σε δικούς μας-δικούς σας, σε προνομιούχους κατά μία δραχμή και επιδόματα α' επιδόματα β', ώστε να φέρουν τους εργαζόμενους σε αντιπαράθεση και ρήξη μεταξύ τους, δημιουργώντας έτσι νέες τάξεις μέσα στην ίδια την εργατική τάξη.

Μπροστά σε αυτές τις λογικές και πρακτικές τύφλα νάχουν οι κυβερνήσεις της Νότιας Αφρικής.

Η ιστορία του εργατικού κινήματος όσο μακρινή κι αν είναι, είναι γνωστή, ιδιαίτερα για όσους την παρακολουθούν και μάχονται για τα ταξικά δικαιώματα. Εξίσου όμως γνωστή είναι η ιστορία και τα μαγειρέματα των κομματάρχων. Έχουν μιλήσει πολλοί αγωνιστές και έχουν γράψει βιβλία για την πρακτική τους. Αισθανόμαστε όμως την ανάγκη να σταθούμε περιληπτικά ιδιαίτερα τα τελευταία 15 χρόνια. Μετά λοιπόν την λεγόμενη μεταπολίτευση του 74, ήρθαν και πάλι στην επιφάνεια οι προηγούμενες κομματικές παρατάξεις, με τους ίδιους αστέρες τις ίδιες λογικές, αντιλήψεις και μεθόδους με στόχο και πάλι τον έλεγχο του εργατικού κινήματος. Για το σεβασμό στην ιστορία του κινήματος αναφέρουμε, πως σε όλη τη διάρκεια της στρατιωτικής Χούντας, κανένα κοινοβουλευτικό κόμμα ή παράταξη τους δεν απευθύνθηκε στην εργατική τάξη, δεν την κάλεσε σε ταξικούς κοινωνικούς αγώνες ενάντια στο βάρβαρο σύστημα της εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

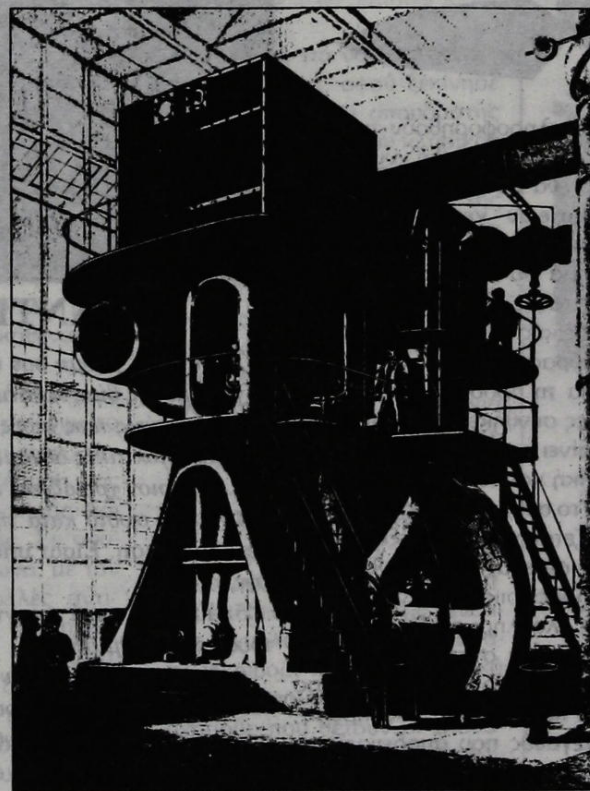
Ακόμη και την εξέγερση του Πολυτεχνείου, αρχικά την καταδίκασαν ότι είναι εμπόδιο στη φιλελευθεροποίηση Παπαδόπουλου Μαρκεζίνη και τα συνθήματα **ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ, ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ**, τα χαρακτήρισαν προβοκατόρικα. Όταν όμως στη συνέχεια είδαν ότι η εξέγερση αγκαλιάστηκε από το λαό και δεν θα μπορούσαν να ελέγξουν την κατάσταση όπως επεδίωκαν, άλλαξαν γραμμή και με πονηρές μεθόδους προσπάθησαν να την καπελώσουν. Όλη η δραστηριότητά τους στρέφονταν γύρω από την νομιμοποίησή τους σαν εκσυγχρονιστές και ωραιοποιό του συστήματος, και ο δήθεν αντιχουντικός τους αγώνας ήταν ενάντια στους κακούς συνταγματάρχες και υπέρ της επανόδου μιας κάποιας από τις δημοκρατίες τους.

Ενώ λοιπόν τα κόμματα και οι παρατάξεις τους επανεμφανίζονται με τις ίδιες λογικές, νοοτροπίες και αρρώστιες, ο εργαζόμενος αγωνιζόμενος λαός προβληματίζεται, ψάχνει και μάχεται για καινούργιους δρόμους και νέες μορφές οργάνωσης τέτοιες που να του εξασφαλίζουν τον έλεγχο για να πάρει την υπόθεση στα χέρια του αμφισβητώντας τους πλαστούς και δοτούς ηγέτες και ηγετίσκους.

Οι ζυμώσεις στους εργατικούς κοινωνικούς χώρους είναι γεγονός. Στήνοντας τα εργοστασιακά σωματεία υπό μορφή αυτοοργάνωσης.

Αρχίζει η ταξική ενότητα να γίνεται πράξη στη βάση, μακριά από κάθε κηδεμονία, για το κτίσιμο των πραγματικών ταξικών εργατικών οργάνων και ομοσπονδιών, τέτοια που θα συντόνιζαν τη δράση τους. Όλα αυτά αρχίζουν να τρομάζουν το σύ-

στημα και τις υπηρεσίες του, κόμματα και παρατάξεις. Η ύπαρξή τους και ο μεσιτικός επαγγελματισμός τους κινδυνεύει. Πρώτοι όμως τον κίνδυνο τον αισθάνθηκαν και τον πολέμησαν ανάλογα οι ιδεολόγοι του επιστημονικού συγκεντρωτισμού και εξουσιαστικού «σοσιαλισμού» τα λεγόμενα **ΚΑΠΑ-ΚΑΠΑ** μικρά και μεγάλα. Αυτοί όμως που πρωταγωνίστησαν και λύσσασαν πολέμισαν με κάθε μέσο θεμιτό και αθέμιτο την αυτο-οργάνωση ήταν οι «συνεπείς» του ΚΚΕ με τα εκπαιδευμένα επαγγελματικά σε τέτοια ζητήματα στελέχη του, που προωθούσαν την διάσπαση με τις κλαδικοποιήσεις. Αποκαλούν τους αγωνιζόμενους μουντζούρηδες εργάτες, πράκτορες της ασφάλειας και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η κομματική τους συγκεντρωτική λογική και νοοτροπία, έφθανε μέχρι του σημείου να συνεργάζονται ακόμη και με τις εργοδοσίες, προκειμένου να εξοντώσουν τους αγωνιστές που παλεύουν για αυτοοργάνωση, για ταξική ενότητα και ρήξη με την άρχουσα τάξη και τους υπηρέτες τους. Όλα αυτά είχαν καταγγείλει την εποχή εκείνη. Οι είκοσι και πάνω χιλιάδες απολύσεις για συνδικαλιστικούς πολιτικούς λόγους, και το ειδικό φακέλωμα για να μην μπορούν να πιάσουν δουλειά ποτέ και πούθενά είναι τρανταχτή απόδειξη και το αποτέλεσμα των βρωμερών ενεργειών τους. Μοναδικός στόχος και δράση τους ήταν και είναι να εξαλειφθεί ο κίνδυνος γι αυτούς, της λογικής της αυτοοργάνωσης, ώστε να μονιμοποιήσουν και να σιγουρέψουν τους κομματικούς οργανισμούς τους σαν το κυρίαρχο διαπραγματευτή του ιδρώτα του εργαζόμενου λαού. Παράλληλα να αποδείξουν στην άρχουσα τάξη, το κράτος και τους μηχανισμούς του πως είναι οι μόνοι που μπορούν να ελέγξουν τον εργαζόμενο λαό και πως έχουν πρόταση για τον σύγγραφο και αναίμακτο εκσυγχρονισμό της αστικής κοινωνίας. Άρα πως χωρίς αυτούς στέριωμα και ωραιοποίηση του συστήματος δεν γίνεται. Η εκσυγχρονιστική τους προσπάθεια της αστικής κοινωνίας δεν σταματάει όμως στην εργατική τάξη. Ελέγχοντας βασικά και σοβαρά κομμάτια της κοινωνίας όπως καλλιτέχνες, διανοούμενους και πολιτιστικούς φορείς, αντί να τους ριζοσπαστικοποιούν για την αμφισβήτηση της εξουσιαστικής αστικής κοινωνίας, αντίθετα αναπαράγουν τη λογική της που είναι ο καριερισμός, η επίδειξη και η λογική της αγοράς. Δηλαδή η κομματικοποίηση τείνει να γίνει νέος τρόπος ζωής.

Γνωστό είναι πια σε όλους, πως όλα τα κόμματα λειτουργούν, δρουν και συμπεριφέρονται ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, με ιεραρχικές πυραμιδωτές κεντρικές επιτροπές αποτελούμενες από εκπαιδευμένα επαγγελματικά στελέχη που χρησιμοποιούν σαν εκτελεστικά των αποφάσεων όργανα τα απλά μέλη, οπαδούς και ψηφοφόρους. Κύρια πολιτική τους είναι η υποκρισία, δηλαδή λασπολογία (σε όσους τους αμφισβητούν), αποπολιτικοποίηση, ποδοσφαιροποίηση της πολιτικής με κομματικές συγκεντρώσεις για το λιβάνισμα και κατ' εντολή χειροκρότημα των «μεγάλων» αρχηγών, και θεατρικές παραστάσεις που ονομάζονται συνέδρια με το αποτέλεσμα γνωστό από πριν. Αυτά και μόνο μας αποδεικνύουν πως ο εξουσιαστικός συγκεντρωτισμός των κομμάτων δεν μπορεί να είναι προοδευτικός και πολύ περισσότερο να γίνει μοντέλο δίκαιης κοινωνίας. Επίσης κανένα από τα κόμματα αυτά δεν δικαιούνται τίτλους προοδευτικότητας και σοσιαλισμού, όταν όλα μαζί συμφωνούν πως υπάρχει οικονομική κρίση στον καπιταλισμό, και με διαφορετικό τρόπο το καθένα καλεί τους εργαζόμενους για νέες θυσίες με αποτέλεσμα οι πλούσιοι να γίνονται συνεχώς πλουσιότεροι, οι νεόπλουτοι μεσίτες κομπιναδόροι να αυξάνονται και οι φτωχοί να γίνονται φτωχότεροι. Αποδεικνύεται λοιπόν πως οικονομική κρίση δεν υπάρχει υπάρχουν μόνο ληστές καπιταλιστές και απουσία

δίκαιης κοινωνίας, με δίκαιη κατανομή αγαθών σ' αυτούς που τα παράγουν. Όλα μαζί συμμετέχουν και προτείνουν εργατικούς νόμους βάζοντας στο ίδιο τσουβάλι αυτούς που έχουν μόνο τα εργατικά τους χέρια με αυτούς που με τη στυγνή εκμετάλλευση, καταπίεση μπορούν και ελέγχουν τα πάντα. Είναι αυτοί οι συγκεντρωτιστές των λεγόμενων αριστερών κομμάτων, οι δάσκαλοι του εκσυγχρονισμού της αστικής κοινωνίας που προτείνουν καλλίτερους κατασταλτικούς μηχανισμούς και δήθεν δημοκρατικότερους στρατούς και αστυνομίες, δηλαδή ωραιοποίηση του τρόπου καταστολής και καταπίεσης και βέβαια με τη ράβδο πάνω απ' τα κεφάλια των εργαζομένων, και όλων των καταπιεσμένων κομμάτων της κοινωνίας. Είναι αυτοί που με την πολιτική ουράς στα αστικά κόμματα, με τους φτηνοσυμβιβασμούς για το μοίρασμα της καρέκλας σε όλα τα επίπεδα της πολιτικοκοινωνικής ζωής, δεν διστάζουν ερήμην του αγωνιζόμενου λαού να διαπραγματεύονται τα δικαιώματά μας προσπαθώντας να τα καταξεφτιλίσουν και γελοιοποιήσουν, όπως π.χ. προσπαθούν με τα αστικά δικαστήρια να δώσουν λύσεις στα ταξικά μας ζητήματα (περίπτωση ΓΣΕΕ), που δεν δίστασαν να αναγνωρίσουν την παράταξη των απεργοσπαστο-προδοτών ΠΑΣΚΕ σαν επίσημους εκφραστές της εργατικής τάξης, την παράταξη που δημόσια είχε καταγγείλει για εκλογονοθεία και κατάχρηση των χρημάτων της συνμοσπονδίας, οι γνωστοί Ραυτόπουλοι-Κανελόπουλοι και ΣΙΑ. Θυμάζουμε την αγωνιστική σας συνέπεια που με Ραυτόπουλο δεν κάνετε, αλλά με Κανελόπουλο είσατε μέσα. Είναι αυτά τα λεγόμενα αριστερά κόμματα οι ιδεολόγοι του ρεφορμισμού-εκσυγχρονισμού που πολέμουν με κάθε μέσο ακόμη και τη στοιχειώδη ριζοσπαστικοποίηση του εργατικού κοινωνικού κινήματος, που ενώ διακηρύσσουν πως είναι οι μόνοι πρωτοπόροι σωτήρες και φορείς της εργατικής τάξης και με ηγεσίες που γνωρίζουν τα πάντα, έχουν αναγάγει σε επιστήμη την αδρανοποίηση του κινήματος και την αφαίρεση κάθε πρωτοβουλίας. Από την άλλη έρχονται τελευταίοι και καταδρωμένοι στα γεγονότα και οι τελευταίοι που κάθε φορά αντιλαμβάνονται το στόχο και το ρόλο των αστικών κομμάτων και των ηγεσιών τους. Όπως π.χ. πριν το 1967 μαζί με τα άλλα αστικά κόμματα καθισχύονταν το λαό πως κίνδυνος δικτατορίας δεν υπάρχει, ώπου ήρθαν οι συνταγματάρχες και τους έπιασαν στον ύπνο. Επειδή γι' αυτούς η ιστορία επαναλαμβάνεται και μετά το 74 συνέχισαν να είναι ουρά του Παπαντρά No2 και του κινήματος του αναγνωρίζοντάς τον σαν σοσιαλιστή, τον άνθρωπο που δεν έχυσε σταγόνα ιδρώτα όταν οι συνωμωχοί του χύνανε το αίμα τους, αυτός καλοπερνούσε κάνοντας ντοκτορά στην Αμερική, και γράφοντας μάλιστα οικονομικές αναλύσεις σε βιβλία για την Ελλάδα, που για την κακή οικονομική κατάσταση της υπέυθινο έβρισκε τον συμμοριτοπόλεμο όπως αποκαλούσε, το λαϊκό κοινωνικό κίνημα και τους αγωνιστές του. Ο ΠΑΠΑΝΤΡΕΑΣ όμως δεν σταματούσε μόνο εκεί αλλά και μετά τον εμφύλιο πόλεμο που το φασιστικό κράτος εκτελούσε τους Αγωνιστές ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗ-ΠΛΟΥ-ΜΠΙΔΗ και άλλους συντρόφους τους και η παγκόσμια κοινή γνώμη διαμαρτύρονταν, αυτός αρνιόταν να υπογράψει ενάντια στην εκτέλεσή τους. Καμαρώστε τώρα λοιπόν το συνεταιράκι σας και ψάχτε μέσα του να βρείτε τον καλό Αντρέα και το καλό ΠΑΣΟΚ. Και καλά για όλα αυτά κύριοι της αριστεράς κάνετε πως δεν τα αντιληφθήκατε και δεν καταλαβαίνετε, όταν όμως ο Παπαντράς και το κόμμα του έγινε κυβέρνηση και αμέσως δήλωσε πως δεν θα βάλει τη χώρα σε περιπέτεια δηλαδή δεν θα έθιγε τα συμφέροντα του κεφαλαίου, όταν ποινικοποιούσε τα ταξικά δικαιώματα με διάφορες μαφιόζικες μεθοδεύσεις, όταν δημαγωγούσε για δήθεν συμμετοχικές διαδικασίες και κοινωνικοποιήσεις στον καπιταλισμό και όταν καταξεφτιλίζει τα οράματα για ελευθερία, κοινωνική δικαιοσύνη και σοσιαλισμό εσείς τίς κάνετε; και ποιά η απάντησή σας;

Τίποτα άλλο από το να τον αναγνωρίζετε συμμετέχοντα σε όλα αυτά έστω κι αν δηλώνετε πως διαφωνείτε. Και ενώ όλα αυτά συμβαίνουν και είναι γνωστά στον εργαζόμενο λαό και σ' όλους τους καταπιεσμένους, εσείς πέρα βρέχει, και το μόνο σας νοιάζει είναι πως θα αυξήσετε τις καρέκλες σας στη βουλή και όπου αλλού υπάρχουν με απλή ή σούπερ αναλογική αποδεικνύοντας ότι είστε συνεταιρικά και μεσάζοντες μεταξύ της άρχουσας και εργατικής τάξης.

Αποδεικνύεται λοιπόν πως όλοι πια οι συνεταιίροι πέρα από τον κατακερματισμό του εργατικού κινήματος με την ίδια πρακτική και λογική καταξεφτιλίζουν μεγάλους και ιστορικούς αγώνες του λαού. Όπως και στο ζήτημα της δήθεν αναγνώρισης της «Εθνικής Αντίστασης» με οικονομικά κριτήρια, τους αγωνιστές της ελευθερίας και των κοινωνικών αγώνων που συνειδητά χωρίς να έχουν προσυμφωνήσει με τους «κορυφαίους» των μεγάλων δυνάμεων και πολύ περισσότερο με τους ντόπιους εκμεταλλευτές καταπιεστές και υπηρέτες τους, πήραν το δρόμο του αγώνα με όλα τα μέσα, τώρα προσπαθούν να εξαγοράσουν τους αγώνες τους με βρώμικα κλεμμένα χρήματα και να τους παρουσιάσουν σαν φθηνούς μισθοφόρους καραβανάδες. Δηλαδή ζητάνε τώρα από τους αγωνιστές να αναγνωρίσουν το κράτος που πολεμούσαν. Οι αγώνες όμως δεν εξαγοράζονται, ούτε ανταλλάσσονται με λεφτά, αλλά αναγνωρίζονται και δικαιώνονται με τη διαρκή κοινωνική μάχη και αγώνες. **Τιμή σ' αυτούς που τους τα πέταξαν στα μούτρα.**

Τέλος είναι αυτά τα κόμματα που με καμιά δύναμη δεν θέλουν να χάσουν τον έλεγχο της εργατικής τάξης γιατί ο έλεγχος αυτός τους εξασφαλίζει το πάρε-δώσε με την άρχουσα τάξη.

από σελ. 8

Βασική όμως προϋπόθεση είναι το παζάρι και ο έλεγχος να γίνεται αφανής και επιστημονικά μελετημένος έτσι που ο εργαζόμενος λαός να αισθάνεται ότι είναι καλά οργανωμένος και να συμπεριφέρεται, στην ουσία όμως να μην έχει καμιά δυνατότητα επέμβασης και έλεγχου πάνω στις ελιτιστικές, μόνιμες, επαγγελματικές ηγεσίες παραμένοντας απλός ψηφοφόρος και κατ' εντολή χειροκροτητής. Δεν είναι τυχαίο όμως, πως οι ίδιες πάντα ηγεσίες των λεγόμενων αριστέρων κομμάτων, χωρίς καμιά ουσιαστική και τυπική ιδεολογοπολιτική διαφορά και με τους ίδιους σθησιμένους αστέρες, χωρίζονται και ενώνονται κάθε φορά που κινδυνεύει να χαθεί ο έλεγχος.

Ας σταματήσουν λοιπόν αυτή τα λεγόμενα αριστερά κόμματα να μας παρουσιάζονται σαν φορείς της εργατικής τάξης και σαν κάτι διαφορετικό από τα υπόλοιπα αστικά κόμματα, γιατί δεν διαφέρουν πουθενά και σε τίποτα και είναι μόνο μεσάζοντες μεταξύ άρχουσας τάξης και εργαζόμενου λαού. Όλοι μαζί εκσυγχρονισμένοι πιά, κράτος, κόμματα και μηχανισμοί τους υποκρίνονται και δημαγωγούν ασύστολα στο θεμελιώδη θέμα της Ειρήνης. Έντεχνα και σκόπιμα κρύβουν το ποιος προκαλεί τον πόλεμο και κερδίζει απ' αυτόν. Είναι οι απανταχού εξουσίες των ιμπεριαλιστών σε Δύση και Ανατολή που χωρίσανε τον κόσμο για να διαιωνίσουν την εξουσία τους, να συνεχίσουν την εκμετάλλευση των λαών, και μάλιστα χωρίς να έχουν καμμία ουσιαστική ιδεολογική διαφορά μεταξύ τους. Είναι ο βιομήχανος που πουλάνε με τεράστια κέρδη όπλα στους λαούς για να αλληλοσκοτώνονται, τη στιγμή που οι λαοί δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα. Είναι οι κυβερνήσεις των **ΠΑΠΑΝΤΡΕΪΔΩΝ ΠΟΥ ΠΟΥΛΑΝΕ ΟΠΛΑ ΣΤΟΥΣ ΕΜΠΟΛΕΜΟΥΣ** π.χ. **ΙΡΑΝ-ΙΡΑΚ** για να πάρουν τις χοντρές τους μίζες, ενώ παράλληλα το παίζουν απόστολοι της ειρήνης με 5-6 άλλους κοπρίτες ομοιόδετες τους, είναι αυτοί που δεν διστάζουν να καταχρεώσουν τους λαούς για 4-5 γενιές με την αγορά του αιώνα, για να αυξήσουν ακόμα περισσότερο τα κέρδη τους. Είναι οι ίδιοι υποκριτές που φαρμαιάσι «ειρηνιστές» εκμεταλεύτες, που μπροστά στο κέρδος δεν διστάζουν να καταστρέψουν την φύση με τα πυρηνικά τους εργοστάσια, στο όνομα της δήθεν ανάπτυξης καίγοντας δάση, και μολύνοντας τη θάλασσα με αποτέλεσμα τον αργό θάνατο. Τέλος, οι ίδιοι αυτοί εξουσιαστές και υποκριτές ο' όλο τον κόσμο μας αποδεικνύουν με την καθημερινή τους πρακτική πως δεν διαφέρουν σε τίποτα μεταξύ τους, όταν συνδιαλέγονται και αγκαλιάζουν αμερικανικά φασιστικά καθεστώτα, όπως στη Ν. Αφρική, στη Λ. Αμερική και στην πολύ κοντινή μας Τουρκία που καθημερινά βασανίζει και στέλνει στην κρεμάλα αγωνιστές του εργαζόμενου λαού. Η Ειρήνη όμως είναι υπόθεση όλων των καταπιεσμένων στο κόσμο λαών, είναι υπόθεση της παγκόσμιας εργατικής τάξης που πρέπει να ανατρέψει τα συστήματα της εκμετάλλευσης και καταπίεσης και κάθε είδους καπιταλισμού, για να οικοδομήσει τη δίκαιη στατική κοινωνία των ελεύθερων ανθρώπων χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. **Και στην υπόθεση των σκανδάλων.** Οι επαγγελματίες κομματάρχες, όπως σε όλα τα κοινωνικά ζητήματα ασύστολα δημαγωγούν υποκρίνονται, παραπλανούν και διαστρεβλώνουν τα γεγονότα όπως βολεύει τον καθένα κάθε φορά που ενώ τα οικονομικά σκάνδαλα είναι υπαρκτά μεγάλα, και όχι μόνο αυτά, αυτοί προσπαθούν να αποκρύψουν την ουσία γέννησης των σκανδάλων χρησιμοποιώντας ότι μέσο πληροφορόρησης διαθέτουν το καθένα τους π.χ. Τ.Υ., εφημερίδες, ραδιόφωνο κ.λπ.

Ενώ όλοι λένε ότι υπάρχουν σκάνδαλα δηλαδή κλεμμένα χρήματα από τους εργαζόμενους και ζητάνε τόχα να γυρίσει να μπει φυλακή ο ΚΟΣΚΩΤΑΣ αφήνοντας ουσιαστικά άθικτο τον ΠΑΠΑΝΤΡΕΑ και την κυβερνητική εξουσία που είναι ο πραγματικός πολιτικός υπεύθυνος, κανείς απ' αυτούς δεν ζητάει να επιστραφούν τα χρήματα στον εργαζόμενο λαό.

Τον ένοχο αντεργατικό ΠΑΠΑΝΤΡΕΑ που 7 χρόνια ξεουμίζει τους εργαζόμενους με την λιτότητα, τον «οοσιαλιστή» που δεν διστάζει με νόμους να απαγορεύει τάχα στους βιομηχανικούς να δώσουν αυξήσεις ενώ παράλληλα έσπινε οργανισμούς κλεψιάς τις γνωστές ΔΕΚΟ, οι οποίες ενώ έμπαιναν φραγμός στις αυξήσεις των εργαζόμενων, από την άλλη συσώρευαν τα χρήματα της λιτότητας και μαζί με τους ΚΟΣΚΩΤΑΔΕΣ-ΤΣΑ-ΤΣΟΥΣ-ΛΑΤΣΗΔΕΣ και απανταχού εμπόρους όλην, έσπιναν τις κομπίνες τους. Κερδισμένοι απ' τη λιτότητα δεν βγήκαν μόνο οι παραπάνω κομπιναδόροι αλλά και όλοι οι βιομήχανοι που με δικά τους στοιχεία παρουσιάζουν ποσοστά κερδών 148% επί εκατομμυρίων, ενώ οι εργαζόμενοι με στοιχεία του κράτους έχασαν πάνω από 20%, στις 54.000 βασικά.

Αποδεικνύεται λοιπόν πως το μεγαλύτερο σκάνδαλο για την εργατική τάξη και όλους τους καταπιεσμένους, είναι η ύπαρξη του κοινωνικού συστήματος εκμετάλλευσης, καταπίεσης.

Σκάνδαλο είναι το ότι επιτρέπουμε να μας εξουσιάζουν οι εκάστοτε δημαγωγοί, υποκριτές και επαγγελματίες πολιτικάντηδες. Σκάνδαλο είναι οι κάθε είδους ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ, οι απόλυτες από τους αγώνες του λαού που τους δίνουμε το δικαίωμα να τους καπηλεύονται. Σκάνδαλο είναι οι ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ που μπορούν να διχάζουν τους εργαζόμενους πουλώντας τους εργατοφιλία και σωτηρία, βρίσκοντας δυστυχώς σπαθούς και κατ' εντολή χειροκροτητές. Σκάνδαλο είναι το ότι επιτρέπουμε να μας παρόυσιαζονται σαν νέοι σωτήρες και μεσίες, γνωστά μαυρότροκυλα του κεφαλαίου οι κάθε λογής ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΔΕΣ. Σκάνδαλο είναι το ότι επιτρέπουμε να υπάρχουν τα εξουσιαστικά συγκεντρωτικά κόμματα που κατορθώνουν να παραπλανούν να εξαπατούν τους εργαζόμενους. Σκάνδαλο είναι η ποινικοποίηση της κοινωνικής αλληλεγγύης, των ταξικών δικαιωμάτων και οι πλαστές εργατικές ομοσπονδίες με τις δοτές οιοκλήσεις. Τέλος Σκάνδαλο είναι η ανοργάνωσις και αδρανικοποίηση των εργαζομένων και όλων των καταπιεσμένων, που αφήνουν τη ζωή να την διαχειρίζονται οι εκάστοτε έμποροι της πολιτικής. Γι' αυτό είναι φανερό και ξεκάθαρο πως από τα παραπάνω κόμματα, τους μηχανισμούς τους, τις λογικές και μορφές οργάνωσής τους, οι μόνοι που έχει να περιμένει κέρδη και καλλίτερες μέρες είναι η άρχουσα τάξη. Και πως να μη βγει κερδισμένοι όταν «ανταγωνίζόμενα! τα κόμματα μεταξύ τους έχουν ένα στόχο, πως και ποιος θα την υπηρετήσει καλύτερα. Δεν σταθήκαμε ιδιαίτερα στην οργανωτική δομή των επίσημων αναγνωρισμένων αστικών κομμάτων (ΠΑΣΟΚ-ΝΔ) γιατί εξορισμού διακυρρήσουν ότι είναι εκφραστές και υπηρέτες του ιδ. κεφαλαίου δηλαδή είναι ταξικοί εχθροί μας, και η μόνη απάντησή που τους ταριάζει είναι η ταξική ενότητα των εργαζομένων και ο αγώνας για την ανατροπή της κοινωνίας που προεβόουν.

Σταθήκαμε όμως σε ότι αφορά την κυβερνητική πρακτική και αντεργατική, αντιλαϊκή συμπεριφορά των 2 παραπάνω κομμάτων. Στεκόμαστε όμως ιδιαίτερα στα λεγόμενα αριστερά κόμματα, γιατί αυτά έπαιξαν σοβαρό ρόλο στην ιστορία του εργατικού επαναστατικού κινήματος διεθνώς, διεκδικώντας πάντα τη πολιτική εξουσία στο όνομα του σοσιαλισμού μέσα από μοντέλα οργάνωσης που έχουν εφεύρει δηλαδή τον περίφημο δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, που η δημοκρατία ήταν απουσία συγκεντρώνοντας όλο και περισσότερες εξουσίες στα χέρια λίγων ηγετών φτιάχνοντας τους αιμοσταγείς δικτάτορες τύπου ΣΤΑΛΙΝ που τρώγανε τους συντόφους τους.

Ενώ λοιπόν διεκδικούσαν την πολιτική εξουσία στο όνομα του σοσιαλισμού κάνοντας λαϊκισμό, παράλληλα πολεμούσαν κάθε τάση και προσπάθεια δημοκρατίας αταξικής αντιεξουσιαστικής κοινωνίας δηλαδή πολεμούσαν την κοινωνική επανάσταση. Σε όσους επιχειρούν - στη διάρκεια της ιστορίας - να εμφανίσουν διαφωνίες στο ιεραρχικό πυραμιδωτό μοντέλο τους, αποδείχτηκε πως αυτές ήταν και είναι διαφωνίες μεταξύ προσώπων και ομάδων στη κορυφή και όχι ιδεολογικές όπως προσπαθούν να μας τις παρουσιάσουν. Έτσι περίτρανα αποδείχτηκε πως από το μοντέλο οργάνωσης που χρησιμοποιούν, οι μόνοι που ωφελήθηκαν είναι η εξουσία και το κεφάλαιο, που πήραν μακροζωία και διέξοδο από τη κρίση τους, χρησιμοποώντας και αυτοί το ίδιο μοντέλο οργάνωσης έτσι που σήμερα ΚΡΑΤΟΣ και κόμματα όπου κι αν υπάρχουν, να λειτουργούν ακριβώς το ίδιο. Παράλληλα όμως τα μοντέλα αυτά χτύπησαν και καταξεφτύλισαν το κοινωνικό κίνημα και κάθε έννοια σοσιαλισμού και κομμουνισμού. Αποδεικνύεται λοιπόν πως σοσιαλισμός και εξουσία είναι έννοιες αντίθετες μεταξύ τους. Η μεγάλη όμως απόδειξη για το αδιέξοδο που έφτασαν οι εξουσιαστές αυτοαποκαλούμενοι κομμουνιστές, βρίσκεται στις χώρες εκείνες που οι εργάτες και αγρότες με το αίμα τους κατόρθωσαν να ανατρέψουν τους εκμεταλλευτές καταπιεστές και τους μηχανισμούς τους, με πρώτη τη ΡΩΣΙΑ του 17 με το όραμα της απελευθερωμένης κοινωνίας μιας κοινωνίας ισότητας, δικαιοσύνης και αταξικής. Αντί λοιπόν να φτάσουν στην κοινωνία που οραματίστηκαν, το μοντέλο του συγκεντρωτισμού τους οδήγησε μπροστά σε μια νέα τάξη εξουσίας τον κομματικό κρατικό-Καπιταλισμό που το βαφτίσανε σοσιαλισμό. Η νέα αυτή τάξη εξουσίας με το αστυνομικό της κράτος καταπάτησε και τα στοιχειώδη ζητήματα και δικαιώματα της εργατικής τάξης, απαγορεύοντας ότι η ίδια η εργατική τάξη είχε χτίσει, δηλαδή τα εργατικά συμβούλια (ΣΟΒΙΕΤ), μεταφράζοντας το «όλη η εξουσία στα σοβιέτ» σε «όλη η εξουσία στο ΚΟΜΜΑ» εξουτώνοντας εκατομμύρια προλετάρους, αναρχικούς, κοινωνικούς επαναστάτες, σοσιαλιστές και κάθε αντίθετη αριστερή τάση στην κοινωνία και στο κόμμα τους.

Σήμερα 72 χρόνια μετά την επανάσταση του 17 αντί αυτή να έχει εξαπλωθεί σε όλον τον κόσμο με τα πανανθρώπινα επαναστατικά παραδείγματα και επιχειρήματα και να κερδίζει τους προλετάρσιους όλου του κόσμου, η επανάσταση προδόθηκε και οι προλετάριοι καλά κάνουν και θεωρούν τους εξουσιαστές — συγκεντρωτιστές, σαν καταστολές και μπάτσους. Μπροστά στο αδιέξοδο και στον αίγιορο αφανισμό της ίδιας τους της ύπαρξης τα παραπάνω κόμματα του εξουσιαστικού «σοσιαλισμού» ανακάβ- λυψαν ένα νέο Φρούτο για να επιβιώσουν και να ξαναεξαπλή- ρουν το λαό τη λεγόμενη ΠΕΡΕΣΤΡΟ-ΪΚΑ που δεν είναι τίποτα άλλο παρά η επιστροφή στην προεπαναστατική περίοδο και την ιδιωτικοποίηση της οικονομίας δηλαδή κάτι σαν σοσιαλδημο- κρατία, και δεν είναι τυχαίο ότι αναγνωρίζεται και βοηθείται από την Καπιταλιστική Δύση.

Ενώ όμως είναι θλιβερό τόσοι αγώνες και αίμα να προδίδονται από τη λογική του ιεραρχικού συγκεντρωτισμού, παράλληλα όμως είναι δικαίωση για τους κοινωνικούς επαναστάτες που αντιστέκονται στις λογικές αυτές αντιπροτείνοντας την αυτοοργάνωση της κοινωνίας και τον αντιεξουσιαστικό κομμουνισμό. Κατανοητό είναι πια σε κάθε συνειδητοποιημένο κοσμοθετικό άνθρωπο, ποιοί είναι στην πράξη αντικομμουνιστές και αντιδραστικοί, ποιοί χτυπάνε στο όνομα της προόδου και του κομμουνισμού την πρόδο και τον κομμουνισμό και ποιοί έχουν ανάγκη τα μοντέλα οργάνωσής τους. Τα συμπεράσματα που βγαίνουν από την ιστορία του εργατικού κοινωνικού κινήματος είναι ξεκάθαρα και ο εργαζόμενος λαός δεν έχει να περιμένει τίποτα από τα παραπάνω συγκεντρωτικά κόμματα και τις λογικές τους, πέρα από την συνεχή διάσπαση, την καταστολή, τα ξεπουλήματα και τις προδοσίες. Το να συνεχίζουμε να πιστεύουμε πως οι παραπάνω συγκεντρωτιστές — εξουσιαστές μπορούν να δώσουν λύσεις στα ταξικά μας ζητήματα είναι χαμένος χρόνος. Δεν φτάνει όμως να τα καταλαβαίνουμε αυτά, δεν φτάνει να μην τους πιστεύουμε, δεν φτάνει να τους ειρωνευόμαστε και να τους σατυρίζουμε, γιατί αν κάνουμε μόνο αυτό κάπου τους βολεύει. Τους στηρίζουμε και τους νομιμοποιούμε. Αυτό δεν τους τρομάζει· ίσα-ίσα τους δίνει ψεύτικα επιχειρήματα για δήθεν δημοκρατικότητα και ανεκτικότητα. Καλούμε λοιπόν όλους τους κομματικά εγκλωβισμένους που κι αυτοί νοιάζονται πως το εργατικό κίνημα βρίσκεται σε κρίση από την παρέμβαση του κράτους και του κεφαλαίου, να αποδεσμευτούν από την κηδεμονία των κομμάτων που τους χρησιμοποιούν για την ανάλογη πολιτική του εκάστοτε κόμματος και να εντάξουν τη δύναμή τους στα ταξικά ζητήματα και αγώνες.

Καλούμε πρώτα το προδομένο μαχητικό αυτό κομμάτι της λεγόμενης αριστεράς, που ενώ αυτό είναι έτοιμο να δώσει όλες του τις δυνατότητες στους ταξικούς αγώνες, στους αγώνες για την απελευθέρωση από τον καπιταλισμό, για την οικοδόμηση μιας κοινωνίας ισότητας και δικαιοσύνης να αποδεσμευτεί από τη λογική της κομματικοποίησης που μόνο ζημιά φέρνει στο εργατικό κίνημα και να παλέψει για νέους επαναστατικούς δρόμους, λογικές και μορφές οργάνωσης. Ενώ οι «παντογνώστες» ηγέτες τους, καλοδολεμένοι γραφειοκράτες τους χρησιμοποιούν σαν άβουλους οπαδούς και ψηφοφόρους καθισχυζόμενες τις αντισχίες τους, τους συνιστούν τυφλή υπακοή και πειθαρχία στις εντολές τους και πως τάχα δεν ήρθε ακόμα η ώρα. Η ώρα όμως είναι πρόσχημα και ο χρόνος βαδίζει σε βάρος μας και στη συνεχή συντηρητικοποίηση του εργατικού κοινωνικού κινήματος. Επίσης καλούμε τους καθημερινά εξαπατημένους, εγκλωβισμένους οπαδούς και ψηφοφόρους του ΠΑΣΟΚ, να αποδεσμευτούν από τον ένα και «μοναδικό» «παντογνώστη» ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ και το κόμμα του, τον κλέφτη συνθημάτων και καπηλευτή των αγώνων του κοινωνικού κινήματος, τον δημαγωγό των οραμάτων για κοινωνική αλλαγή, να συνειδητοποιήσουν την ταξική τους ιδιότητα και να αγωνιστούν μαζί με τους ταξικούς συντρόφους τους για τα ταξικά δικαιώματα και ζητήματα. 'Όσο γι' αυτούς που δηλώνουν με περηφάνεια πως είναι δεξιόι εργάτες και περιμένουν τον δικό τους μεσσία, αυτούς που ονειρεύονται πως τρώνε και ζουν στα ίδια σαλόνια με τους μπουρζουάδες Λάτσηδες, Τσάτσους, Βαρδινιγιάννηδες και ΣΙΑ της άρχουσας τάξης, αυτούς που οι μεσσίες τους, τους διατυμπανίζουν πως δεν υπάρχουν ταξικές διαφορές στην κοινωνία, αλλά απλά υπάρχουν έξυπνοι και κουτοί που λόγω αυτής της κουταμάρας τους είναι φτωχοί εργάτες, καλά θα κάνουν να ζυψώσουν απ' τον βαθό τους ύπνο και τους καλούμε μαζί με την υπόλοιπη εργατιά για την κοινωνική απελευθέρωση και τα ταξικά μας δίκαια, γιατί η ζωή δεν είναι όνειρο, αλλά πράξη και δράση. Είναι καιρός λοιπόν όλοι μαζί να τους αμφισβητήσουμε, να τους εγκαταλείψουμε και να πάρει ο εργαζόμενος λαός την υπόθεση στα χέρια του ανατρέποντας το στημένο σκηνικό των αρρωστημένων αντεπαναστατικών αντιλήψεων και πάνω απ' όλα τις μορφές οργάνωσης και λειτουργίας τους. Χρησιμοποιώντας μορφές οργάνωσης και λειτουργίας τέτοιες που να μας επιτρέπουν να λειτουργούμε συλλογικά και να είμαστε ο καθρέφτης της ελευθέρης και ισότιμης κοινωνίας που οραματιζόμαστε, μια μορφή οργάνωσης που να ανεβάζει το επίπεδο του πολίτη, δηλαδή την πρωτοβουλία, την δραστηριοποίηση, την πολιτικοποίηση, την συμμετοχή και έλεγχο στα κοινά μας ζητήματα, δηλαδή την ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ και συντονισμό της δράσης μας. Έτσι που η διαδικασία της αυτοοργάνωσης να προωθεί τον έλεγχο των συναποφάσεων των εργαζομένων και οι εκλεγμένοι εκπρόσωποί μας να γίνονται εκτελεστές των αποφάσεων που παίρνονται στις συνελεύσεις, και σε περίπτωση που παραβιασθούν αυτές οι εκπρόσωποι να ανακαλούνται. Οι συγκεντρωτιστές όμως, που καταξευτυλίζουν τα οράματα και έννοιες του σοσιαλισμού και κομμουνισμού σήμερα με τον ίδιο τρόπο θέλουν να ξεφυτλίσουν και την λογική της αυτοοργάνωσης.

Έτσι μας μιλάνε για αυτοοργάνωση στις γειτονιές (ΚΚΕΕΑΡ) κλπ. για να λύσουν τάχα τα προβλήματα μας, ο σκοπός τους όμως είναι να μαζέψουν ψήφους για τις ηγεσίες τους που θα τους χρησιμοποιήσουν σαν όπλο στην διαπραγματεύσει με την άρχουσα τάξη και Ο ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ όμως σαν πιο ξετσιπώτος καλεί τους οπαδούς του να «αυτοοργανωθούν» για να τον ξαυγάλουν πρωθυπουργό για να συνεχίσει με νέους Κοσκωτάδες το κλέψιμο.

Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ όμως έχει τη δικιά της λογική δηλαδή τη ρήξη με το σύστημα και τις δομές του, κράτος, κόμματα και τους μηχανισμούς του, την κατάργηση της εξουσίας και καταπίεσης από άνθρωπο σε άνθρωπο.

Και ακόμη η λογική της αυτοοργάνωσης αποκλείει τη δημιουργία μόνιμων επαγγελματιών πολιτικάντιδων καριέρας, που ο συγκεντρωτισμός παράγει αμέτρητους.

ΕΜΠΡΟΣ ΝΑ ΧΤΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟ ΤΩΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

**ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΡΧΕΤΑΙ
Η ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΝΙΚΗ**

Υ.Γ. Η ταξική κοινωνία της εκμετάλλευσης-καταπίεσης με την κλειστή ιεραρχική συγκεντρωτική εξουσία κάθε 4 χρόνια μας καλεί να επιλέξουμε με ένα σταυρωμένο χαρτάκι μεταξύ των δωτών, πλαστών ηγεσίκων πολιτικάντηδων-που αλληλοαναγνωρίζονται μεταξύ τους και με το σύστημα-να ψηφίσουμε κάποιους χωρίς δικαίωμα παρέμβασης και ελέγχου σ' αυτά τα χρόνια, μόνο για να εξασφαλίσουν οι μεσάζοντες κομματάρχες τις καρέκλες τους, και πάνω απ' όλα την επιβίωση του βάρβαρου εκμεταλευτικού συστήματος.

Ενώ μας καλεί να ψηφίσουμε αυτούς που προεκλογικά δημαγωγώντας μας τάζουν λαγούς με πετραχείλια, όταν «εκλέγουν» τις λύσεις των προβλημάτων τις δίνουν οι ειδικές κατασταλτικές δυνάμεις ΜΑΤ και ΜΕΑ και όταν δεν φτάνουν αυτές υπάρχει και ο στρατός.

Αυτές τις εκλογές τις θεωρούμε φάρσα και απάτη για τον εργαζόμενο λαό και δεν συμμετέχουμε. Όσοι νομίζουν πως μέσα από τέτοια εκλογοπαγήγυρια μπορούν να σφυγμομετρήσουν τις δυνάμεις τους δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να διαιωνίζουν το σύστημα εκμετάλλευσης, ενώ θα έπρεπε αυτές τις «σφυγμομετρήσεις» να τις κάνουν στους καθημερινούς αγώνες του κοινωνικού κινήματος. Για τους αντιεξουσιαστές οι εκλογές έχουν σημασία μόνο όταν συνδιάζονται με τη συμμετοχή στους καθημερινούς αγώνες, όταν συνδιάζονται με την υπευθυνότητα, την πρωτοβουλία, την συναπόφαση και με την ανάκληση των εκλεγμένων εκπροσώπων κάθε φορά που παραβιάζονται οι συναποφάσεις.

ΟΧΙ ΣΤΗ ΦΑΡΣΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΟΠΑΝΗΓΥΡΙΩΝ

**ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΑΓΩΝΕΣ ΤΑΞΙΚΟΥΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΥΣ
ΓΙΑ ΜΑΣ ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ**

ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΗΛΠΑΠ (ΤΡΟΛΕΥ)
 Όσοι θέλουν να επικοινωνήσουν μαζί μας μπορούν να μας
 βρουν στο χώρο δουλειάς μας ΗΛΠΑΠ, Πλατεία Αττικής τηλ.
 8823022 (ζητήστε μέλη της Ταξικής Ενότητας)

βιβλιοπαρουσίαση

«ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ»

των Μ. Ακελσπεργκ, Τ. Καπλαν, Λ. Ουίλλιζ

(Μετάφραση, επιμέλεια, επιλογή κειμένων:
Αυτόνομη εκδοτ. γυναικεία ομάδα)

Τρία κείμενα που αναλύουν από διαφορετικές οπτικές γωνίες τα γεγονότα και τις ιδεολογικές ζυμώσεις που οδήγησαν στην δημιουργία της οργάνωσης των **Mujeres Libres**¹, και γενικότερα τον ρόλο των γυναικών πριν και κατά την διάρκεια του Ισπανικού Εμφυλίου.

Αναδρομές στο μακρόχρονο παρελθόν του Ισπανικού Αναρχισμού, προσωπικές αφηγήσεις ενδεικτικές της οργανωτικής φύσης των Μ.Λ., συνεντεύξεις, αποσπάσματα από μπροσούρες, ανοίγουν έναν δρόμο πρόσβασης στην ιστορική αλήθεια, φωτίζοντας μια από τις λιγότερο γνωστές πλευρές της.

Γιατί, αν ο Ισπανικός Εμφύλιος σημαίνει για τον πολύ κόσμο την πάλη ανάμεσα στους Δημοκρατικούς και τον Φράνκο, και για τους Αναρχικούς την πρώτη προσπάθεια εφαρμογής στην πράξη της αντιεξουσιαστικής κοινωνίας, για τις αντιεξουσιαστικές σημαίνει παράλληλα και μια σημαντική καμπή στον αγώνα για την κατάργηση της φυλετικής ανισότητας, που τα διδάγματα της αξίζει να συσχετιστούν με τις σημερινές συνθήκες.

Εξαιρετικά χρήσιμο βιβλίο που η έκδοσή του καλύπτει το κενό και τις απορίες που δημιουργήσαν οι μεταφράσεις άλλων κειμένων σχετικών με την περίοδο '36-'39. Γιατί αν εξαιρέσουμε τον Όργουελ που με την σιγουριά του αυτόπτη μάρτυρα αναφέρει ότι στις μάχες του Εμφυλίου οι γυναίκες ήταν παρούσες παντού, και ήταν αυτονόητο να πολεμούν στην πρώτη γραμμή², τα υπόλοιπα κείμενα οι νύξεις για το θέμα είναι από ελάχιστες (π.χ. στα έργα των Αμπέλ Παζ και Σαμ Ντόγκολφ) έως

απαράδεκτα βάρβαρες (π.χ., στο «Σύντομο Καλοκαίρι της Αναρχίας» του Χ.Μ. Εντσεν-σμπέργκερ).

Αποφεύγοντας το κλασικό λάθος των περισσότερων φεμινιστικών εντύπων να αντιπαράθετει στα «κλέα ανδρών» τα «κλέα γυναικών», για να ισοφαρίσει τις εντυπώσεις, το βιβλίο με τον ήρεμο χαμηλό τόνο της ιστορικής αφήγησης θίγει σημαντικότερα ζητήματα, όπως αυτό της αναγκαιότητας χωριστής οργάνωσης των γυναικών στον Αναρχικό χώρο, της στάσης απέναντι στις κρατιστικές φεμινιστικές λογικές, της πάλης ενάντια στον σεξισμό σε όλα τα επίπεδα της προσωπικής και πολιτικής ζωής.

Στα υπέρ της έκδοσης είναι οι φωτογραφίες της εποχής και η πολύ κατατοπιστική βιβλιογραφία που περιλαμβάνει.

Σημειώσεις

1. «**Mujeres Libres**»: «Ελεύθερες γυναίκες» ήταν η οργάνωση των Αναρχικών γυναικών στον Ισπανικό εμφύλιο.
2. Τζώρτζ Όργουελ: «**Φόρος Τιμής στην Καταλωνία**», εκδ. «Ελεύθερος Τύπος».

κατάλληλος για να διαπραγματευθεί το θέμα, αφού ξεκίνησε την ζωή του σαν σπουδαστής θεολογίας και μέλλον κληρικός μέχρι που η βλάσφημη επιφώιση της αμφισβήτησης και της επιστημονικής φαντασίας τον έκαναν συγγραφέα. Συνδυάζοντας όντως και οι ήρωες του τις γνώσεις του και το μίσος του για τη θρησκοληψία, κατάφερε να κάνει ένα ενδιαφέρον βιβλίο, που εκπληρώνει το σκοπό για τον οποίο γράφονται όλα τα έργα του είδους, δηλαδή να προηγείται της εποχής του.

Ενδιαφέρουσες επιστημονικές υποθέσεις, όπως τα πειράματα αντιστροφής της προσωπικότητας και οι εφαρμογές της γενετικής τεχνολογίας, γρήγορη δράση, χιούμορ, καθώς και μερικά ύπουλα υπονοούμενα για τους σκοπούς που θέτουν οι επαναστατικές ομάδες όταν πάρουν την εξουσία, όλα αυτά σε 227 σελίδες, αρκετές για να μας προβληματίσουν μήπως τελικά η επιστημονική φαντασία είναι πιο σοβαρή υπόθεση απ' ό,τι νομίζουμε...

από σελ. 3

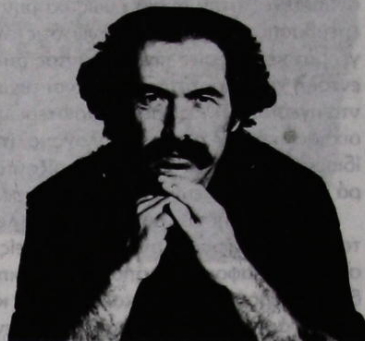
παρελθοντολογία. Στόχος τους τώρα είναι να κατευθύνουν τη σκέψη των ανθρώπων μέσα από τον έλεγχο των ΜΜΕ (Μαζικών Μέσων Ενημέρωσης), του Τύπου, της τηλεόρασης, στην υπηρεσία του Μεγάλου Αδελφού.

Εκπρόσωποι της Εθνικής Αντίστασης με επικεφαλής τον Κουτσόγιωργα, εκπρόσωποι της γενιάς του Πολυτεχνείου, με επικεφαλής τους Λαλιώτη-Ματζουράνη, εκπρόσωποι των νέων επιχειρηματιών με επικεφαλής τους Λούβαρη-Κοσκωτά, εκπρόσωποι των χαφιέδων με επικεφαλής τον Τόμπρα μπαίνουν στο

ΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΣ

«Η τέχνη είναι μια μορφοποιημένη απαίτηση του αδύνατου. Όταν η πιο σπαραχτική κραυγή βρίσκει το πιο σταθερό λεξιλόγιο, η εξέγερση ικανοποιεί το αληθινό αίτημά της και παίρνει μιά δύναμη δημιουργίας απ' αυτήν την πίστη στον εαυτόν της. Παρ' όλο που αυτό συγκρούεται με τις προκαταλήψεις της εποχής, το υψηλότερο ύψος στην τέχνη, είναι η έκφραση της υψηλότερης εξέγερσης».

Α. Καμύ

Σ ένα παλιό ορυχείο «συναντιούνται» τα τρία αδέρφια, ο Στέλιος, ο Τάσος, ο Κοσμάς, αφού προηγουμένως λήστεψαν μιά τράπεζα.

Ο καθένας ξεχωριστός ρόλος, ξεχωριστός δρόμος. Η αλληλοσύγκρουση είναι αναπόφευκτη. Το γεγονός της ληστείας είναι η αφορμή να εκτυλιχθούν οι ρόλοι. Ο ένας πρεζάκις, με τα σύνδρομα της στέρησης, της εξάρτησης.

Ο άλλος φυλακόβιος οραματίζεται το κόσμο της κατανάλωσης που δεν κατάφερε να πλησιάσει ποτέ, γυναίκες, παραλίες, Μαϊάμι, κ.λπ. Ο τρίτος είναι η επιλογή, η συνείδηση, η αντίσταση. Είναι αυτός που κουβαλάει τις μνήμες της πάλης της εξουσίας ενάντια στην κοινωνία, ενάντια στο άτομο. Είναι αυτός που ξέρει το πώς και το γιατί.

Οι Μπάτσοι κυκλώνουν το ορυχείο. Μέσα στο ορυχείο την αλληλοσύγκρουση των τριών χαρακτήρων διαδέχεται η ενότητα. Ξεπερνούν τους ρόλους και κάνουν την επιλογή. Αντιστέκονται μέχρι θανάτου. Ο θάνατός τους στην προκειμένη περίπτωση έδωσε περιεχόμενο στη ζωή επιβεβαιώνοντας πως ο θάνατος απελευθεώνει όταν η ζωή είναι ανίκανη να το κάνει αυτό.

Γ. ΣΚΟΥΡΤΗ

ΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σχόλιο του συγγραφέα

Οι «Εκτελεστές» είναι μια ιστορία βίας και αναρχίας, σαν αυτές που συμβαίνουν καθημερινά πλέον στη ζωή μας – κι όταν αρνούνται να ξανα συμβούν... μας λείπουν!

Οι «Εκτελεστές» είναι η βία της εξουσίας πάνω στο άτομο-πολίτη κι η αναρχία του ατόμου-πολίτη ενάντια (πάντα) στην εξουσία. (Το «άτομο» σαν ύπαρξη και το «πολίτης» σαν πολιτική δράση). Οι «Εκτελεστές», στην καθημερινή πρακτική της ζωής είναι μια κάποια στιγμή ο καθένας από μας.

Απ' τον Προμηθέα μέχρι τους σημερινούς αντιεξουσιαστές, το περιεχόμενο της αντίστασης ενάντια στην –όποια– εξουσία έχει το ίδιο νόημα. Το άτομο-πολίτης, σε μια στιγμή υπαρκτού και πολιτικού αδιέξοδου, εξεγείρεται ενάντια στους καταπιεστικούς μηχανισμούς, τους οποίους –κι εδώ είναι το τραγικό– αυτό το ίδιο άτομο-πολίτης έχει βοηθήσει να εδραιωθούν «συμφωνώντας τω νόμω», με σειρά μη-συνειδητών και ασύμφορων για την ύπαρξη του συναινέσεων.

Οι «Εκτελεστές» είναι άτομα-πολίτες απελπισμένα μπροστά στο αδιέξοδο, όμως με μια έοχλη πίστη κι ελπίδα ότι ακόμα μπορούμε να γκρεμίσουμε τα «τείχη» που άλλοι έχτισαν ολόγυρά μας. Έστω και με το θάνατο. Κανείς δεν προκαλεί το θάνατο –στον άλλον ή στον εαυτό του– παρά μόνο όταν δεν έχει άλλη λύση, υπαρκτική ή άλλη. Και κανείς δεν παραδίνεται στο θάνατο... μόνο όταν αυτός ο θάνατος έχει την ποιότητα μιας άλλης ζωής. Το ολοκαύτωμα του Αρκαδίου ήταν άραγε ένας άνευ όρων θάνατος ή ένας θάνατος που έθετε όρους ζωής;

Κι η πτώση του Προμηθέα στο βάραθρο ήταν μια αυτο-κτονία ή ένα «δοξαστικό σ' όσους δε σκύβουν το κεφάλι στον τύραννο»;

«μεγαλεπήβολο» σχέδιο του Ανδρέα που θέλει να παραμείνει για πάντα στην εξουσία. Χρησιμοποιεί τον «νέο επιχειρηματία» Κοσκωτά για να επιτύχει τους στόχους του.

Όμως όλη αυτή η Πασοκική «καμαρίλα» σκοράρεται στη θέα του χρήματος. Το χρήμα γίνεται αυτοσκοπός και ο βούρκος του ρευστοποιημένου σοσιαλισμού πνίγει τα όνειρα και τα οράματα των ξανά απατημένων μικροαστών.

Ο Ανδρέας κατέρρευσε. Το ΠΑΣΟΚ αποσυντίθεται.

Στην παρούσα φάση η μη κατάρρευση

του ΠΑΣΟΚ θα σήμαινε ότι η κοινωνία οδηγείται στο φασισμό. Επειδή όμως δεν είναι διατεθειμένη για καταστάσεις που ενοχλούν τη χειμερειακή νάρκη της, δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος.

Ωστόσο όμως, η απάθεια και η αδιαφορία είναι το υπόστρωμα, για την επιβολή της ολοκληρωτικής κρατικής κυριαρχίας που έρχεται.

Η μεσαία τάξη είναι επικίνδυνη πρέπ να προσέχουμε τις εκδηλώσεις της, γιατί αυτός ας ρίχνουμε καμιά ματιά στις συμπεριφορές της.

Τι απέγιναν οι διασωθέντες των «Ένοπλων Χρόνων» στη Γερμανία;

Ο KARL - HEINZ DELWO, που το 1975 είχε συμμετάσχει στην επίθεση που έγινε στην Πρεσβεία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας στη Στοκχόλμη, εκτίει την ισόβια ποινή του στη φυλακή CELLE. Ο αδελφός του μπλεγμένος εξίσου στην υπόθεση είναι ελεύθερος και αφού άλλαξε όνομα και εφοδιάστηκε με χρήματα και νόμιμο διαβατήριο περνά ήσυχες μέρες στον Καναδά.

Η κατάσταση του GUNTER SONNENBERG δεν έχει αλλάξει πολύ, από την εποχή της σύλληψής του, το 1977. (Κατά την διάρκεια της οποίας απέκτησε πολλά τραύματα στο κεφάλι). Καταδικασμένος σε ισόβια, βρίσκεται σε απομόνωση στο BRUCHSAL και υποφέρει από κρίσεις επιληψίας. Πολλές είναι οι φωνές αυτών που διαμαρτύρονται και θέλουν να του δοθεί «χάρη» για λόγους υγείας.

Σ' έναν από τους φυλακισμένους που «διαχώρισε τη θέση του», γνωστό από τις συνεντεύξεις που έδωσε στη φυλακή, τον Klaus Zunschke, δόθηκε «χάρη» και πρόκειται σε λίγο καιρό να εκδόσει ένα βιβλίο.

Ο Roland Mayer, τον συνέλαβαν το 1976, έκτισε την ποινή του μέχρι τον Δεκέμβρη του 1988. Αφέθηκε ελεύθερος υπό επιτήρηση για πέντε χρόνια και απαγόρευση αλλαγής κατοικίας με απόφαση του ομοσπονδιακού εισαγγελέα Kurt Rebmann.

Ο Bernd Rosner, καταδικασμένος δύο φορές σε ισόβια, φυλακισμένος στο Munich - Strehlberg εδώ και 13 χρόνια, από τα οποία τα 10 τα πέρασε στην απομόνωση, είναι σοβαρά άρρωστος. Και γι' αυτόν επίσης έχουν γίνει πολυάριθμες αναφορές σε ανώτερες αρχές που απαιτούν να του δοθεί «χάρη» για κατεπείγοντα ιατρικό λόγο.

Ο Horst Mahler, πρώην δικηγόρος της RAF, κατηγορούμενος για συνέργεια στην απόπειρα δραπετεύσης του Andreas Baader, καθώς και για επιθέσεις σε τράπεζες καταδικασμένος σε 12 χρόνια φυλάκιση, είναι τώρα ελεύθερος και αφού δημόσια αποκύρηνξε τις σχέσεις του με το παρελθόν, θα μπορέσει να ξανανοίξει το δικηγορικό του γραφείο.

Η Irmgard Moeller, η μόνη που επέζησε από τη νύχτα της 18ης Οκτωβρίου 1977 στο Stammheim, βρίσκεται πάντα στη απομόνωση στη φυλακή Lubeck.

Ο Otto Schily, πρώην δικηγόρος της Gudrun Ensslin και του Andreas Baader είναι βουλευτής των Πράσινων στο Κοινοβούλιο.

Πέθαναν:

Georg von Rouch, Ingrid Schubert, Siegfried Hausner, Katherina Hommerschmidt, Thomas Weidbecker, Jan-Carl Raspe, Holger Meins, Gudrun Ensslin, Petra Schelm, Andreas Baader, Ulrike Meinhoff.²

Υπάρχουν σήμερα στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, περίπου 80 πολιτικοί κρατούμενοι.

Κάποιοι που «διαχώρισαν τη θέση τους», όπως η Angelika Speitel κι ο Peter Jurgen Boock (καταδικασμένος σε τρεις ισόβια), μπορούν να ελπίζουν ενδεχομένως ότι θα τους δοθεί «χάρη» από τον πρόεδρο της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας von Weizacker προσωπικά, που θα μπορούσε έτσι να κάνει μία «συμβολική χειρο-

νομία» για τους «μετανοημένους», αμφιβόλου σκοπιμότητας.

Από τους Πράσινους έγινε μία κοινοβουλευτική «κίνηση για διάλογο» με τους φυλακισμένους, συντάσσοντας κι ένα προσχέδιο αμνηστίας τον Οκτώβρη του 1987. Τι σημαίνει όμως η δήλωση της πρώην προέδρου του εκτελεστικού γραφείου των Πράσινων J. Dittfurth: «Το κράτος έχει ανάγκη από Τρομοκράτες»;

Την ίδια εποχή ο ομοσπονδιακός εισαγγελέας K. Rebmann δηλώνει ότι

συζητιέται να δοθεί «χάρη» ύστερα από την έκτιση των 2/3 της ποινής σε φυλακισμένους με την προϋπόθεση ότι θα έχουν «αποκηρύξει έμπρακτα το παρελθόν τους».

Κατά βάθος φαίνονταν μια «σκοτεινή συμμαχία» για την υποστήριξη της ιδέας της αμνηστίας με τη συμμετοχή ορισμένων διανοούμενων, όπως του θεολόγου E. Kasemann, των συγγραφέων M. Walser, και H. Magnns Enzensberger, του Εκτελεστικού Ομοσπονδιακού Γραφείου για την προ-

Απεργία πείνας της RAF

Τα μέλη της RAF που κρατούνται στις γερμανικές φυλακές άρχισαν απεργία πείνας από τη 1η Φλεβάρη 1989. Τα αιτήματά τους είναι:

• Συλλογική τοποθέτηση όλων των κρατουμένων από το αντάρτικο και την αντίσταση σε μία ή δυο μεγάλες ομάδες.

• Απελευθέρωση των κρατουμένων που η ανάρρωσή τους, μετά από αρρώστια, τραυματισμό ή το θασανιστήριο της απομόνωσης, είναι αδύνατη μέσα σε συνθήκες φυλακής.

• Απελευθέρωση των GYNTER SONNENBERG, CLAYDIA WANNER, SDORFER, BERND ROSSNER, ANGELIKA GODER για τους πιο πάνω λόγους.

• Ελεύθερη ιατρική φροντίδα, χωρίς έλεγχο από την κρατική ασφάλεια, για όλους τους κρατουμένους.

• Ελευθέρη πολιτική πληροφόρηση και επικοινωνία για τους κρατούμενους με όλες τις πολιτικές ομάδες.

Στην ανακοίνωση που θύλασαν στην αρχή της απεργίας αναφέρουν:

«Μέχρι τώρα έχουμε κάνει 9 απεργίες πείνας, 2 κρατούμενοι πέθαναν και πολλοί από τους υπόλοιπους αντιμετωπίζουν προβλήματα υγείας εξ αιτίας αυτών των απεργιών πείνας. Πρέπει να δοθεί ένα τέλος στο θασανιστήριο της απομόνωσης που χρησιμοποιείται συνεχώς τα τελευταία 18 χρόνια κατά των κρατουμένων από το αντάρτικο και την αντίσταση. Θεωρούμε σημαντικότερο στόχο το τέλος αυτού του θασανιστηρίου και την κοινή τοποθέτηση των πολιτικών κρατουμένων σε μία ή δυο ομάδες, γιατί η απομόνωση σκοπό έχει να φέρει απογοήτευση, να εξοντώσει τους κρατούμενους και να χτυπήσει την πολιτική της RAF. Ο αγώνας όλα αυτά τα χρόνια έδειξε ότι είμαστε ικανοί να προστατεύσουμε την αγωνιστική μας ταυτότητα και την συλλογικότητα αν και είμαστε απομονωμένοι, όμως θέλουμε τη συλλογική τοποθέτηση των πολιτικών κρατουμένων για να προχωρήσουμε μακρύτερα. Γνωρίζουμε ότι το κράτος για να ελιχθεί και να αποφύγει την κριτική για την απομόνωση θα πει ότι «η απομόνωση θα σταματήσει» χωρίς να αναλάβει καμία συγκεκριμένη πρακτική δέσμευση, γιατί αυτό ζητάμε όχι απλά το τέλος της απομόνωσης, αλλά την κοινή τοποθέτηση των πολιτικών κρατουμένων. Αυτό είναι το βασικό θεμέλιο του αγώνα μας και τίποτα δεν μπορεί να μας απομακρύνει από αυτό.

Το αίτημα της συλλογικής τοποθέτησης έχει σχέση και με τις πολιτικές εξελίξεις. Άνθρωποι από όλες τις πλευρές θέλουν κάτι από μας, ωστόσο δεν μπορούμε να έρθουμε σε επαφή μαζί τους. Εμείς θέλουμε να πάρουμε μέρος στις πολιτικές εξελίξεις καθώς νέα ζητήματα προβάλλουν εδώ και διεθνώς και η αναμέτρηση φτάνει σε νέα επίπεδα. Το ζήτημα των πολιτικών κρατουμένων προβάλλει καθώς το κράτος χρησιμοποιεί την επιείκεια, κομφορμιστικές ομάδες θέλουν αμνηστία και η επαναστατική αντίσταση για μια φορά ακόμα παίρνει την ευθύνη να αγωνιστεί για την ελευθερία των πολιτικών κρατουμένων. Αισθανόμαστε ότι είναι η ώρα για την αναμέτρηση. Αυτό ωστόσο θα γίνει μόνο με την εξέλιξη των συζητήσεων και της πρακτικής στην επαναστατική πολιτική εδώ.

Ο αγώνας για την συλλογική τοποθέτηση των κρατουμένων πρέπει να είναι μέρος του γενικότερου αγώνα αφού οι νέες προσπάθειες των τελευταίων χρόνων, η προθυμία πολλών τωμένων της αντίστασης δείχνουν ότι μία νέα ενότητα στον επαναστατικό αγώνα είναι δυνατή. Πολλοί παράγοντες δείχνουν ότι τα πράγματα στρέφονται με καινούργιο ενδιαφέρον στην αντίσταση της δεκαετίας του 1970. Ο αγώνας στις μητροπόλεις παίρνει ξανά τη θέση του στη διεθνή αναμέτρηση και με αυτό εντελέως νέες πολιτικές δυνατοότητες μπορούν να αναδυθούν. Το ελπίζουμε.

Η συλλογική τοποθέτηση των πολιτικών κρατουμένων είναι προς το παρόν το πιο σημαντικό. Μετά θέλουμε τη συζήτηση πάνω στη γενική κατάσταση και την ελευθερία μας. Πάνω σε αυτό το θέμα σε σχέση με την πρακτική είμαστε αποφασισμένοι. Αυτή τη φορά θα χρησιμοποιήσουμε μια νέα μορφή συλλογικού αγώνα.

Θα αρχίσουμε απεργία πείνας όλοι μαζί, μετά από 2 βδομάδες, θα σταματήσουμε όλοι, εκτός από 2, μετά από 2 βδομάδες θα ξαναρχίσουν άλλοι 2, μετά από 2 βδομάδες άλλοι 2, έτσι θα συνεχίσουμε. Αυτό θα γίνει για να μην πέσουμε σε όλο το ίδιο χρονικό διάστημα σε κόμα, που σημαίνει ότι δεν θα έχουμε τη δυνατότητα να σκεφτόμαστε και να αποφασίζουμε, αλλά και για να μεγαλώσει η διάρκεια της απεργίας πείνας».

(Από το FRONTLINE)
(Δεκ. '88 - Γενάρ. '89)

στασία του Συντάγματος (Byndesverfassungsschntz: μυστική γερμανική υπηρεσία) και τη μεσολάβηση του D.C. Bendit. Δύο άτομα που «διαχώρισαν τη θέση τους» και απαλλάχθηκαν από τις ποινές, συμπαραστέκονται σ' αυτό το ξεκίνημα: η A. Proll κι ο C. Wackernagel.

Ταυτόχρονα η μυστική γερμανική υπηρεσία επιχειρεί ένα παράδοξο κι απροσδόκητο διάβημα: απευθύνεται στον C. Bendit (σήμερα εκδότη της εβδομαδιαίας Pflasterstrand στη Φραγκφούρτη) - καθ' όσον έχει το ρόλο του μεσολαβητή - και δηλώνει ότι θα προσφέρει σ' όσους «διαχωρίσουν τη θέση τους» βοήθεια και παροχές διάφορων υπηρεσιών, έτσι «ώστε να οικοδομήσουν μια νέα ζωή»...

Αυτό που παραμένει διάχυτο είναι: «αμνηστία για ποιόν»; για όλους; ή μόνο για όσους κάνουν «δήλωση μετάνοιας»;

Ύστερα απ' όλα αυτά, για πρώτη φορά, το Δεκέμβρη του 1987 οι αγωνιστές του «κινήματος της 2ας Ιούνη»³ έσπασαν επιτέλους τη σιωπή τους: δύο μέλη της οργάνωσης ο R. Fritzsche και ο R. Reinders που βρίσκονται στη φυλακή από το 1975, βγάζουν μια διακήρυξη στην οποία κατηγορούν τους Πράσινους για «υποκρισία»: «...Οι πράσινοι σήμερα με το να μην εκμεταλλεύονται την ευκαιρία να παρουσιάσουν τους «διαχωρισμένους» σε μαριονέτες, δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να τεκμηριώνουν την αλλοτρίωσή τους... χωρίς κανένα πρόβλημα εγκατέλειψαν μια Αρχή του Αστικού Δικαίου, σύμφωνα με την οποία η δικαιοσύνη θα πρέπει να είναι η ίδια για όλους και όπου ο καθένας έχει το δικαίωμα για μια δίκαιη δίκη. Η εγκατάλειψη αυτής της αρχής είναι η έναρξη του φασισμού. Τι να σκεφτεί κανείς για ένα διάλογο «ανοιχτό» με πρόσωπα επιλεγμένα πίσω από κλειστές πόρτες;...».

Τον ίδιο τόνο έχει και η διακήρυξη των τριών μελών της RAF που δημοσιεύτηκε στις 8 Αυγούστου '88 στη βερολινέζικη εφημερίδα Tageszeitung. Οι L. Tanfer, B. Mohnhanet και A. Schnlz (καταδικασμένοι ήδη πολλές φορές) λένε ότι σ' αυτή την «εκστρατεία κατευνασμού» και τις «επιλεκτικές αιτήσεις χάριτος» και να σε μία πραγματική συζήτηση, δηλαδή με την συμμετοχή όλων. Γράφει ο L. Tanfer: «Για μας, είναι στάση ζωής το να είμαστε όλοι μαζί αλλά και για όλους αυτούς που μας έβλεπαν πάντα μαζί, γεγονός που ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα». Και οι τρεις, αναφέρονται στο μαρτύριο της απομόνωσης και προσβλέποντας στην επανομαδοποίησή τους έχουν κύριο αίτημα να φυλακιστούν στις ίδιες φυλακές όλα τα μέλη της οργάνωσης. Και καταλήγει η B. Mohnhanet: «Δεν είναι λύση για έναν αγωνιστή, μετά από 10 χρόνια πλύσης εγκεφάλου να καταλήξει να συνεργαστεί με την αστυνομία και ν' αποκηρύξει το παρελθόν του...».

Αλλά η RAF υπάρχει πάντα; Τουλάχιστον η επίθεση κατά του H. Tietmeyer, κρατικού γραμματέα του Υπουργείου Οικονομικών πριν από την έναρξη του Συνεδρίου του FMI, στο Βερολίνο, το Σεπτέμβρη του 1988 διεκδικήθηκε απ' αυτήν. Πολλές δίκες έγιναν το 1988 κι άλλες θ' ακολουθήσουν. Διακρίνει κανείς μια «διεθνοποίηση» κι άλλες επαφές της RAF με τη νέα γενιά των Brigade Rosse. Μία αρκετά σημαντική διαμαρτυρία έφινε στη Στουτγάρδη σε ανάμνηση της 10ης επετείου του θανάτου των A. Baader, G. Ensslin, J.C. Raspe στο Stuttgart-Stammheim, ενώ, στις 15 Οκτωβρίου 1988,

Η ΡΩΣΙΑ, ΠΡΩΤΗ ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

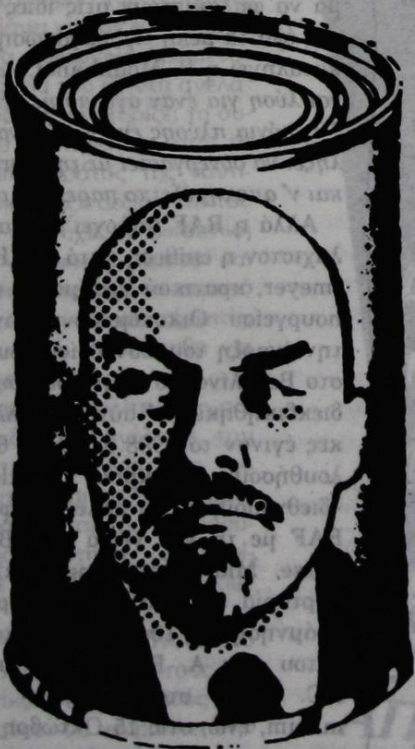
Iztok: Στον πρόλογο του «Devant la guerre» (Μπροστά στον πόλεμο) (εκδόσεις Fayard, 1981) έγραφε: «Εδώ και 35 χρόνια, δεν έπαψα ούτε στιγμή να πιστεύω αυτό που έγραφα για μια ακόμα φορά στα 1977, ότι δηλαδή ανάμεσα στις βιομηχανοποιημένες χώρες, η Ρωσία παραμένει η πρώτη υποψήφιος σε μια κοινωνική επανάσταση». Αυτή τη χρονιά, σε σειρά άρθρων πάνω στη Ε.Σ.Σ.Δ., που δημοσιεύτηκαν στην καθημερινή εφημερίδα Liberation, επαναλαμβάνει αυτή τη διαβεβαίωση χωρίς να την αναπτύξει. Θα μπορούσε να προσδιορίσει τα λόγια σου;

Κορνήλιος ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ: Μιλώντας για τη Ρωσία, σαν πρώτη υποψήφιος σε μια κοινωνική επανάσταση, ανάμεσα σε όλες τις περισσότερο ή λιγότερο βιομηχανοποιημένες χώρες, καταλαβαίνω απ' αυτό το σημείο πως οι αντινομίες του πολιτεύματος, ακριβώς όπως ήταν κατά την εγκαθίδρυσή του, μετασχηματισμένου έπειτα, δια μέσου του Khrushchchev, του Breznev και τώρα του Gorbachev, είναι τέτοιες που δεν μπορούμε να συλλάβουμε την ιδέα μιας βαθμιαίας μεταρρύθμισης «από πάνω», που θα μπορούσε να προκαλέσει το ρώσικο πληθυσμό να δεχτεί το πολίτευμα, έπειτα από διεργασίες μεταρρύθμισης (με την ίδια αιτία, που οι Δυτικοί λαοί δέχονται λίγο ή πολύ, αλλά μάλλον πολύ — τα πολιτεύματα της φιλελεύθερης ολιγαρχίας).

Αν κάποιο πράγμα κινείται και κατά κάποιο τρόπο ξεσηκώνεται στη Ρωσία, το πιο πιθανό κατά τη γνώμη μου, είναι ότι γίνεται με τη μορφή της έκρηξης. Δε θέλω να μιλήσω αναγκαστικά για πτώματα και ποτάμια από αίμα, παρ' όλο που, βλέποντας την κατάσταση της Ρωσίας, για παράδειγμα το μίσος για τους γραφειοκράτες, μπορούμε να αναρωτηθούμε τι είδους θα μπορούσε να είναι αυτή η έκρηξη. Μια τέτοια έκρηξη σημαίνει την άμεση κινητοποίηση του πληθυσμού και μπορούμε να το ελπίζουμε, τη σύνθεση αυτόνομων οργάνων του πληθυσμού, που θα είναι του τύπου των συμβουλίων, πραγματικά σοβιέτ ή ενός άλλου τύπου, του τύπου της Αλληλεγγύης ή εν έχει σημασία ποιοι άλλοι ακόμα, αλλά εν πάση περιπτώσει, αντιπρόσωποι του λαού, μία απόπειρα αυτοοργάνωσης έξω από τα πλαίσια του συστήματος.

I: Οι κύριες συμπλοκές που έχουν σημαδέψει τη σοβιετική επικαιρότητα αυτά τα τελευταία χρόνια είναι περισσότερο ζητήματα εθνικής τάξης παρά κοινωνικής. Η δυναμική επιστροφή των περιφερειακών εθνικισμών (Τάταροι, Αρμένιοι, κ.ά...) δεν εμπεριέχει τον κίνδυνο να οδηγήσει σε κρίσεις ανεξέλεγκτες ίσως και χωρίς λύση για την κεντρική εξουσία;

K.K.: Αυτό είναι βέβαιο, η κατάσταση είναι επικίνδυνη, ο Γκορμπατσόφ είναι υποχρεωμένος να συμβιβαστεί κατά κάποιο τρόπο. Γι' αυτό το λόγο και αυτό που συμβαίνει δεν έχει μόνο το ρόλο του «φτιασιδώματος»: στο επίπεδο της πληροφόρησης, παρ' όλες τις αποτυχίες που είδαμε πρόσφατα στην Αρμενία, η κατάσταση είναι οπωσδήποτε εντελώς διαφορετική. Όχι η μεγάλη μάζα του πληθυσμού, αλλά ένας κάποιος αριθμός κοινωνικών κατηγοριών, άρχισε να μιλάει: οι διανοούμενοι στη Μόσχα, μπορεί επίσης και σε άλλες πόλεις της επαρχίας, ορισμένες εθνικότητες, όχι όλες. Οι εθνικότητες αρχίζουν να κινητοποιούνται, να επιστρατεύουν δυνάμεις και να διεκδικούν τα δικαιώματά τους, το μέγεθος των οποίων δεν μπορούμε να ορίσουμε. Μπορεί να ξεκινούν από τη διεκδίκηση ενός πρώτου κι ενός δεύτερου γραμματέα, αυτόχθονα, του Κεντρικού Συμβουλίου της κάθε Δημοκρατίας, περνώντας απ' όλους τους ενδιάμεσους βαθμούς, μέχρι τη διεκδίκηση της ολοκληρωτικής ανεξαρτησίας με το δικαίωμα του διαχωρισμού ή μάλλον με την αποτελεσματικότητά του.

Απέναντι σ' αυτή την εθνική κινητοποίηση, βλέπουμε καθαρά ότι υπάρχει μια ενδεχόμενη αντίδραση στην καρδιά του λαού. Δε μιλώ κατά τον ίδιο τρόπο όπως δηλαδή εάν μιλούσα για αντιδράσεις που θα προερχόντουσαν από το στρατιωτικό και γραφειοκρατικό μηχανισμό, γιατί είναι φανερό ότι όλ' αυτά θα ήταν μια αποτελεσματική συνεισφορά νερού — (κινητήριας δύναμης) στο μύλο των αντι-gorbachevians: «Βλέπετε λοιπόν ξεκάθαρα, όπως σας έχουν ήδη πει, ότι δεν μπορούμε να ξεκινήσουμε αφήνοντας τους ανθρώπους ν' ανοίγουν το στόμα τους χωρίς αυτό να μας οδηγεί πολύ πιο πέρα» και που πρόκειται να σταματήσει αυτό;» Αυτή είναι βέβαια η φωνή των συντηρητικών, που φαίνεται μέσα από άρθρα ή γράμματα, πιθανώς τηλεκατευθυνόμενα. Ξαναβρίσκουμε αυτό το λόγο σ' ένα μέρος του πληθυσμού. Η «glasnost» και η «perestroika» ενδέχεται να βάλουν σε κίνδυνο τη μεγάλη αυτοκρατορία («που είν' εξάλλου η αυτοκρατορία μας») τη ρωσική αυτοκρατορία, βάζοντάς την να γίνει αντίπαλος του κινήματος μεταρρύθμισης στα κοινωνικά στρώματα που δεν έχουν γραφειοκρατικό μηχανισμό.

I: Στηρίζομενοι στο παράδειγμα της Μόσχας μπορούμε να πούμε ότι η «glasnost» ευνόησε κυρίως αυτό το απροσδόκητο ρεύμα, ταυτόχρονα συντηρητικό, οικολογικό και διεθνιστικό...

K.K.: Αυτό δεν είναι ξεκάθαρο στην Ε.Σ.Σ.Δ. Όπως έλεγε κι ο Dany Cohn-Bendit, υπάρχει μια ομάδα από γερμανούς οικοδόγους που είναι αυτοδύναμοι Ναζί, με την έννοια ότι επικαλούνται μια επιστροφή στο χτες, στο Τευτονικό δάσος, στο αίμα, στη γη, κλπ. Αλλά αναφερόμενοι στη Ρωσία, αυτό που μου προκαλεί το ενδιαφέρον είναι όχι τόσο η «εξτρεμιστική ομάδα» αλλά πολύ περισσότερο το κύμα του μεγαλωρσοικού εθνικισμού και ο καθορισμός της ταυτότητάς του στην ιδέα μιας αυτοκρατορίας παγκόσμιας δύναμης. Ο Carrère d'Encansse μιλούσε για τους μουσουλμάνους της Σιβηρίας, στους οποίους η ιδέα της αυτοκρατορίας μπορεί να γίνει δεκτή. Αυτό δεν ισχύει για όσους ζουν στην περιοχή του Καυκάσου, ή για τους ρεπουμπλικάνους της Βαλτικής. Αν η Ουκρανία αρχίσει να ξεσηκώνεται, τι πρόκειται να συμβεί; Ο κατακερματισμός. Όλ' αυτά είναι προκαταβαλλόμενα από ένα μέρος του μηχανισμού. Χωρίς αμφιβολία κι από τον ίδιο τον Gorbachev. Εξάλλου δε χρειάζεται να είσαι κάποιος μεγάλος του κλήρου για να το πεις αυτό. Οι μεν (πρώτοι) λέγοντας: «Σταματήστε, όσο είναι ακόμα καιρός κι όσο τα πράγματα δεν έχουν φτάσει πολύ μακριά». Οι δε άλλοι, δηλαδή ο Gorbachev ή καλύτερα η γκροππα του G. — πέρα από κάθε προσωπολατρεία, ακόμα κι αν ο Gorbachev είναι σημαντικό πρόσωπο — προς το παρόν κάνουν ένα «νούμερο ισοζυγίου», είναι υποχρεωμένοι να κάνουν τον ταχυδακτυλουργό στο τεντωμένο σκοινί. Επειδή, κι αυτή είναι η δεύτερη όψη, όλ' αυτά που δήθεν θέλουν να προσπαθήσουν ν' αλλάξουν στο οικονομικό πλάνο μεταφράζονται πρακτικά, προς το παρόν με μηδέν και επιπλέον μηδέν.

I: Στο τωρινό κείμενο — πιστεύω περισσότερο στην πολλαπλή εκμετάλλευση των μεταρρυθμίσεων του Gorbachev, απ' ό,τι στην αληθινή απήχησή τους στην καρδιά του σοβιετικού λαού — παραμένεις να υποστηρίζεις την παλιά σου θέση, σύμφωνα με την οποία η αυτομεταρρύθμιση του σοβιετικού συστήματος θα ήταν αδύνατη;

K.K.: Ναι, αυτή η θέση είναι για μένα η πιο πιθανή και αληθοφανής. Αλλά, δεν υπάρχει απόλυτη αναγκαιότητα στην ιστορία. Δεν μπορούμε ποτέ, τίποτα ν' αποκλείσουμε. Θα ήθελα να προσθέσω κάτι ακόμα που δεν είχα πει στο άρθρο της Liberation. Δε σκέφτομαι και δεν σκέφτηκα ποτέ ότι όλ' αυτά που συμβαίνουν επί Gorbachev χρησιμεύουν για λόγους προποίησης για να οδηγηθούν σε πλάνη οι Δυτικοί. Υπάρχει μια αναγκαιότητα δύσκολη να κατανοηθεί, που φέρνει μια μερίδα της γραφειοκρατίας σε σημείο να προσπαθεί να μεταρρυθμίσει. Δεν πιστεύω ότι αυτή η τάση θα επιτύχει. Τοποθετώντας ξεχωριστά την περίπτωση μιας κοινωνικής έκρηξης, τ' άλλα σενάρια — την παραίτηση του Gorbachev ή την υποχώρησή του να βάλει τόσο νερό στο κρασί του που η τάση αυτή να χάνει κάθε σημασία — αφήνουν διάφορα ίχνη. Ο Gorbachev είν' εξάλλου κι ο ίδιος ένα προϊόν της περιόδου του Khrushchchev. Μ' αυτό θέλω να πω ότι αυτό θα αποτελέσει το σύνολο οπερμάτων για μια μεταγενέστερη φάση της ιστορίας της Ρωσίας. Πιστεύω ότι αυτό είναι πολύ σημαντικό, όπως ο ρόλος που έπαιξε ο Khrushchchev κατόπιν.

I: «Στην Ε.Σ.Σ.Δ., ο πολιτικός κυριαρχούσε στον στρατιωτικό. Είναι ο πολιτικός που διαμόρφωσε τον милитарισμό σοβιετικού τύπου» υποστηρίζει ο Jacques Sapir που σου επιτέθηκε επανειλημμένα με το βιβλίο του: Το Στρατιωτικό Σύστημα στην ΕΣΣΔ (La Découverte, 1988)...

K.K.: Ναι, αόριστα έχω δει αυτή τη θέση. Δε θέλω σ' αλήθεια να συζητήσω πάνω σ' αυτό γιατί δεν έχω ακόμα διαβάσει το βιβλίο. Θα έλεγα παρ' όλ' αυτά ότι ο πολιτικός έχει κυριαρχήσει στον στρατιωτικό μέχρι το θάνατο του Stalin και λίγο επί Khrushchchev. Αλλά γιατί έπρεπε ο Khrushchchev; Φυσικά εξ αιτίας της προστασίας και του στήριγματος που δόθηκε από το στρατό στον Breznev. Όταν λαμβάνουμε τη ρωσική ιστορία στην ολότητά της, είναι επίσης μια άλλη υπόθεση. Με τους Τσάρους μεταρρυθμιστές, τον Πέ-

τρο το Μεγάλο, την Αικατερίνη παρατηρούμε ότι κάθε φορά αυτό που αλλάζει, είναι η στρατιωτική βιομηχανία. Κάθε μορφή εξευρωπαϊσμού στη Ρωσία συντελείται με το έμμεσο τέχνασμα της στρατιωτικής οικονομίας. Και αυτό, ο Trotsky το είχε δει στα 1905. Αυτός ο άνθρωπος είχε πολλά μειονεκτήματα, αλλά ξαναδιάβασα πρόσφατα αυτό το κείμενο που έγραψε στα 25 του χρόνια και στο οποίο έδειχνε ότι στη Ρωσία, η μπουρζουαζία ήταν μια δημιουργία του Κράτους. Και κάθε βιομηχανικός τομέας που υπήρξε ποτέ, ήταν ουσιαστικά προβιβασμένος από το Κράτος σε είδος στρατιωτικής βιομηχανίας, για να υποστηρίξει και να βοηθήσει ουσιαστικά την κόντρα με τις στρατιωτικές δυνάμεις της Δύσης. Η άλλη θέση του Sapir, απ' ό,τι έχω καταλάβει, κι η οποία εμφανίστηκε ύστερα από τη δημοσίευση του βιβλίου μου, συνίσταται στο να επιμένει στην τεχνολογική κατωτερότητα του ρώσικου στρατιωτικού οπλισμού και να βοηθήσει κατά τη γνώμη μου λανθασμένη εξ ολοκλήρου. Θα με κάνει να γελάσω, γιατί αυτοί εκεί οι άνθρωποι δεν συζητούν με βάση την πραγματικότητα για τη Δυτική Τεχνολογία. Αν διαβάσουμε τις κριτικές — είναι αλήθεια ότι πολύ συχνά προέρχονται από τη «δεξιά», αλλά όχι μόνο — για το φημισμένο επανοπλισμό του Reagan, η αυτών που συμβαίνουν στις ΗΠΑ μαθαίνουμε ότι οι επιδόσεις των μοντέλων είναι εξαιρετικές, αλλά προβλημάτων σε επίπεδο υλικού κατασκευής ή εφευκτικών των πιλότων στα αεροπλάνα, κλπ. Συντηρούμε το μύθο που λέει ότι η αμερικανική τεχνολογία είναι κορυφαία. Αντίθετα, η σοβιετική τεχνολογία είναι αναμφίβολα κατώτερη αλλά παρ' όλ' αυτά επαρκής για να παράγει 40.000 άρματα (μάχης) και δεν ξέρω πόσες, 5.000 - 6.000 ή 8.000 πυρηνικές κεφαλές. Η αμερικανική τεχνολογία λαμβάνεται υπόψη μέσα στο ντελρίριο ενός «τρικ» προσοδευτικά τελειοποιημένου που πρακτικά, δε λειτουργεί ποτέ: Παράγουμε, λέμε, 8.000 ελικόπτερα και φτάνουμε στο σημείο να βρίσκουμε μόνο 8 που να μην έχουν βλάβη και να λειτουργούν κανονικά. Δε θλιβόμαι για τα παραπάνω, προσπαθώ απλά να παρατηρήσω και λέω ότι από τεχνικής πλευράς δεν αξίζει τον κόπο να κουβέντα. Αν γίνεται πόλεμος δεν θα εξελιχτεί στο σχήμα μιας επεκτεινόμενης σύγκρισης κι αντιπαραβολής των τεχνολογιών.

I: Η Δημοκρατία είναι η κοινή προσφυγή των περισσότερων αντιπολιτευόμενων στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού. Μια τέτοια ομοφωνία, δεν είναι λιγότερο στερημένη από αμφιβολίες κι επαμφοτερισμούς και συχνά βασίζεται σε κάποια σύγχυση γι' αυτό που είναι πραγματικά το περιεχόμενο κι η ουσία της λέξης «δημοκρατία». Μπορείς να εξηγήσεις με λίγα λόγια τη διάκριση που έχεις ήδη μια φορά επικαλεστεί σε μια τοποθέτησή σου (πάνω σ' αυτό το θέμα) δημοσιευμένη στην εφημερίδα: La Monde, ανάμεσα στην αιρετή ολιγαρχία και τη δημοκρατία;

K.K.: Η δημοκρατία είναι η αυτο-διοίκηση, η αυτο-κυβέρνηση, (του λαού). Η ιδέα της αντιπροσώπευσης τέτοια που υπάρχει στη φιλοσοφία και στην πολιτική σε πρακτικό επίπεδο των Δυτικών είναι εμπαιγμός, μια απάτη. Κάθε σώμα μόνιμων αντιπροσώπων τείνει ν' αυτοδιαϊωνιστεί με κάθε τρόπο και δεν μπορεί να εγκαθιδρύσει με το σώμα που το εκλέγει, παρά τις τυπικές σχέσεις που ο καθένας μπορεί ν' αντιληφθεί. Σήμερα, το αντιλαμβανόμαστε κάτω από μια γελοιογραφική φόρμα με τη θεατρικοποίηση της τηλεόρασης. Αλλά, κατά τον ίδιο τρόπο, σε καταστάσεις προγενέστερες, οι μη ελεγχόμενοι αντιπρόσωποι οδηγούνταν αναπόφευκτα στη συγκέντρωση της πολιτικής εξουσίας (ή στη μερίδα δύναμης που ενσαρκώνει για την κοινωνία την πολιτική εξουσία, επειδή υπάρχει επίσης κι η οικονομική) κατά τέτοιο τρόπο που οι εκλογές είναι (κάθε φορά) για να το πούμε έτσι, προκαταβολικά λανθασμένες.

Κι έπειτα η εξουσία ασκείται απ' αυτούς. Σήμερα βλέπουμε καθαρά τι είναι η «εξουσία». Δεν αντιπροσωπεύει πια το λαό. Είναι πολύ περισσότερο, το σύνολο των μηχανισμών

από σελ. 12

των κομμάτων κι οι κορυφές αυτών, η «εξουσία». Η δημοκρατία είναι η αυτοδιοίκηση, η αυτο-ύσταση που σημαίνει δηλαδή το γεγονός ότι η κοινωνία αυτοοργανώνεται για να αλλάξει τους θεσμούς, όταν το κρίνει απαραίτητο, χωρίς να είναι ανάγκη να περνά κάθε φορά από το στάδιο των επαναστάσεων. Σε μια αληθινή δημοκρατία το νομοθετικό έργο κι η διακυβέρνηση αρμόζουν αληθινά στους ανθρώπους που ενδιαφέρονται άμεσα. Αυτό που εμπειριέχεται σ' αυτή την άποψη δεν είναι η κατάργηση της εξουσίας αλλά του Κράτους, σαν γραφειοκρατικού μηχανισμού, χωρισμένου και διαφοροποιημένου από την κοινωνία.

Ι.: Ποια είναι αυτά τα στοιχεία που σχετίζονται με την αμφισβήτηση της Ανατολής γι' αυτό τον τύπο της «δημοκρατίας»;

Κ.Κ.: Στην Ουγγαρία το '56, ήταν ασφαλώς τα συμβούλια, που είχαν συνεχίσει να λειτουργούν για μήνες ακόμα και κάτω από τη ρωσική κατοχή, τα εργατικά συμβούλια μέσα στα εργοστάσια ή έξω απ' αυτά. Στην Πολωνία η κατάσταση ήταν διαφορετική. Το κίνημα της «Αλληλεγγύης» ήταν πολύ περίπλοκο. Οι άνθρωποι είχαν την εμπειρία μιας λεγόμενης επανάστασης, ενός αυτοκαλούμενου σοσιαλισμού, μιας δήθεν κολλεκτιβοποίησης των μέσων παραγωγής, μια ριζικής ψευδο-αλλαγής· κι από αυτά τα κινήματα (που από τη μια ταλαντεύονται στηριγμένα σε μια αρχή, κι από την άλλη νοιάζονται για την «ισορροπία») που υπάρχουν πάντα στην ιστορία τόσο στο κοινωνικό, όσο και στο ατομικό επίπεδο, βρίσκουμε τώρα πολλούς στοχαστές της Αλληλεγγύης να εποφθαλμιούν για την άλλη πλευρά, βελιώνοντας πως αυτό που χρειάζεται, είναι μια δημοκρατία κοινοβουλευτική.

Είναι βέβαιο, πως η εμπειρία μιας οικονομικής και πολιτικής γραφειοκρατίας κάνει τους ανθρώπους να πιστεύουν πως δεν υπάρχει τίποτ' άλλο πέρα από την παλιννόρθωση της ελεύθερης αγοράς, από το να βάλεις σε λειτουργία ένα κοινοβούλιο και μια ρεπουμπλικανική σύνθεση Συντάγματος, για να τραβήξουν όλα προς το καλύτερο. Όχι για να φτάσουν στον επίγειο παράδεισο, γιατί ανακαλύπτουν ότι δεν θα μπορούσε να υπάρχει (εμείς, το γνωρίζουμε ήδη). Αυτό δε σημαίνει ότι δε μπορεί να υπάρξει σημαντική αλλαγή στην κοινωνία. Η ουτοπία των χιλιαστών, του Μαρξ ή των παλιών αναρχικών είναι ένα πράγμα· η ιδέα ότι η ιστορία έχει τελειώσει αφού βρήκαμε τελικά τη φόρμα την όσο το δυνατό λιγότερο δυσάρεστη για την κοινωνία, τη Δυτική Κοινωνία, είναι άλλο πράγμα (κάτι άλλο). Όχι, η ιστορία δεν έχει τελειώσει μπορούμε να τα κάνουμε πιο καλά τα πράγματα, απ' ότι η Δυτική κοινωνία, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι πρόκειται να κάνουμε τον παράδεισο στη γη. Στην Πολωνία, πρόσφατα νομίζω, ένας κάποιος Michnik και άλλοι, είναι υπέρ αυτής της άποψης, χωρίς να το λένε πάντα πολύ αποφασιστικά κι ειλικρινά. Επιπλέον, υπομένουν την πίεση πολύ αναγκαστικών και δυσάρεστων στοιχείων (π.χ.: οι ρωσικές εθνικές διαιρέσεις).

Ι.: Αληθινά, υπήρχαν ήδη αμφίβολα σχέδια και διαφορούμενες προθέσεις στην Πολωνία, που αφορούσαν τη δημιουργία ενός συνδικαλιστικού τμήματος (σαν Επιμελητήριο) μέσα στη Βουλή...

Κ.Κ.: Αυτό που μ' εκπλήσσει, είναι ότι οι άνθρωποι δε βλέπουν. Αρχίζουν να βλέπουν από τη στιγμή που τους μιλάμε για κοινοβουλευτικό τμήμα ή συνδικαλιστικό, εμείς ξαναεπιδείνουμε το ουσιαστικό της γραφειοκρατίας, δηλαδή το διαχωρισμό ανάμεσα σε διοικούντες κι εκτελεστές. Πριν από μερικούς μήνες ήμουν στη Βουδαπέστη κι άκουσα τον ίδιο «κώδωνα κινδύνου» από την πλευρά απόμων με τα οποία ήμουν πολύ δεμένος κι εκτιμούσα πολύ. Ήταν πολύ δυσάρεστη έκπληξη για μένα, να βλέπω ένα είδος τάσης για ει-

σαγωγή δυτικού ιδεολογικού εμπορεύματος. Για μια ακόμα φορά, τα προβλήματα δεν είναι εύκολα και δεν είμαστε ούτ' εσύ, ούτ' εγώ αυτοί που μπορούν να βρουν τη λύση τους, επειδή βρίσκονται (οι λύσεις) στο μέτρο της κοινωνίας και μόνο αυτής. Ας υποθέσουμε για παράδειγμα ότι ξεφορτωνόμαστε τον Jaruzelski και ομοίως το κόμμα του (ειρωνικά, τη ρωσική μπότα ή όπως αλλιώς θέλουμε...)· η χώρα βρίσκεται από οικονομικής πλευράς σ' ένα τρομερό χάος, τα εργοστάσια είναι τα λεγόμενα εθνικοποιημένα πρέπει να υπάρχει μια αγορά από καταναλωτικά αγαθά, δεν μπορούμε να διανέμουμε τους ανθρώπους σε μερίδια και να έχουμε καθορισμένες τιμές. Αν έχω 10.000 Zlotys το μήνα και θέλω να τα σπαταλήσω αγοράζοντας δίσκους του Μπαχ και της Μαντόνα, είναι δικαίωμά μου. Δε θα μου πουν «όχι κύριε, έχετε δικαίωμα για ένα τέταρτο από τη δισκογραφία του Μπαχ το χρόνο». Αυτό λοιπόν είναι ένα πρώτο πρόβλημα. Αλλά το πρόβλημα της οργάνωσης της παραγωγής είναι ακόμα πιο σημαντικό. Αυτό που θα είχα να πω στους Πολωνούς είναι, αυτό που χρειάζονται, δηλαδή μία εργατική διαχείριση της παραγωγής, τη διαχείριση παραγωγής από τα συμβούλια των εργαζομένων σχηματισμένα όχι μόνο από τους χειρωνακτές εργάτες, αλλά απ' όλο το προσωπικό των εργοστασίων· έπειτα μια διάταξη των συμβουλίων, κλπ. Χρειάζεται μια έκδηλη κοινωνικοποίηση της παραγωγής, που πρέπει να βαδίζει εξίσου, για όλους αυτούς που δεν είναι μεγάλες επιχειρήσεις, με την κατάργηση κάθε άλλης ενισχυμένης κολλεκτιβοποίησης. Αν οι χωρικοί θέλουν να βγουν από τους συνεταιρισμούς, είναι δικαίωμά τους· αν θέλουν να συμμετέχουν σε συνεταιρισμούς, τόσο το καλύτερο. Αλλά όλ' αυτά γεννούν μεγάλα προβλήματα. Οι εργασίες γίνονται σε όρους πολύ κοντινούς για την Ουγγαρία. Δε μνημονεύω τη Ρουμανία, επειδή εκεί είναι η καταστροφή.

Ι.: Αν εξετάσουμε τα κοινωνικά κινήματα στην Ανατολή, τις κοινωνικές πρακτικές, συλλογικοποιήσεις που εμφανίζονται τούτη ή την άλλη στιγμή, αυτό που γίνεται στην Πολωνία ή την Ουγγαρία ή ακόμα και στη Ρωσία ανακαλύπτουμε μια πληρότητα πολύ εντυπωσιακή ανάμεσα στην άμεση δημοκρατία, τέτοια σαν αυτή που μόλις όρι-
σες και την πρακτική αυτών των κινήματων. Αντίθετα, από τότε που υπάρχει δεδομένος πολιτικός χαρακτήρας, θέλω να πω, επεξεργασία ενός σχεδίου με ολικές αξιώσεις στις οποίες μεσολαβούν ισομερώς ιδεολογικά στοιχεία, αυτό περιορίζεται. Καταλήγει αρκετά συχνά σ' ένα

υπο-προϊόν αυτού που είναι φανερό, τη δεδομένη στιγμή στη Δύση και σε ανεξάρτητα φαινόμενα μίμησης. Παρατηρούμε ένα σοβαρό πρόβλημα όσον αφορά την πολιτική κατάληξη των δημοκρατικών προοπτικών σ' αυτή τη χώρα. Δε θέσαμε ποτέ τη δημοκρατική προοπτική σε όρια πολιτικής και θεωρητικής προέκτασης κοινωνικών κινήματων «αληθινά υπαρχόντων». Ακόμη δεν υπάρχει μια σχολή ή ένα ρεύμα ιδεολογικό, αρκετό για να αναστηλώσει αυτό το πρότυπο είδος δυναμικής αμφισβήτησης στην Ανατολή. Υπάρχει πείρα, όσον αφορά το πλάνο των μεθόδων και σχημάτων της οργάνωσης αλλά όχι στο θεωρητικό επίπεδο. Το βλέπουμε για παράδειγμα, με τη σχολή της Βουδαπέστης, συγκροτημένη από πολύ δυνατούς ανθρώπους, οι οποίοι μόλις θεωρητικοποιούν κάτι, ευθυγραμμίζονται ως προς τα Δυτικά Ρεύματα σκέψης, συμμετέχοντας λοιπόν, σ' αυτά. Αλλά δε θεωρητικοποιούν πρακτικές που ήδη υπάρχουν στη χώρα τους...

Κ.Κ.: Είμαι απόλυτα σύμφωνος με τη «διαγνωστική» σου άποψη. Δε μου μένει τίποτα άλλο από το ν' αντιπαραθετώ στους ανθρώπους της Σχολής της Βουδαπέστης πιο ακριβέστερα σ' αυτά που έγραψαν σχετικά με το 1956 (εποχή της 30ης γενεθλίου) κριτικάροντας αυτά που έλεγα το 1956 και το 1976 πάνω σ' αυτό το θέμα: δηλαδή ότι η Ουγγαρία έδειξε το δρόμο με τα Συμβούλια κι όλα τα υπόλοιπα. Δεν το ήθελαν αυτό. Αυτοί είναι διανοούμενοι, τείνουν στη θεωρία, στην οργάνωση σύμφωνα με υπολογισμούς για να ιδεολογικοποιήσουν όλ' αυτά, αλλά ξαναπέφτουν στα σχήματα της υποτιθέμενης δυτικής πολιτικής φιλοσοφίας, με κάποιες προσθήκες. Για παράδειγμα: κάθε τάση για ριζική αλλαγή της κοινωνίας καταλήγει αναπόφευκτα στον ολοκληρωτισμό. Αυτό είναι το άσος, που ακούμε τώρα, κατά κόρον. Το αποδοκιμάζω.

Ι.: Σκέφτεσαι ή πιστεύεις κατά κάποιο τρόπο την Agnes Heller...

Κ.Κ.: Λίγο την Heller και κυρίως τον Kolakowski. Τα βρίσκω θλιβερά όλ' αυτά, αλλά δεν πιστεύω ότι είναι τυχαία και παροδικά: είναι η φυσιολογική τάση που έχουν οι διανοούμενοι. Γι' αυτούς για άλλη μια φορά δε λείπει τίποτα το γεγονός ότι ένα αυτόνομο κίνημα των μαζών εγκαθίσταται με κάποια μορφή κυβέρνησης. Πρόκειται για μια υποθαλάσσια καμήλα, ένα φτερωτό δελφίνι, έναν τετραγωνισμένο κύκλο. Γι' αυτούς, η ιστορία ανακεφαλαιώνεται σε κύρια ονόματα και ιδέες, και όχι στο κίνημα των μαζών κατά καιρούς. Πιστεύω ότι αυτή η λοξοδρόμηση είναι μια χρόνια αρρώστια, επαγγελματικής υφής των διανοούμενων.

Ι.: Η εκκεντρικότητα της πολιτικής σκέψης στην Ανατολή συνίσταται, σύμφωνα με κάποιους, στην σπουδαιότητα που παραχωρούμε στον τομέα της ηθικής προς βλάβη του πολιτικού, αυτού καθ' αυτού...

Κ.Κ.: Νομίζω ότι αυτό λειτουργεί σαν είδος επανόρθωσης για το πρόβλημα που δημιουργεί η απουσία της πραγματικής πολιτικής θεώρησης. Δεν ξέρουμε τι πρέπει να γίνει, αλλά η ηθική μας λείπει σε κάθε περίπτωση ότι είναι ορισμένα πράγματα που δεν πρέπει να τα κάνουμε. Το να λείπει κανείς, ότι η Ηθική παίρνει τη θέση της πολιτικής, αυτό είναι μία απaráμιλλη βλακεία.

(από το ΙΖΤΟΚ Νο 16 - SEP. '88, που εκδίδεται από αναρχικούς, προερχόμενους από τα Ανατολικά Κράτη και αναφέρεται σ' αυτές ειδικά τις χώρες)

ΙΣΠΑΝΙΑ

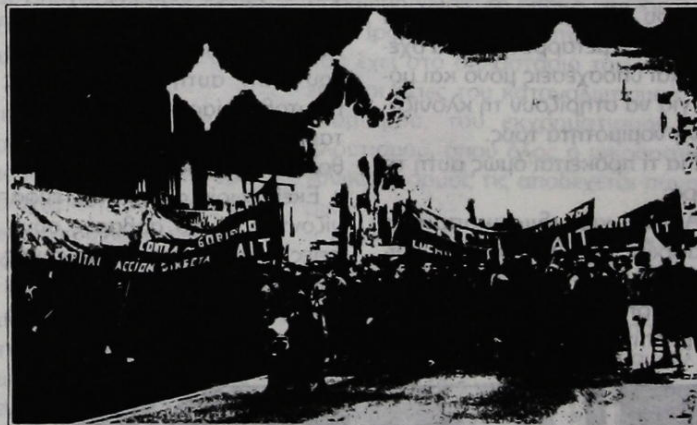
Γενική απεργία: Ενάντια στην κοινωνική ειρήνη, την ανεργία και τα αφεντικά

Η πλειοψηφία των περιφερειακών ομοσπονδιών της CNT-AIT αποφάσισε να συμμετέχει στην γενική απεργία που συγκάλεσαν οι ρεφορμιστικές κομματικές οργανώσεις των εργατών στις 14 του Δεκέμβρη, προβάλλοντας ταυτόχρονα τα κυρίαρχα αιτήματα των εργατικών αγώνων και καταγγέλλοντας την παραποίηση τους από τα στελέχη των παραπάνω οργανώσεων.

Η CNT θεωρεί ότι η άσχημη κατάσταση από την οποία διέρχονται σήμερα οι εργάτες της χώρας είναι αποτέλεσμα των συμβιβασμών ανάμεσα στους ρεφορμιστές απ' τη μια μεριά και την κυβέρνηση και τα αφεντικά από την άλλη. Και βέβαια αποτελεί αντίθεση να κινητοποιείται η εργατική τάξη για να πολεμήσει ενάντια σ' αυτό που τα στελέχη των επίσημων κομματικών οργανώσεων δημιούργησαν: τη σκληράβια δηλαδή και την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης.

Η εργατική τάξη πάντως πήρε μέρος σχεδόν ομόφωνα στην ενωτική κινητοποίηση. Το ποσοστό συμμετοχής στις μεγάλες πόλεις ήταν κατά μέσο όρο 90-95%. Μαχητικές μαζικές διαδηλώσεις έγιναν σ' όλες τις μεγάλες πόλεις της Ισπανίας, ενώ πικετοφορίες διοργανώθηκαν από την CNT πληροφορούσαν τον κόσμο για τους στόχους της απεργίας μέχρι αργά το βράδυ της ίδιας μέρας.

Συγκρούσεις ανάμεσα σε διαδηλωτές και αστυνομικούς, σημειώθηκαν σε πολλές πόλεις. Οι πιο άγριες απ' αυτές σημειώθηκαν μέσα στο κέντρο, στην Puerta del Sol, όταν ορισμένα μεγάλα πολυκαταστήματα (El Cortes Ingles, Galerías κλπ) επέμεναν, παρά τη γενική απεργία, να παραμένουν ανοιχτά. Περίπου 4.000 άτομα αντιμετώπισαν τις δυνάμεις της αστυνομίας με

τη βοήθεια ομάδων νέων οι οποίοι έστηναν οδοφράγματα με αυτοκίνητα και φλεγόμενους σκουπιδιοτενεκέδες. Κατάληξη αυτών των επεισοδίων ήταν 6 τραυματίες (4 αστυνομικοί) και ένας συλληφθέντας. Παρόμοιες έκτασης επεισόδια και συλλήψεις έγιναν στις εισόδους των 18 υποκαταστημάτων της αλυσίδας πολυκαταστημάτων που το Cortes Ingles έχει σ' όλη την Ισπανία, ανάμεσα σε διαδηλωτές, απεργοσπάστες και αστυνομικούς, ενώ στα προάστια, πολυάριθμα οδοφράγματα από καιγόμενα λάστixa, εμπόδιζαν το πλησίασμα στο κέντρο. Σε αρκετές πόλεις άλλωστε, η αστυνομία συνέλαβε άτομα επειδή

έβαζαν κόλλα στις κλειδαριές διαφόρων πολυκαταστημάτων.

Αποτέλεσμα της απεργίας ήταν να ικανοποιηθούν κάποια — συντεχνιακά κυρίως — αιτήματα των εργαζομένων όπως η μείωση των ωρών εργασίας σε 35 τη βδομάδα, η κατάργηση της πολυθεσίας, η συνταξιοδότηση στα 55 χρόνια κλπ. Από τις συγκρούσεις και τις συλλήψεις διαδηλωτών άλλωστε, καταδεικνύεται το γεγονός ότι η αστυνομία προσπαθεί με κάθε τρόπο να καταστείλει το αναρχικό κίνημα, που λόγω της αξιοσημείωσης της παρουσίας του τελευταία, κερδίζει συνεχώς έδαφος, κυρίως ανάμεσα στους νέους.

(από την Solidaridad Obrera)

Πολωνία

Η επιστροφή ενός ριζοσπαστικού συνδικαλισμού

Ενώ οι διαπραγματεύσεις ανάμεσα στον Λεχ Βαλέσα, αντιπρόσωπο της «Αλληλεγγύης» και το καθεστώς Γιαρουζέλσκι συνεχίζονται, απ' την άλλη πλευρά παλιοί μαχητές των ελεύθερων συνδικάτων W 22, της περιόδου 1978-1980 (που στη συνέχεια αποτέλεσαν την «Αλληλεγγύη»), ανασυγκροτούν ριζοσπαστικές ομάδες συνδικαλιστικής αντιπολίτευσης και καλούν το κόσμο σε αγώνες ενάντια και πέρα από τις συμφωνίες του Βαλέσα με το καθεστώς.

Ήδη οι προηγούμενοι μήνες ήταν αρκετά θερμοί για τους ένοπλους υπερασπιστές της κομμουνιστικής τάξης στη Πολωνία. Οι συγκρούσεις διαδέχονταν η μία την άλλη. Οι μάχες στους δρόμους ήταν οι πιο βίαιες από την Πρωτομαγιά του 1985. Στην επιθετικότητα του στρατού, που χτυπούσε ακόμα και τα χάνερινγκ των φοιτητών, απάντησε η αποφασιστικότητα των διαδηλωτών που αγωνιζόταν με πείσμα και θάρρος.

Οι συγκεντρώσεις στο τέλος των λειτουργιών με το «V» της νίκης, τα πατριωτικά τραγούδια και οι ομιλίες, έχουν τελειώσει πιά. Στη θέση τους είχαμε πέτρες, κοκταίηλ μολότωφ ακόμα και αυτοσχέδιες χειροβομβίδες, ενώ είδαμε και παιδιά 10 χρονών να κρατούν οδοφράγματα στο Gdansk.

Η αναβίωση αυτή της βίας εκδηλώνει το αίσθημα της αδικίας και το θυμό των νέων και των εργατών.

Αίσθημα αδικίας απέναντι σε μια μεταρρύθμιση, που για μια ακόμα φορά ωφελεί τους πλούσιους, και θυμός απέναντι στις πράξεις υποταγής και στο ξεπούλημα ενός Βαλέσα που ζητάει να τους αντιπροσωπεύσει αλλά φλερτάρει με τη νομεκλατούρα. Όπως γράφει και η αναρχική εφημερίδα Σπάρτακος, που εκδίδεται από εργάτες των ναυπηγείων του Gdansk, τα καθεστώτα που λέγονται σοσιαλιστικά προωθούν μεταρρυθμιστικά σχέδια και υποσχέσεις μόνο και μόνο για να στηρίζουν τη κλονιζόμενη νομιμότητά τους.

Για τί πρόκειται όμως αυτή τη φορά;

Απλά, για ιδιωτικοποίηση ελαφρών τομέων της οικονομίας.

Θεωρητικά ο νόμος πάνω στην επιχείρηση, που εκδόθηκε

λίγο πριν τις γιορτές, επιτρέπει σε κάθε ιδιώτη επιχειρηματίστη να διαθέτει τις απαραίτητες βάσεις να αναλάβει μια κρατική επιχείρηση ή να δημιουργήσει με βάση αυτή μία καινούργια.

Η μεταρρύθμιση αυτή όμως παρουσιάζεται σαν ένα μέτρο δημοκρατικοποίησης είναι άδικη και βέβαια μια απάτη.

Από το ένα μέρος το Κράτος δεν χάνει σχεδόν καθόλου την οικονομική του εξουσία. Κι αυτό γιατί ενώ δέχεται να αφήσει τις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις, κρατάει όμως την άμεση διεύθυνση μεγάλων μονάδων παραγωγής και διανομής (ορυχεία, μεταλλουργία, ναυπηγεία, υφαντουργεία).

Δημιουργημένες από σταλινικές πολιτικές αναγκαστικής βιομηχανοποίησης, οι μεγάλες βιομηχανικές μονάδες κρατούν σε εξάρτηση τον υπόλοιπο βιομηχανικό ιστό, που είναι πιο παλιός. Κι αυτή η δομή της πολωνικής βιομηχανίας επιτρέπει ώστε όποιος ελέγχει τη Nowa Huta, τα μεταλλεία της Σιλεσίας ή τα λιμάνια της Βαλτικής, να ελέγχει όλη την οικονομία της χώρας.

Από το άλλο μέρος, είναι προφανές ότι δεν είναι οι εργάτες που θα βρουν τα μέσα για να εξαγοράσουν τα εργοστάσιά τους, τη στιγμή που έχουν όλες τις ευθύνες για να θρέψουν τις οικογένειές τους.

Το όφελος αυτών των μεταρρυθμίσεων προορίζεται αποκλειστικά για τους προνομιούχους: Την κομμουνιστική νομεκλατούρα ή τους νεόπλουτους της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Η περίπτωση του Wilczer είναι ένα χτυπητό παράδειγμα: νέος υπουργός οικονομικών της κυβέρνησης Rakowski, εισηγητής της μεταρρύθμισης και πιστό μέλος του κόμματος ο Wilczer είναι ο ίδιος ιδιοκτήτης ενός σημαντικού εργοστασίου.

Σ' αυτό το μοίρασμα των λεψάνων μιας αναμικτής οικονομίας, το κόμμα έχει προορίσει κάποια κομμάτια για την αντίπαλη του ελίτ: αυτή της ιδιωτικής πρωτοβουλίας που υποστηρίζεται απ' την Εκκλησία και τη Καθολική ιντελιγκέντσια.

Εκεί, χωρίς αμφιβολία, εμφανίζονται οι πιο σοβαρές συνέπειες της σημερινής τακτικής του καθεστώτος. Πρόκειται ούτε λίγο ούτε πολύ, να αγοράσει (το καθεστώς) την πολιτική αντιπο-

λίτευση των ανερχόμενων τάξεων μοιράζοντας την οικονομική εξουσία που αυτές έχασαν στα 1947. Αυτή η αγορά είναι όλη η μίζα της στρογγυλής τραπέζης. Αλλά η εξουσία απαιτεί πολιτικά ανταλλάγματα.

Για να τα ικανοποιήσουν λοιπόν, η Εκκλησία και η καθολική ιντελιγκέντσια, προσπαθούν με κάθε τρόπο να ελέγξουν την Αλληλεγγύη.

Το ενδιαφέρον ενός ελέγχου πάνω στο εργατικό κίνημα είναι διπλό: να προσφέρουν υπηρεσία στο καθεστώς, καναλιζάροντας καλύτερα απ' αυτό, την εργατική δυσανεμία, αλλά επίσης να πιέσουν το καθεστώς, χρησιμοποιώντας τη δυνατότητα να εξελιχθεί αυτή η δυσανεμία σε εξέγερση.

Όλοι άλλωστε αντιμετωπίζουν την πολιτική δύναμη που αντιπροσωπεύουν οι εργάτες σαν εργαλείο για τους δικούς τους σκοπούς.

Ο Βαλέσα πρωτοστατεί σ' αυτές τις διεργασίες και επιδιώκει μέσα από τη νομιμοποίηση τη μετατροπή της «Αλληλεγγύης» σε κόμμα, μιας και το σύστημα του πολιτικού κόμματος είναι πιο κατάλληλο απ' ότι το συνδικάτο, για τη συμμετοχή στην εξουσία.

Ο πρωθυπουργός Rakowski ξέρει άλλωστε ότι από δω και στο εξής η νομιμοποίηση της Αλληλεγγύης δεν συνεπάγεται πια την αναγνώριση μιας ανεξάρτητης εργατικής αντιπολίτευσης.

Η κοινωνική ειρήνη είναι το αναγκαίο νόμισμα της ανταλλαγής Βαλέσα στο παζάρεμά του με την εξουσία. Για το καθεστώς το μόνο ενδιαφέρον μιας συμφωνίας μαζί του είναι η ικανότητά του να συγκρατεί την εργατική ανησυχία. Είναι γνωστές άλλωστε οι κινήσεις του προς αυτή τη κατεύθυνση, όταν σε προηγούμενους μήνες κάλεσε τους εργάτες να σταματήσουν τις απεργίες και σαμποτάρισε την αρχή της απεργίας στα ναυπηγεία GSR και Wisla του Gdansk.

Η συνείδηση όμως της αντίφασης ανάμεσα στη μεταβολή της «Αλληλεγγύης» σε πολιτικό κόμμα και στα συμφέροντα των εργατών μεγαλώνει διαρκώς μεταξύ των τελευταίων.

Πέρα από τις συγκρούσεις του δρόμου που σιγά-σιγά γίνονται πιο συχνές και βίαιες, η συνείδηση αυτή εκφράζεται κυρίως στο κοινωνικό και συνδικαλιστικό πεδίο: όλες οι κινήσεις του 1988 ξεκίνησαν και οργανώθηκαν από ανεξάρτητες εργατικές ομάδες.

Για να αντισταθούν άλλωστε στις συμφωνίες-υποταγής, που ερμηνεύονται σαν προδοσίες, πολλά παλιά μέλη των ελεύθερων συνδικάτων WZZ, δημιούργησαν στο Gdansk, μια επιτροπή, αντίπαλη σ' εκείνη του Βαλέσα.

Μέσα από δημόσιες εμφανίσεις και έντυπο υλικό η ομάδα αυτή, καταγγέλει τις διαπραγματεύσεις του Βαλέσα, καθώς και τις πιέσεις που ασκούνται, για την επίτευξη μιας συμφωνίας, από τα 2 μπλόκ, μέσα στα πλαίσια κοινής πολιτικής για συμβιβαστική ρύθμιση των τοπικών συγκρούσεων (Πολωνία, Αγκόλα, Αφγανιστάν). Καλεί δε για την ανανέωση του συνδικαλιστικού αγώνα στις ιδιωτικές και στις κρατικές επιχειρήσεις, και επιβεβαιώνει το διαχωρισμό ανάμεσα στους οπαδούς του Βασιλέα και σε όσους έμειναν πιστοί στις ιδέες της Αλληλεγγύης.

Η διάσταση μέσα στην Αλληλεγγύη είναι σχεδόν αναπόφευκτη στο μέτρο που οι θέσεις και

τα συμφέροντα των δύο τάσεων έχουν γίνει εντελώς ασυμβίβαστα.

Η συνεργασία Βαλέσα σφραγίζει το ρήγμα ανάμεσα στο συνδικάτο Αλληλεγγύη και το κόμμα Αλληλεγγύη.

Άλλωστε ήδη η ομάδα του Andrzej Gwiazda, παλιού μαχητή των ελεύθερων συνδικάτων WZZ και της Αλληλεγγύης στη συνέχεια, ετοιμάζει μια καμπάνια, για να καταγγείλει τη συμπαγνία της διεύθυνσης της Αλληλεγγύης με το καθεστώς.

Υποστηρίζει από δω και πέρα την ανεξάρτητη εργατική ομάδα «Solidarnosc Dym» και ετοιμάζει πολλές σημαντικές κινήσεις. Πρόκειται λοιπόν για μια επιστροφή στη δυναμική ενός ριζοσπαστικού συνδικαλισμού, σε πρακτικές σημαδεμένες από τις αναρχο-συνδικαλιστικές αντιλήψεις, σ' ένα σχέδιο αυτοδιεύθυνσης που αρνείται κάθε συμφωνία με την εξουσία όποια κι αν είναι, κομμουνιστική ή καπιταλιστική. Η προσπάθεια αυτή θα μπορέσει δε να πάρει μια οργανωμένη μορφή, ενεργοποιώντας τα σημαντικά ελεύθερα συνδικάτα WZZ που δημιουργήθηκαν στα 1978 και έγιναν «Αλληλεγγύη» στα 1980. Τίποτα βέβαια δεν είναι σίγουρο για την επιτυχία αυτής της προσπάθειας. Ένα μόνο είναι βέβαιο και πρέπει να τονιστεί: ο Βαλέσα και ο Ρακόφσκι δεν κάνουν τίποτα άλλο απ' το να ζωντανεύουν την αμφισβήτηση της βάσης προς την εξουσία, εξουσία που αυτοί θέλουν να μοιραστούν.

(από την *Le monde Libertaire* No 736)

Αγγλία: Ιρλανδοί πολιτικοί κρατούμενοι

Απορρίφθηκε η έφεση 6 Ιρλανδών καθολικών, που συμπληρώνουν φέτος 15 χρόνια φυλάκισης μετά τη σύλληψή τους το 1974 για μια σειρά βομβισμούς σε pub του Μπίρμιγχαμ και είχαν κατηγορηθεί σαν μέλη του IRA.

Οι βομβισμοί στα pub είχαν πολλούς νεκρούς, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν καθολικοί Ιρλανδοί, που λογικά δεν θα αποτελούσαν τόχο του IRA. Επιπλέον, οι συγκεκριμένοι βομβισμοί και τα θύματά τους αποτέλεσαν ένα σημαντικό μοχλό χειραγώγησης της αγγλικής κοινής γνώμης, που στη συνέχεια δέχθηκε αδιαμαρτύρητα την ψήφιση ενός απ' τους πιο δρακόντειους κατασταλτικούς νόμους της Βρετανίας.

Καθώς οι 6 είχαν καταγγείλει ότι είχαν αποσπασθεί ομολογίες με βασανιστήρια από την αστυνομία, από την αρχή της υπόθεσης έχει αρχίσει μια καμπάνια που στοχεύει στην απελευθέρωσή τους. Και ενώ η νομική βάση, πάνω στην οποία στηρίζεται η ισόβια καταδίκη τους, οι πολιτικές προεκτάσεις της υπόθεσης των «6 του Μπίρμιγχαμ» —όπως είναι γνωστή στην Αγγλία— κάνουν την απελευθέρωσή τους

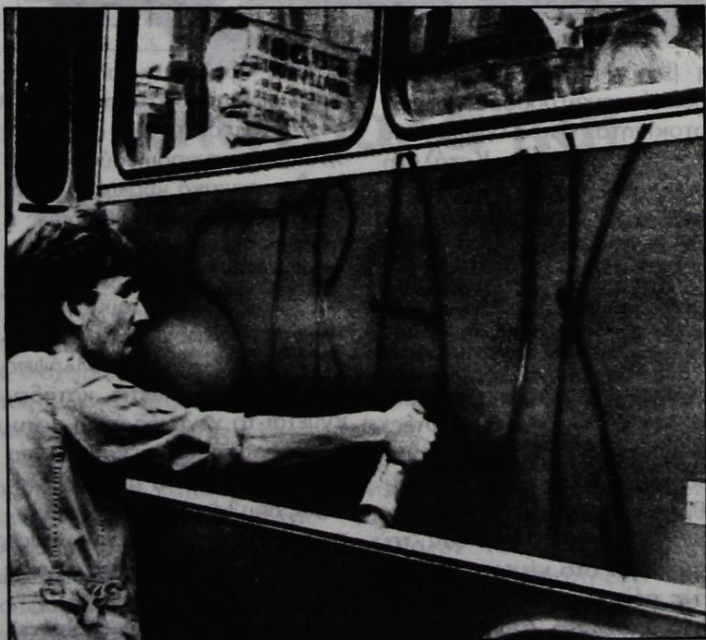
ένα δύσκολο εγχείρημα. Όπως λέει χαρακτηριστικά ο John Walker, ένας από τους 6 καταδικασμένους σε ισόβια, σε πρόσφατη συνέντευξή του που δημοσιεύθηκε στην *Black Flag*:

«Είναι προφανές ότι η Βρετανική Κυβέρνηση εντείνει τη μάχη της ενάντια στον IRA και πιστεύω ότι αυτό αντικατοπτρίζεται στη στάση των δικαστικών αρχών προς την υπόθεσή μας. Την εποχή της σύλληψης και της δίκης μας είχαμε θεωρηθεί μέλη του IRA και η κυβέρνηση σήμερα συνεχίζει να μας θεωρεί κρατούμενους του IRA. Τελικά βρισκόμαστε στη φυλακή εξαιτίας του πολέμου στην Ιρλανδία ή τουλάχιστον η κράτησή μας επηρεάζεται σημαντικά απ' αυτόν τον πόλεμο».

Η δήλωση ενός από τους κρατικούς αξιωματούχους, του λόρδου Denning, που χρονολογείται από την εποχή της σύλληψης των 6 απηχεί επακριβώς την άποψη των αρχών:

«Είναι προτιμότερο να μείνουν στη φυλακή αθώοι, παρά να τίθεται σε αμφισβήτηση η ακεραιότητα της Βρετανίας».

(από *Black Flag*)

Ένταση της αντιφασιστικής δράσης

Οι Γερμανοί φαίνονται αποφασισμένοι να μην επιτρέψουν την αναβίωση του Ναζισμού

Ο Δυτικογερμανός δικηγόρος αρκετών πρώην Ναζί και ομιλητής σε Νεοναζιστικές συγκεντρώσεις, Jurgen Rieger, έχει μετατρέψει το σπίτι του σε φρούριο, ενώ ο ίδιος οπλοφορεί και απειλεί να πυροβολήσει κάθε εισβολέα μετά την ανατίναξη της Μερσεντές του. Παράλληλα πολλά μέλη ακροδεξιών και νεοναζιστικών οργανώσεων ζητούν μέτρα προστασίας από την αστυνομία. Ο λόγος για όλ' αυτά είναι η ένταση της αντιφασιστικής δράσης. Σύμφωνα με το περιοδικό Der Spiegel τον τελευταίο χρόνο έχουν πραγματοποιηθεί πάνω από 20 επιθέσεις — κύρια με εμπρηστικές βόμβες — σε σπίτια, αυτοκίνητα και γραφεία φασιστών, αριθμός διπλάσιος από αυτόν του αμέσως προηγούμενου χρόνου, σύμφωνα με μια κυβερνητική αναφορά. Τέτοιου είδους επιθέσεις έχουν γίνει, ανάμεσα σε άλλες:

- στο Bierstand: εμπρησμός του αυτοκινήτου ενός νεοναζί αξιωματούχου.
- στο Göttingen: εμπρησμός των τοπικών γραφείων του Κόμματος Ελευθέρων Εργατών, επίσης Νεοναζιστικού.
- στο Elmshorn: εμπρησμός 7 λεωφορείων μιας τουριστικής εταιρείας, που είχε εμπορικές σχέσεις με Νεοναζιστική οργάνωση.

Δίωξη δικηγόρου μελών της RAF

— 35 Δυτικογερμανοί δικηγόροι υπέγραψαν κείμενο, που δημοσιεύθηκε στον τύπο, όπου διαμαρτύρονται για τη δίωξη που ασκήθηκε ενάντια στην δικηγόρο Ute Brandt. Η Brandt κατηγορείται για «υποστήριξη στη RAF», με μόνη αιτιολογία το ότι σαν συνήγορος του κρατούμενου της RAF, Rolf Heissler, του έστειλε στοιχεία που αφορούσαν την υπεράσπισή του. Η αποστολή των στοιχείων αυτών έγινε μέσω της νόμιμης οδού, πέρασε δηλαδή από τον επίσημο ελεγκτή-λογοκριτή και στο βαθμό που αφορούσαν την υπεράσπισή του ο κρατούμενος είχε κάθε δικαίωμα να τα πάρει.

Δεν είναι η πρώτη φορά που η Brandt διώκεται σαν «συνοργα-

Παράλληλα, μέλη φασιστικών οργανώσεων πραγματοποιούν επιθέσεις στα γραφεία του κομμουνιστικού κόμματος στο Gelsenkirchen και σε ένα πολιτιστικό κέντρο των Σοσιαλδημοκρατών. Ακόμα, τον περασμένο Ιούνιο έγιναν συγκρούσεις ανάμεσα σε καταληψίες και φασίστες, όταν οι τελευταίοι επιτέθηκαν με μολότωφ σε κέντρο πληροφόρησης των καταληψιών της Hafenstrasse στο Αμβούργο, όπου οι επιθέσεις ενάντια σε αυτοκίνητα φασιστών είναι συχνές. Μερικές από τις επιθέσεις αυτές συνοδεύονται από ανακοινώσεις ανάληψης ευθύνης, που υπογράφονται με ονόματα θυμάτων του Ναζισμού της περιόδου '30-'40. Όλες οι επιθέσεις πραγματοποιούνται με τρόπο ώστε να μην υπάρξουν τραυματισμοί.

Απ' τις πιο ενεργές ομάδες είναι η ανarquική ομάδα Αντιφασιστική Δράση στο Αμβούργο, που συλλέγει στοιχεία και φωτογραφίες, εντοπίζει φασίστες φτιάχνει λίστες με τους αριθμούς αυτοκινήτων τους, κ.τ.λ. Ένα τακτικό πληροφοριακό δελτίο των ανarquικών δίνει πληροφορίες για τις κινήσεις γνωστών φασιστών. Σε άλλη πόλη βγαίνουν συχνά αφίσες, όπου «καταζητούνται» φασίστες της περιοχής.

(από Black Flag)

της τρομοκρατικής οργάνωσης: το 1987 είχε κατηγορηθεί και πάλι, όταν υποστήριξε κρατούμενους της RAF, που είχαν κατέβει και τότε σε απεργία πείνας, ζητώντας βελτίωση των συνθηκών κράτησής τους. Και βέβαια δεν είναι η μόνη δικηγόρος, που διώκεται, καθώς ο στόχος των Δυτικογερμανικών αρχών να αποστέρησουν τους κρατούμενους της RAF από κάθε νομική βοήθεια και να τους απομονώσουν ολοκληρωτικά, υλοποιείται μέσω των συνεχών διώξεων και επιδρομών της αστυνομίας στα σπίτια όσων δικηγόρων δέχονται να τους υπερασπιστούν.

(από Black Flag)

Προληπτικές φυλακίσεις

Από τα μέσα Μαρτίου άρχισε η ισχύς στο κρατίδιο της Βαυαρίας ενός νέου νόμου, που διευρύνει την προφυλάκιση ατόμων — χωρίς να τους απαγγελλεί καμμία κατηγορία — από 48 ώρες σε 14 μέρες. Έτσι δίνεται η δυνατότητα στις δικαστικές αρχές να φυλακίζουν προληπτικά, άτομα που αυθαίρετα οι ίδιες θα χαρακτηρίσουν σαν «ύποπτα για την τέλεση αξιόποινων πράξεων», χωρίς να απαιτείται, ούτε καν τυπικά, η ύπαρξη στοιχείων που να αιτιολογούν την προφυλάκιση. Πρόκειται για μια ακόμα διεύρυνση του κατασταλτικού οπλοστασίου του Δυτικογερμανικού κράτους ενάντια σε όσους έχουν τη δυνατότητα και τη θέληση να αντισταθούν σε μια από τις κυρίαρχες επιλογές του, που δεν είναι άλλη από την ισχυροποίηση του κοινωνικού ελέγχου, επιλογή που έχει σηματοδοτήσει την πορεία του την τελευταία εικοσαετία.

Οι ανarquικοί στην Πολωνία

— Η πρόσφατη συνάντηση 70 ανarquικών από 10 πόλεις της Πολωνίας, που έγινε στο Γκντάνσκ, διαλύθηκε μισή ώρα μετά την έναρξή της από την εισβολή της κρατικής αντιτρομοκρατικής μονάδας.

— Από την ανarquική ομάδα RSA που δρα κύρια στο Gdansk εκδίδεται το περιοδικό Homek (28 τεύχη στην περίοδο 1983-1986). Ανάμεσα σε άλλες δραστηριότητες το RSA έχει συμμετάσχει στη διοργάνωση διαδηλώσεων και σε καμπάνια ενάντια στη στρατιωτική θητεία, στην οποία συνεργάστηκε με την ελευθεριακή ομάδα Wip, που δρα σε εθνικό επίπεδο. Η ομάδα του WIP στο Gdansk εκδίδει το περιοδικό A-Capella.

(από Anarchy, Black Flag)

Ανακοίνωση

Την Πέμπτη 2/2/89 συνελήφθησαν στην Μπέργκαμο οι ανarquικοί Αλφρέντο Μαρία Μπονάνο και Τζιουζέπε Στάτζι.

Η σύλληψη επακολούθησε μετά μία απαλλοτρίωση σε κοσμηματοπωλείο του κέντρου. Οι σύντροφοι μεταφέρθηκαν στη φυλακή που βρίσκεται στην οδό: VIA GENO 61 - 24100 BERGAMO.

Τα αποδιδόμενα αδικήματα είναι: ένοπλη ληστεία, σοβαρές ζημιές, αντίσταση σε δημόσια αρχή.

Την Δευτέρα 6/2/89 οι σύντροφοι υποβλήθηκαν σε ανάκριση, στη διάρκεια της οποίας δήλωσαν ότι η ληστεία πραγματοποιήθηκε για λόγους προσωπικών χρηματικών αναγκών και ότι σαν ανarquικοί, θεωρούν δίκαιη την έννοια της αναδιανομής των αγαθών μέσα σε μία κοινωνία στην οποία υπάρχει η κοινωνικοοικονομική ανισότητα, θέση που, ιστορικά, οι ανarquικοί ανέκαθεν συμφωνούσαν.

Οι σύντροφοι ξεκαθάρισαν ότι οποιαδήποτε προσπάθεια εκ μέρους των δικαστικών αρχών να τους αποδώσουν άλλες ενέργειες αυτού του είδους ή να υποθέσουν, ξεκινώντας από αυτό το συγκεκριμένο γεγονός, την ύπαρξη φανταστικών ένοπλων οργανώσεων, πρέπει να θεωρηθεί σαν μία σκευωρία που τείνει να χτυπήσει με τον πιο βαρύ τρόπο τους συντρόφους που είναι δοσμένοι ενεργά μέσα στον καθημερινό κοινωνικό αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση.

Εκ των πραγμάτων, η ανακριτική διαδικασία συνεχίζεται και οι φανταστικές

κατασκευές των οργάνων καταστολής πρέπει να θεωρούνται αναμενόμενες.

Ηδη την ημέρα της σύλληψης των συντρόφων, πραγματοποιήθηκαν μια σειρά εξονυχιστικών ερευνών (φυσικά χωρίς κανένα αποτέλεσμα) σε σπίτια ανarquικών συντρόφων στο Μιλάνο, στην Μπέργκαμο και στην Κατάνια.

Είμαστε αποφασισμένοι να απωθήσουμε κάθε προσπάθεια απομόνωσης των συντρόφων εκφράζοντας επαναστατική αλληλεγγύη στον Τζιουζέπε και στον Αλφρέντο και να αναπτύξουμε την μεγαλύτερη δυνατή πληροφόρηση πάνω στο γεγονός. Θα κινητοποιηθούμε ενάντια σε κάθε απόπειρα εκ μέρους των δικαστικών-αστυνομικών οργάνων να κατασκευάσουν κάθε είδους σκευωρίες.

Στη συγκέντρωση εθνικού χαρακτήρα που πραγματοποιήθηκε στη Ρώμη, σήμερα, 11 Φλεβάρη 1989, αποφασίστηκε, σαν πρώτο πράγμα, να ανοιχθεί ένας λογαριασμός για τα δικαστικά έξοδα. Οποιοσδήποτε επιθυμεί να συνεισφέρει, μπορεί να το κάνει διαμέσου του ταχυδρομικού λογαριασμού 16464950 - CATANIA.

Σε σύντομο διάστημα, προβλέπεται να ανακοινωθεί μια επόμενη συνέλευση πληροφοριακού - οργανωτικού χαρακτήρα, η ημερομηνία της οποίας θα γνωστοποιηθεί μέσω του ανarquικού Τύπου.

Οι ανarquικοί που παραβρίσκονται στη συνέλευση που έγινε στη Ρώμη στις 11/2/89.

Δανία

Η Δανία κατέχει το παγκόσμιο ρεκόρ που αφορά φυλακισμένους: στο 1/3 περίπου όλων των κρατούμενων δεν απαγγέλλεται ποτέ κατηγορία. Πάνω από 4000 άτομα φυλακίζονται κάθε χρόνο και ο μέσος χρόνος φυλάκισης είναι δυο μήνες. Η κυβέρνηση της Δανίας πληρώνει περίπου 300.000 λίρες κάθε χρόνο σαν αποζημίωση για άδικες συλλήψεις.

(Από το Brand, Anarkistick Federation Soyhdia)

Συνεχίζονται οι επιθέσεις ανarquιστών σε πρατήρια της SHELL, στη Δανία και τη Σουηδία, σαν διαμαρτυρία για τις σχέσεις της εταιρείας με το καθεστώς του απαρτχάιντ.

από σελ. 11

ένα κείμενο δημοσιευμένο στη εφημερίδα TAZ και υπογεγραμμένο από 250 δημοσιογράφους, συγγραφείς, δικηγόρους και διαφόρους συλλόγους απαιτεί: «Την επανομαδοποίηση των πολιτικών κρατούμενων τώρα». Η κοινή γνώμη έχει αλλάξει, οι μάρτυρες κατηγορίας αποδοκιμάζονται και το ίδιο ισχύει γι' αυτούς που με τις ομολογίες τους βοηθούν την αστυνομία.

Είναι αμφίβολο, το αποτέλεσμα όλων αυτών των ενεργειών για απόδοση «χάριτος», όπως και οι προθέσεις του κράτους για «διάλογο», μ' αυτούς που χαρακτηρίζει εχθρούς του... Η κυβέρνηση της Βόννης, απέχει πολύ από την εύρεση μιας μαγικής φόρμουλας ικανής ν' αφανίσει τους ένοπλους αντάρτες πόλης του «Γερμανικού Φθινόπωρου». Το μαχαίρι μένει στην πληγή...

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Αυτή τη νύχτα δολοφονήθηκαν οι A.Baader, G. Ensslin, J.C. Raspe της RAF στα κελιά τους.

2. Ο Serge Julu — «οι καιροί αλλάζουν κι οι άνθρωποι μαζί τους» — έγραψε σ ένα άρθρο για τους νεκρούς του Stammheim, στη Liberation της 19ης-10-1977: «...Αυτός ο πόλεμος που ήθελαν να κάνουν ενάντια στο γίγαντα-κράτος ήταν κατά κάποιο τρόπο ο ενσάρκωμένος πόθος μιας περιπέτειας που έγινε πολύ απλά ένας τρόπος ζωής διαφορετικός με όλες τις ευτυχίες που εξασφάλιζε...»

3. Στις 2/6/67 στο Βερολίνο, σκοτώθηκε από την αστυνομία κατά τη διάρκεια μιας πορείας ενάντια στον ερχομό του Σάχη του Ιράν, ο σπουδαστής Benno Ohnesorg. Αυτό το γεγονός σημάδεψε τη γέννηση μιας νέας γερμανικής αριστεράς.

(Le Monde Libertaire No 738/Vendredi 8 - Fevrier '89 από τον DaGMAR).

ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Ο ΠΩΣΔΗΠΟΤΕ είναι σχεδόν κοινοτυπία το να προσδιορίσουμε τον ρόλο της λεγόμενης αριστεράς μέσα στο σύνθετο σώμα της καπιταλιστικής κοινωνίας. Και αυτό γιατί είναι εδώ και καιρό επακριβώς διαπιστωμένη η θέση που αυτή κατέχει τόσο σαν ιδεολογικός πολιτικός λόγος, όσο και σαν κοινωνική πρακτική μέσα στο αμφιθέατρο των εξουσιών του εγχώριου καπιταλισμού. Ένας ρόλος που επιγραμματικά μπορεί να προσδιοριστεί στην έκφραση του απαραίτητου για το σύστημα «καθεστωτικού ριζοσπαστισμού» που αφού πέρασε μέσα από ποικίλα στάδια και σχήματα στατικοποιήθηκε σε αυτό που αποκαλείται από πολλούς σαν «η ολοκλήρωση της ενσωμάτωσης της αριστεράς σε μια νόμιμη-θεσμοθετημένη καθεστωτική δύναμη».

Όμως τα γεγονότα των τελευταίων καιρών αποκαλύπτουντας ένα μέρος από την πραγματική φυσιολογία των εξουσιών που μας κυβερνούν, μέσα στις οποίες φυσικά ανήκει η αριστερά, έφεραν μια αναταραχή στην κοινωνία, με αποτέλεσμα να αναζωογονηθεί ο ρόλος αυτής της τελευταίας σαν συλλέκτης και εξουδετερωτής των κοινωνικών αντιδράσεων και αντιθέσεων που δημιουργήθηκαν από την διαχείριση του ΠΑΣΟΚ. Αυτό λοιπόν μας αναγκάζει να επανέλθουμε στην κριτική μας για την αριστερά επικεντρώνοντάς την περισσότερο γύρω από τον θεσμικό της ρόλο στα πλαίσια του συστήματος, όχι τόσο σαν ιδεολογία, όσο σαν πολιτικός ΛΟΓΟΣ ενταγμένος ολοκληρωτικά μέσα στα σχέδια του ντόπιου κατεστημένου.

Λέγοντας λοιπόν αριστερά εννοούμε όλον εκείνο τον χώρο των κατεστημένων κοινοβουλευτικών κομμουνιστικών κομμάτων αλλά και ένα μέρος αυτής που αποκαλείται εξωκοινοβουλευτική, που παρά τις επιμέρους εσωτερικές διαφορές και αντιθέσεις τους συνθέτουν ένα ενιαίο θεσμικό ρόλο στην διαχείριση του κοινωνικού πολιτικού λόγου. Με αυτή την αριστερά, τα διάφορα κοινωνικά δυναμικά πρώτα χειραγωγούνται ιδεολογικά και πολιτικά μέσα από την ψευδοδιαλεκτική της, δυναμικά που εντοπίζονται μέσα σε ένα ευρύ φάσμα ικανοποίησης άμεσων αναγκών, όπως κατοικίας, ανεργίας, ποιότητας περιβάλλοντος, κοινωνικών και πολιτικών ελευθεριών και δικαιωμάτων κ.λ.π., στην συνέχεια παραπλανούνται, δογματοποιούνται μέσα από την ιδεολογία της εξουσίας της, και παροπλισμένα έτοιμοι από τον δομικό ριζοσπαστισμό τους, αναγκάζονται να διοχετευθούν παραλλαγμένα μέσα από τις εξουσιαστικές διόδους της αντιπροσωπεύσης και της διαμεσολάβησης προς το κορυφαίο πολιτικό-νομοθετικό διευθυντήριο του συστήματος, το κοινοβούλιο.

Μέσα στο πολιτικό αυτό μαυσωλείο των κομματικών εξουσιών, όπου παράγεται η πολιτική εξουσία του καθεστώτος μέσα από μια συνεχή μεταξύ των κομμάτων διεργασία συνδια-

λαγών και σκοπιμοτήτων, συγκυριακών ισορροπιών και αλληλο-εξυπηρετήσεων, η αριστερά που μέχρι χθές κατείχε έναν σχετικά μικρό αντιπολιτευτικό λόγο, με αρκετή όμως διαπραγματευτική δύναμη που οφειλόταν κύρια στην συνδικαλιστική εξουσία που ασκούσε, με τις εκλογές του Ιούνη και υποβοηθούμενη από τις γενικότερες συγκυρίες, αναζητά για άλλη

συναντιώνται πιά οι παλαιές και σε κάποιο βαθμό ταξικές κοινωνικές και ιδεολογικές αντιθέσεις των κομμάτων, αλλά συναντιέται μόνο μια παραπλανητική συγκρουσιακή εικόνα με αντιθέσεις που δεν έχουν διαμεσολαθητικό έστω χαρακτήρα εξυπηρέτησης κάποιων κοινωνικών στρωμάτων, αλλά έχουν χαρακτήρα περισσότερο διεργασιών για τον εκσυγχρο-

κρατισμό, την γενικευμένη καταστολή, την κοινωνική αδικία των εξουσιαστικών θεσμών και συμπράττει με την κλασική καθεστωτική δύναμη της δεξιάς για την διασφάλιση των «θεσμών» της «δημοκρατικής νομιμότητας» του συστήματος και του κεφαλαίου που κινδυνεύει από το ΠΑΣΟΚ, όπως πρόσφατα έδειξαν οι ελιγμοί της. Το τέλος της πορείας προς την ενσωμάτωση όπως είπαμε και στην αρχή αυτού του κειμένου, διαφανής, απροσχημάτιστη, καταλυτική συντελείται.

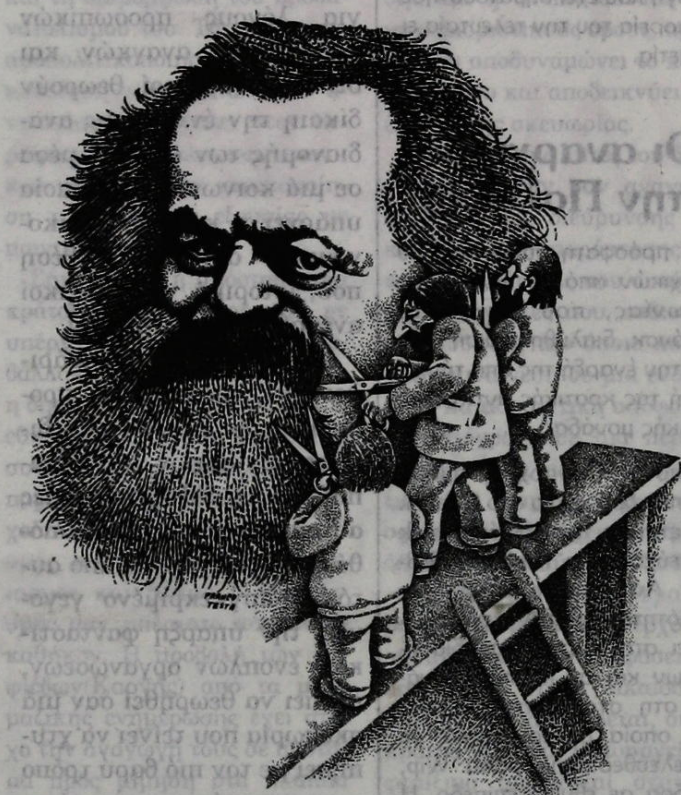
Στην άλλη πλευρά της αριστεράς η εξωκοινοβουλευτική, καλύπτοντας την αποτυχία του εξουσιαστικού λόγου της, μέσα από νοητικούς προκατασκευασμένους σχηματισμούς χωρίς καμιά κοινωνική προβολή μιλά για αντικαπιταλιστικούς αγώνες, ανακαλύπτει τώρα την αντιεξουσία μέσα από την «διαφύλαξη του δικαιώματος των διαφωνούντων να εκφράζουν παράλληλα τις δικές τους θέσεις», και προβληματίζεται για το εάν θα συμμετάσχει συνασπισμένη ή όχι στις εκλογές.

Συγκυριακά λόγια, πράξεις και σχηματισμοί, προσπαθούν να περισώσουν ότι έχει απομείνει από το κουφάρι του εξουσιαστικού αριστερισμού, ιδιοποιώντας με τον οποιοδήποτε τρόπο, κοινωνικά κινήματα, κινηματικές συνιστώσες, σε μια τελευταία προσπάθειά του να καταγραφεί και σε εκλογικό επίπεδο, πλησιάζοντας ακόμη πιο κοντά προς τον μεγάλο αδελφό του, τον συνασπισμό της αριστεράς. Είναι βέβαια καταγραμμένη πλέον η κοινωνική και πολιτική αποτυχία της, εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Δεν μπορούν οι εξουσια-

στικές παρεκκλίσεις του αριστερού λόγου να ελπίζουν στην κοινωνική επαναδραστηριοποίηση τους, γιατί απλά η αποτυχία τους είναι δομική, εμπεριέχουν το στοιχείο της εξουσίας, που εαν στα χρόνια του ζηνίθ των τήν ασκούσαν «επαναστατικά», τώρα στο ναδίρ τους τήν ασκούν αποκάλυπτα μέσα από τις ιδεολογικές και πολιτικές τους πελατειακές περιηγήσεις στο αρχιπέλαγος των κοινωνικών διεργασιών.

Η τομή του εξουσιαστικού πολιτικού λόγου μέσα στην οποία συναντιέται όλη η αριστερά, λέγεται εξουσία. Πολιτική ή ιδεολογική, κομματική ή πολιτισμική δεν ενδιαφέρει. Η ενσωμάτωσή της δεν ερμηνεύεται μόνο από τον πολιτικό της λόγο του εφικτού ή από το ρεαλισμό των συγκυριών ή ακόμη από την αναντιστοιχία προθέσεων και αποτελεσμάτων, αλλά από εκείνο το στοιχείο κοινό στα σώματα, στις ιδεολογίες, στις αρχές και τις αξίες του κόσμου των κομμάτων: την εξουσία.

Ο ρόλος της αριστεράς, αν και αποτέλεσμα αναγκαιότητας της καπιταλιστικής εξουσίας εν τούτοις δεν θα μπορούσε να παραμείνει έτσι ή αλλιώς από τα όρια της πολιτικής αναδιοργάνωσης απέναντι στα λαϊκά κινήματα. Η εξουσία της τήν ταυτίζει με την εξουσία της καπιταλιστικής κυριαρχίας, την εναποθέτει στον αντιπολιτευτικό χώρο του καπιταλισμού. Γι' αυτό με τις επερχόμενες εκλογές απλά θα ανανεώσει το συμβόλαιό της με την εξουσία του κεφαλαίου, και ίσως με τα αποτελέσματα διαμορφώσει υπέρ της κάποιους καινούργιους όρους υποταγής.

μία φορά μέσα από την απόκρυψη των πραγματικών προθέσεων της, με δούρειο ίππο έβαν ευκαιριακό συνασπισμό ανθρώπων και κομμάτων, να υφαρπάξει την ψήφο των πολιτών για να αυξήσει όπως ελπίζει την διαπραγματευτική της δύναμη στην επανα-ιεραρχοποίηση των κομματικο-πολιτικών εξουσιών μετά τις εκλογές.

Ετοιμάζοντας προγράμματα και προτάσεις εξουσίας όπως αποκαλεί τον ρόλο της, ελπίζει, πως σε αυτήν την μετα-εκλογική διαπραγμάτευση θα μπορεί να απλώσει το αποστεωμένο χέρι της για να συν-κυβερνήσει μέσα από ένα πολυκομματικό κυβερνητικό σχηματισμό μαζί με τους άλλους διαχειριστές συντρόφους της, και ίσως πιστεύει, πως αυτό θα το κατορθώσει χάρι στην ποιότητα του πολιτικού της λόγου και στην ανικανότητα των υπολοίπων διαχειριστών.

Ας γίνει σαφές πως η πολιτική εξουσία του εγχώριου κεφαλαίου ακολουθεί την ίδια πορεία που χαράζει και αλλού. Αφού εγκατέλειψε την επι χρόνια μονοπώλησή του από την δεξιά και αργότερα από την σοσιαλ-δημοκρατία των μικρομεσαίων του ΠΑΣΟΚ, προσανατολίζεται σήμερα στο να εκφράσει την πολιτική κυριαρχία του μέσα από σχήματα, όπου δεν

νισμό, την αναζωογόνηση, το ξεπέραςμα των αντιθέσεων και αντιφάσεων του συστήματος.

Έτσι ο λόγος της αριστεράς γίνεται, όπως αυτο-προσδιορίζεται, της «προόδου» και της «αλλαγής» για το ντόπιο κεφάλαιο, προσπαθώντας να κερδίσει από το ΠΑΣΟΚ την ηγεμονία στον αριστερό λόγο, που τόσο τον στερήθηκε μέχρι σήμερα... Με συνθήματα ριζοσπαστικότερα κι αυτών των κλασικών εκφραστών της καπιταλιστικής εξουσίας, ο συνασπισμός της αριστεράς αποτελείται μιάς διαστρεβλωμένης ιδεολογίας, ενός πολιτικού ομορτισμού και αμοραλισμού, δηλαδή ένας ευκαιριακός πολυσυλλεκτικός μηχανισμός χωρίς ταξικό χαρακτήρα, επιδιώκει να ιδιοποιηθεί για άλλη μια φορά την υπεραξία των κοινωνικών απογοητεύσεων και αντιστάσεων από την διαχείριση του ΠΑΣΟΚ.

Με την απάτη του πολιτικού-κοινωνικού αγώνα μέσα από την συμμετοχή στους καθεστωτικούς θεσμούς, η αριστερά ξεχνά σκόπιμα να μιλήσει στην κοινωνία για την εξουσία της ιδεολογίας της, ξεχνά να αναφέρει την αναντιστοιχία του πολιτικού της αγώνα, της πολιτικής ηθικής της σε σχέση με αυτά που υποτίθεται πως πιστεύει. Ξεπερνά τα θεμελιακά σύγχρονα προβλήματα, τον

